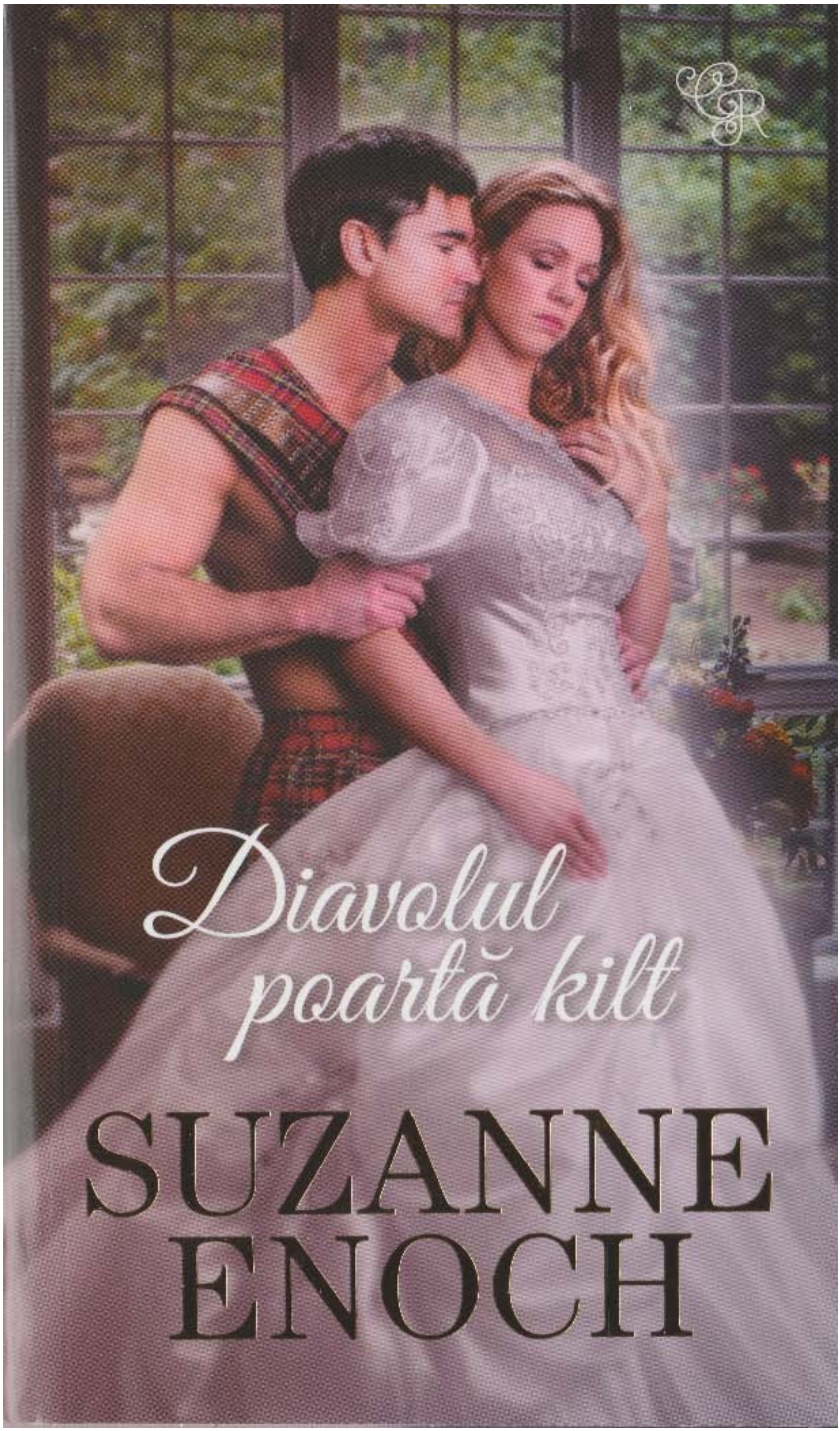
Diavolul poartă kilt
SUZANNE ENOCH

SUZANNE ENOCH
DIAVOLUL POARTĂ KILT
SERIA SCOŢIENI NESTĂPÂNIŢI 1

***The* Devil *Wears Kilts by* Suzanne Enoch**

Copyright © 2013 Suzanne Enoch
Toate drepturile rezervate
Lira*
Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ENOCH, SUZANNE
Diavolul poartă kilt / Suzanne Enoch
trad. din lb. engleză: Irina Fulger – Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-7205-6
I. Fulger, Irina (trad.)
821.111
SUZANNE ENOCH
Diavolul poartă kilt
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA
Bucureşti

prolog

— De ce ai face asta, Ursule?

Rowena MacLawry se uita la petalele albe şi roşii împrăştiate peste tot pe podeaua salonului de dimineaţă. Fratele ei Munro ridică privirea de la cârpa cu care ştergea lama spadei pentru două mâini.

— Cum altfel puteam să ştiu cât de tăioasă este lama, Winnie?

— Dar ai tăiat *toţi* trandafirii! Rowena agită vaza cu tulpinile goale la fratele ei. Nu ţi-ar fi ajuns unul?

— Nu. N-ar fi fost la fel de impresionant. Şi au căzut dintr-o singură tăietură.

— Erau florile pentru ziua mea de naştere, Ursule, netot prost. De la unchiul Myles. Îşi mută privirea de la el la fratele ei mai mare, care citea un ziar şi se prefăcea că haosul din faţa lui nu exista. Ranulf, fă ceva.

— Florile nu mai sunt, fată, comentă Ranulf MacLawry, marchizul de Glengask, ridicând privirea din ziar. Vrei să-l pun pe Munro să lipească petalele la loc?

— Ai putea să-l opreşti să nu mai învârtă o sabie în salonul de dimineaţă. Erau tocmai de la Londra, zise ea, oftând.

— Oricum, cine vrea flori de ziua de naştere? întrebă al treilea bărbat din încăpere, Lachlan MacTier, viconte Gray, luând sabia de la Munro şi tăind experimental prin aer. Asta da, e un cadou. Ţi-a făcut-o Roderick, Ursule?

— Da, răspunse Munro. M-a costat un butoiaş şi patru sticle.

— Aş plăti dublu.

— Lach, dacă încerci să-mi spui că de ziua mea mi-ai luat o spadă, interveni Rowena, clar nemulţumită că era ignorată pentru o spadă, poţi să faci stânga-mprejur şi să te întorci direct acasă.

Lachlan se uită la ea, mijind ochii de un verde-deschis.

— O fată n-are treabă cu o sabie, Winnie.

— De aia nici nu vreau una. Deci, ce mi-ai luat?

Zâmbind pe jumătate, Lachlan scoase de după un scaun ceva împachetat în hârtie.

— Cred că asta-ţi va folosi mai mult decât o spadă. La mulţi ani, Winnie.

De la locul lui de lângă pervazul lat al ferestrei, Ranulf coborî în sfârşit ziarul pe care îl citea. Informaţia din ziar era veche de cel puţin o săptămână, dar nu îi plăcea ce scria acolo. I-ar fi plăcut să despice mizeria aia cu sabia fratelui său.

De fapt, nu-şi putea aminti când îi plăcuseră ultima dată veştile de la Londra. Şi mai multe reguli şi regulamente care nu îl ajutau cu nimic, doar făceau să crească taxele. Dacă englezii nu îi puteau izgoni sau omorî pe scoţieni, cu siguranţă găseau o cale de a-i înfrânge pe toţi o dată – aducându-i la sapă de lemn. Când el se foi, cei doi câini de vânătoare scoţieni de la picioarele lui se întinseră şi se ridicară, întrebându-se probabil de ce nu ieşiră încă pentru alergarea lor de dimineaţă.

Întârzierea se datora doar tinerei domnişoare care stătea în picioare lângă scaunul ei din salonul de dimineaţă. De fiecare dată când era ziua de naştere a Rowenei, clanul se dădea peste cap să o sărbătorească, dar asta era o zi specială. Aşa că plimbarea lui şi alergatul câinilor puteau aştepta până când sora lui îşi deschidea cadourile. Cu un zâmbet entuziasmat pe chip, Rowena rupse hârtia de pe cadoul diform întins de Lachlan. Dar expresia i se schimbă cu aceeaşi rapiditate.

— Cizme, zise ea cu voce tare, ridicând privirea la cel mai apropiat vecin al lor. Mi-ai cumpărat cizme.

Lachlan încuviinţă din cap şi o şuviţă din părul lui brunet căzu peste un ochi.

— Cizme de călărie. Pentru că le-ai stricat pe ale tale în noroi luna trecută. Zâmbetul lui dispăru când ea se uită urât la el. Ce? Ştiu că se potrivesc, l-am pus pe Mitchell să îmi spună cât porţi la pantofi.

— Lachlan, acum sunt domnişoară. Ai fi putut să-mi cumperi flori sau o bonetă frumoasă. Sau măcar pantofi

pentru dans.

El pufni.

— Te ştiu de când te-ai născut, Winnie. Cizmele îţi vor fi mai folositoare.

Ranulf lăsă ziarul de o parte de tot, făcând un gest către cei doi cimpoieri din hol, pe care cei din salonul de zi nu îi vedeau, să se retragă. Sora lui şi cea mai mică dintre fraţi era o fată bună, veselă, dar el văzuse furtuna asta pândind la orizont de zile întregi. Şi era puţin probabil ca cimpoaiele să fie potrivite să îmbunătăţească dispoziţia cuiva.

— Dar, Lachlan, eu nu mai sunt o fată care călăreşte nesăbuit prin ţinut, zise Rowena, cu o expresie de enervare şi tristeţe. Nu vezi asta?

Lord Gray râse.

— Asta era ieri, atunci? Astăzi nu mai poţi călări? Winnie, nu fi bleagă.

Fără glas, Rowena se întoarse spre Ranulf.

— Tu eşti ultima mea speranţă atunci, frate mai mare, zise ea, cu vocea tremurând un pic. Care este cadoul meu?

Fratele ei mai mare se uită o clipă la ea, simţind din nou pe piele sentimentul neliniştit al unei furtuni cu fulgere ce se apropie.

— Ai zis că vrei o rochie nouă, răspunse el într-un final. Una verde. Mitchell ţi-a pregătit-o sus, ca să o porţi la cină. Spre deosebire de cizme, este bună de dans.

În timp ce o privea, o lacrimă mare se formă şi alunecă pe unul dintre obrajii frumoşi ai Rowenei. Pe *Sfântul Andrei!* Deci dăduse greş. Nu era complet sigur cum, dar clar ceva nu mersese bine.

— Winnie, de ce plângi? întrebă o altă voce masculină din uşa salonului, când Arran MacLawry, al patrulea frate şi cel mai apropiat ca vârstă de Ranulf, intră în salon. Te strâng cizmele de la Lach?

— A început să plângă atunci când Ran i-a zis de rochie, răspunse Munro. Cred că până la urmă voia una albastră.

— Păi atunci, asta ar trebui să te înveselească.

Arran înaintă şi întinse surorii lor un colet mic, împachetat în cârpă.

— Dă-mi voie să ghicesc, comentă Rowena, ştergându-şi obrazul. Este o busolă, ca să nu mă pierd când ies să călăresc cu noua şa de la Urs, în noile cizme de la Lachlan.

Arran se încruntă.

— Nu, este un mic ceas de prins cu o broşă. Este foarte inteligent. Mi l-au trimis tocmai de la Geneva după ce am văzut o reclamă în *Ackermann's Repository.*

— Atunci este foarte drăguţ. Mulţumesc, Arran.

Munro îşi luă sabia înapoi de la Lachlan şi o înfipse nu prea blând în podeaua zgâriată de lemn. Nu era prima armă care să se odihnească acolo şi probabil nici ultima. Cimpoierii şi şase servitori se înghesuiau din nou pe hol, iar Ranulf se uită mai dur la ei şi flutură din mână concediindu-i. Evident, sora lui nu avea dispoziţie pentru o nenorocită de paradă – chiar dacă erau urări de bine.

— Deci Arran primeşte mulţumiri şi noi restul lacrimi şi ni se zice idioţi? răspunse Munro.

În loc să răspundă, Rowena lăsă ceasul-broşă şi veni încet spre Ranulf. Câinii îşi băgară capetele în palmele ei când se apropie, dar ea ignoră cerinţa evidentă de scărpinat. Asta nu era de bine. Nu-i spusese idiot, dar asta părea să insinueze. Şi lui Ranulf nu-i prea păsa de asta. Sora lui ceruse o rochie verde smarald, până la urmă, şi el avusese grijă să aibă una. Una foarte frumoasă şi foarte scumpă. De la Paris, la dracu'.

Când ea îl ridică în picioare, el nu opuse rezistenţă. Dar când Rowena păstră mâinile lui în degetele ei mici, delicate, el se încruntă.

— Ai vrut altceva, deci, mormăi el, dorindu-şi, nu pentru prima oară, să mai fi adus o femeie în casă. Aşa, cineva, în sfârşit, ar fi avut şansa să o înţeleagă pe cea mai tânără dintre MacLawry. Cât fusese copil, fusese simplu, dar în ultima vreme părea tot mai mult o creatură complet străină. Ce este? Ştii că, dacă-mi stă în putere, îl voi obţine, Rowena.

— Tu ştii ce vreau, Ranulf. Astăzi am împlinit 18 ani. Vreau să am sezonul meu. La Londra. Asta-i…

— Nu, i-o tăie el, încruntându-se şi la felul cum ea îşi schimbase tonul, şi la ideea în sine. Vineri îţi sărbătorim ziua de naştere. Vine tot clanul. Toţi flăcăii frumoşi vor fi aici, luptându-se să danseze cu tine. Este mai bine decât orice serată la Londra.

Cu un oftat prost ascuns, ea privi peste umăr la ceilalţi trei bărbaţi din încăpere.

— Tu te-ai lupta ca să valsezi cu mine, Lachlan MacTier?

— Şi să mă calci pe picioare pentru deranjul meu? Vicontele râse din nou. Te văd tot timpul. Să se lupte ceilalţi flăcăi frumoşi pentru un dans.

— Niciun flăcău frumos nu o să se bată ca să danseze cu mine, pentru că tuturor le este frică de fraţii mei, răspunse Rowena.

— Atunci şi mie mi-e.

— Ţie nu.

Ranulf se foi, nedorind să audă de ce un bărbat ar trebui sau nu să se teamă de el. Ar trebui. Şi gata.

— Nu vei dori un partener, Rowena. Va fi o petrecere mare.

Ea îl înfruntă din nou.

— Nu vreau o petrecere stupidă cu oameni pe care îi cunosc dintotdeauna şi care cred că un dans e o scuză să se bată. Vreau să am sezonul meu. La Londra. Mama a avut unul.

— Mama era englezoaică, se răsti el, mârâind cuvântul. Winnie, ştii cine locuieşte la Londra. Filfizoni şi dandy, şi englezi slabi de inimă. Vei avea o petrecere elegantă aici. Şi dacă un bărbat nu poate suporta ideea de a sta faţă în faţă cu căpetenia clanului său, nu merită să danseze cu tine.

Ea îşi puse mâinile în şolduri şi ridică bărbia.

— Vrei să prefer Glengask oricărui loc de pe pământ, Ran, dar nu mă laşi să văd alte locuri. Nu am cu ce să compar în afară de imaginaţia mea şi, în mintea mea,

Londra este chiar foarte minunată.

— Pentru ultima dată, Londra e plină de lingăi inutili care nu şi-ar putea ridica propriile şei. Du-te sus şi probează-ţi rochia. Discuţia asta s-a terminat.

— Ranulf, eu…

— Terminat, repetă el şi-şi încrucişă braţele la piept.

Rowena era o fată mică, delicată, care semăna mult prea mult cu mama lor ca el să se simtă liniştit. Spre meritul ei, ea nu se îndepărtă de el, dar ştia şi ea la fel de bine că el câştigase cearta. Nu va merge la Londra. Vreodată.

Cu o ultimă privire înlăcrimată, ea se întoarse şi fugi pe uşă. O clipă mai târziu auzi cum se trânteşte uşa camerei sale de la etaj. Ceilalţi trei bărbaţi din încăpere se uitară la el, dar niciunul nu zise un cuvânt. Nici n-ar fi făcut-o; fraţii lui ştiau şi restul de argumente, pe care el nu se deranjase să i le spună Rowenei – că Londra era plină şi de aristocraţi care pretindeau pământurile Scoţiei, dar negau sângele şi originea scoţiană, bărbaţi care trăiau cât puteau de departe de Ţinuturile Înalte, în timp ce îşi alungau propriii ţărani din case ca să le utilizeze terenurile pentru oi. Că Londra era plină de trădători. Trădători şi criminali.

— Ies să mă plimb. Fergus, Una, zise el şi ieşi din încăpere fără să se uite înapoi şi cu câinii în urma lui.

Probabil că Debny, grăjdarul-şef, îl văzuse venind, pentru că atunci când ajunse la grajd, Stirling îl aştepta. Urcând în şa, dădu pinteni murgului mare, sprinten, şi porni pe aleea care o lua spre est, traversând o porţiune din panta dealului bătut de vânturi şi apoi cotind-o în jos spre defileul mărginit de copaci, cu câinii de o parte şi de alta. Râul Dee mugea jos, în mijlocul canionului, coborând spre vale şi apoi spre ţinuturile joase, îndepărtându-se spre o serie de stânci din granit ce păreau treptele unui gigant.

De fiecare dată când parcurgea acest drum îl impresiona din nou frumuseţea peisajului, dar astăzi abia observă că unul dintre copacii bătrâni fusese doborât de ultima furtună. Rowena doar *credea* că voia să se ducă la Londra şi asta pentru că se apucase să citească jurnalele

mamei lor şi paginile dedicate înaltei societăţi din ziar. În ultima lună îl pusese pe Cooper să le ardă din clipa în care soseau, dar era evident că măsura nu avusese vreun mare impact.

Încetinind la pas, pentru a ocoli trunchiul căzut, continuă în amonte. În jos, unde râul se vărsa în vale, se afla satul An Soadh – satul lui, plin cu iobagii, păstorii, olarii şi negustorii lui. În dimineaţa asta nu avea chef să audă cum îl laudă sau cum îi binecuvântează draga familie sau cum îi mulţumesc că erau invitaţi la Glengask Hall pentru petrecerea de vineri.

Pe vârfurile copacilor atârna o ceaţă uşoară în dimineaţa asta, lumina palidă a soarelui cădea în raze vizibile pe rocile cu margini tăioase acoperite cu muşchi şi pe tufişurile joase, uscăţive băgate între ele. Pentru Dumnezeu, habar nu avea cum putea cineva să prefere Londra moale, răsfăţată în loc de asta. Din spatele unor bolovani ţâşni o căprioară şi o luă în sus pe una dintre râpele înguste spre mlaştinile acoperite cu iarbă neagră. Câinii de vânătoare lătrară şi o luară la goană după ea, iar Ranulf scoase puşca – apoi îşi dădu seama tardiv că nu o luase cu el. Blestemând, fluieră după Fergus şi Una să se întoarcă.

Fusese o prostie că-şi uitase puşca. Pe cât de solitare păreau Ţinuturile Înalte, pe cât de golite de oameni deveneau majoritatea cotloanelor, mereu existau locuri unde se putea ascunde un individ cu intenţii rele. O clipă se gândi să se întoarcă la Glengask după o armă, dar astăzi era mai probabil să fie atacat de sora lui acasă decât de vreun răuvoitor în sălbăticie.

Sau aşa credea el. Ranulf îl îndreptă pe Stirling spre copaci când auzi în spatele lui sunetul slab, înăbuşit de muşchi al tropotului de copite. Un atac în mijlocul zilei în mijlocul propriei moşii ar fi ceva într-adevăr îndrăzneţ, dar el fusese cel care neglijase să se înarmeze împotriva unui asemenea lucru. Se aplecă şi scoase pumnalul lung, subţire din teaca sa din cizmă. Trădătorii nenorociţi vor descoperi că nu era neajutorat. Dacă aveau de gând să-i verse

sângele, se va asigura ca şi ei să piardă sânge.

— Fergus, Una, în gardă, murmură el şi părul de pe ceafa câinilor de vânătoare mari se ridică.

— Ran! Ranulf!

Ranulf îşi coborî umerii când auzi vocea fratelui său.

— Fergus, liber. Una, liber. Îi dădu pinteni lui Stirling pentru a se întoarce pe drumul îngust. Tu nu înţelegi semnificaţia cuvântului „singur”? întrebă el.

— N-ai zis „singur”.

Nu era doar Munro, ci şi Arran şi Lachlan, venind la trap de-a lungul râului spre el. Munro, cel mai tânăr dintre ei în afară de Rowena, aruncă o puşcă spre el.

— Şi ar trebui să ştii mai bine şi să nu pleci neînarmat, continuă el încruntându-se.

Ranulf prinse arma cu mâna liberă şi cu cealaltă răsuci pumnalul pe care încă îl ţinea cu degetele, după care îl băgă la loc în cizmă.

— Nu eram neînarmat. Şi fac pariu că Fergus sau Una ar putea doborî un cal, dacă ar vrea.

— N-ar fi mai rapizi decât un glonţ de muschetă. Arran făcu un gest spre plăselele pumnalului. Şi ăla-i bun de aproape, dar laşii rareori lovesc de aproape.

— Acum e nevoie de toţi trei ca să aduceţi o armă?

Adevărat sau nu, nu avea să se lase mustrat de niciunul din ei. Era cel mai mare şi asta cu patru ani. Arran mai avea trei ani până la 30 de ani – sau niciunul dacă nu se păzea.

— Sunt aici pentru că-i mai sigur decât să stau în casă, îi răspunse neîngrijorat al doilea pe linia moştenirii. Bătu peste sacul aruncat la spate, în şa. Şi am adus unelte de pescuit.

— Eu am venit pentru că n-am vrut să-mi arunce cu o şa în cap, zise Munro, Ursul pentru familia lui, cu un rânjet. S-a încuiat în camera ei, dar cine ştie cât va dura?

— Iar eu nu era să fiu lăsat singur acolo cu Winnie, zise Lachlan.

— Nu ştiu de ce, răspunse Arran. Tu ai fost ăla care a zis că nu va dansa cu ea, laşule.

— E un copil. O ştiu de când era o piticanie. Nu ştiu de ce în ultima vreme se poartă aşa de ciudat, dar nu vreau să fiu părtaş.

— Se poartă ciudat pentru că te place, Lachlan, zise Arran. Deşi nu ştiu ce părere are Ranulf despre asta.

— Nici eu, zise Ranulf, deşi asta nu era complet adevărat.

Lachlan se uită la el.

— Cred că ar trebui să mergem să pescuim. Şi doar crede că mă place pentru că sunt singurul bărbat apropiat de vârsta ei care are voie pe lângă ea.

Asta era adevărat, dar cum Ranulf hotărâse cu câţiva ani în urmă că Lachlan ar fi fost o partidă bună pentru Rowena, nu văzuse de ce să o afişeze. În loc să comenteze afirmaţia lui Lachlan, făcu un gest spre cascada şi panta din faţă.

— Hai la lac cât se calmează.

După o zi întreagă la pescuit de păstrăv şi biban şi mai ales după ce-l văzuse pe Munro cum alunecase în fund în lacul Shinaig, dispoziţia lui Ranulf se îmbunătăţise. Putea doar să spere că o zi petrecută cu Mitchell, camerista Rowenei de care îi era milă, va îmbunătăţi şi dispoziţia surorii lui. Dacă s-ar opri pentru o clipă din visatul fantezist cu ochii deschişi, şi-ar da seama că primise nişte cadouri frumoase de la fraţii ei şi prietenii care o iubeau şi că vineri va fi cea mai mare petrecere văzută în Ţinuturile Înalte de zeci de ani.

Era aproape de apus când îi dădură lui Cooper sforile cu peşte, în vreme ce majordomul le deschidea uşa de la intrare.

— Lady Rowena? întrebă Ranulf, dând jos haina şi scuturându-şi noroiul de pe cizme.

— Niciun semn de la milady, răspunse Cooper, făcând semn unui valet să vină şi să ia hrana cu care urmau să pregătească cina. Administratorul Terney a venit în vizită, dar a zis că nu-i problemă pentru că vă vedeţi mâine la moară şi poate să aştepte până atunci.

Ranulf încuviinţă din cap.

— Mulţumesc.

— Da, interveni Ursul. Dacă l-ai fi trimis la lac după noi, faţa lui mohorâtă ar fi întors toţi peştii cu burta în sus.

— Destul, Munro! Ranulf se încruntă scurt la fratele lui. Şi tu ai fi mohorât dacă doar Glengask ţi-ar trimite grâu. Pe vremea bunicului său primea de la Campbell, Gerdens şi Wallace, în afară de noi.

Spera ca măcar să poată creşte cantitatea de grâu trimisă la moară, în funcţie de acordul de taxe pe care îl putea face cu Terney şi de vremea din vară.

— Stai să simtă Winnie mirosul de păstrăv fript, zise Munro, luând-o spre scări. Asta o va ademeni. Făcu o pauză, privind peste umăr. Jucăm darts, Lach?

După ce plecară cei doi bărbaţi, Arran se întoarse şi-şi îndreptă bărbia spre majordom. Încuviinţă repede din cap, iar Cooper şi cei doi valeţi însoţitori dispărură în măruntaiele marii case. Ranulf se sprijini de peretele holului şi-şi încrucişă braţele peste piept.

— Ce-i?

— Doar că eu, tu şi Ursul am fost cu toţii în Anglia şi ne-am întors fără să fi păţit ceva.

— Nu-i acelaşi lucru, răspunse Ranulf. Eu, cel puţin, nu eram inocent şi nu aşteptam o poveste. Şi, din câte-mi amintesc, tu ai dat nas în nas cu un război.

— Am făcut armata, aşa cum trebuia să o fac. Ran, nu ocoli subiectul.

— Ce subiect?

— Winnie este fixată pe o idee şi a o refuza nu înseamnă că o vei opri din a-şi dori să se ducă.

— Nu sunt de acord, Arran. Dacă ar fi după cum vor englezii, în Scoţia n-ar fi altceva decât oi şi tot clanul nostru ar fi aruncat în vânt ca toţi ceilalţi. Englezii nu vor decât bani. Şi să deţină controlul. Nu le trimit singura mea soră. Este scoţiană şi va rămâne în Scoţia. O aşteaptă un soţ, când Lachlan o să-şi dea seama că nu mai este un copil.

— Dacă nu cumva Lach se gândeşte la vreo altă fată. Dar nu asta contează acum. Rowena este şi jumătate englezoaică, zise încet Arran. Ca mine, tine şi Munro.

— Nu că jumătatea aia ar conta, îi răspunse el, apoi inspiră. Eu nu discut asta cu ea sau cu tine, sau cu oricine altcineva. Rămâne în Glengask. Aici este mai în siguranţă.

Arran deschise gura, apoi o închise din nou.

— Atunci, ai putea măcar să-i explici de ce.

Făcuse asta până când rămăsese fără aer, voce şi răbdare.

— Dacă nu ştie de ce până acum, va trebui pur şi simplu să-mi accepte decizia aşa cum este. Rămâne şi va avea o petrecere grandioasă şi n-are decât să stea bosumflată la toată petrecerea dacă vrea.

— Ah. Asta sună grandios.

Ranulf se uită pieziş la fratele lui, şi Arran făcu o jumătate de pas în spate.

— Ştie că nu-i bine să mă contrazică, zise el. Nu voi mai discuta despre asta cu ea şi nici nu-mi mai răcesc gura de pomană discutând asta şi cu tine.

— Da, ştim cu toţii că nu-i bine să ne certăm cu tine. Arran se întoarse spre uşă. Cred că mă duc după Munro să arunc cu chestiile alea mici ascuţite în perete.

Ranulf se gândi o clipă să se alăture şi el fraţilor lui şi lui Lachlan, dar erau şanse ca ei să discute dacă ar fi aşa de rău pentru Rowena să aibă un sezon la Londra. S-ar lăsa copleşiţi de amintirile despre cei câţiva ani petrecuţi la Oxford şi despre călătoriile lor ocazionale în oraş. Arran, mai ales, ar reflecta la faptul că anii petrecuţi în armata regală nu-l făcuseră mai puţin scoţian. Cu toţii aveau dreptate şi greşeau în acelaşi timp.

Rowena nu-şi dorea o vacanţă într-un loc îndepărtat. Citise jurnalele mamei lor şi se îndrăgostise de viaţa frumoasă cu petreceri şi rochii de dantelă şi bărbaţi care îşi petreceau la fel de mult timp cu hainele ca orice femeie. Credea că voia să fie englezoaică.

Îi va trece, desigur, dându-şi seama că o viaţă plictisitoare, cu distracţii inutile şi snobism nu era deloc o viaţă, dar până atunci va rămâne în Glengask. Sub supravegherea lui atentă. Sub protecţia lui. Indiferent dacă îi aprecia sau nu eforturile. Era de fapt o ecuaţie simplă. El

era marchizul de Glengask, căpetenia clanului MacLawry şi a tuturor dependenţilor săi, şi indiferent de ce legi dădeau în Anglia, aici cuvântului lui era legea.

Ar trebui să se ducă într-unul din sate, cum făcea aproape în fiecare zi, dar nu avea deloc chef. Îl trimise în schimb pe Cooper la doamna Forrest, bucătăreasa, să facă o tigaie în plus de peşte pentru dimineaţă. Părintele Dyce va folosi cadoul pentru cei mai săraci dintre săteni. Toate astea îi lăsară la dispoziţie unul din cele mai rare lucruri: timp. Se ocupase de majoritatea sarcinilor în ziua de ieri, ca să se poată bucura de sărbătorirea Rowenei. Încruntându-se, Ranulf privi spre scări. Poate că o răsfăţase, dar ce trebuia să facă un frate mai mare în afară de a se asigura că singura lui soră şi cea mai mică dintre fraţi are tot ce-şi doreşte?

— Stăpâne?

Ranulf se întoarse.

— Ce-i, Cooper?

Bătrânul scoţian se mută de pe un picior pe celălalt. Asta era ciudat; în general, Cooper era deosebit de mândru de poziţia corpului său şi se ştia că pocnea valeţii dacă îndrăzneau să stea cu umerii pleoştiţi.

— Avem o… mică confuzie în legătură cu ceva.

— Ce confuzie?

Ranulf miji ochii, rezistând impulsului de a-i cere majordomului să se grăbească. Asta doar l-ar agasa pe om şi n-ar mai scoate un cuvânt.

— Păi… ah, Debny i-a spus doamnei Forrest că au împrumutat faetonul, dar din moment ce era devreme ea nu a considerat că-i necesar să-mi spună, dar acum… ei bine, soarele a apus şi nu… adică…

— Cine a împrumutat trăsura? îl întrerupse Ranulf, dându-şi seama că dacă nu întreba clar nu vor ajunge niciodată la capătul poveştii.

— Mitchell, stăpâne. Bănuiesc că pentru Lady Winnie. Normal că ies la plimbare, dar cum spuneam, se face târziu şi n-au luat nici câini, nici călăreţi cu ele şi…

Ranulf nu auzi ultima parte din discursul

majordomului, pentru că era deja pe la jumătatea scărilor, simţind o arsură în piept.

— Arran! urlă el în timp ce fugea. Munro!

Dormitorul Rowenei arăta ca şi cum crivăţul ar fi bătut prin el. Hainele şi aşternuturile erau împrăştiate peste tot, din şemineul mare săriseră bucăţele de hârtie arsă şi ferestrele larg deschise lăsau să intre în camere răcoarea din Ţinuturile Înalte. Dar în acelaşi timp…

— Ran! Ce dracu'…

— Doamne! A răpit-o cineva? Arran se împiedică chiar în spatele lui Munro, cu Lachlan în urma lor. Fir-ar ai dracu' cei din clanul Gerdens. Vor regreta asta!

— Stai, Arran, ordonă Ranulf, lăsându-se pe vine pentru a trece cu mâna peste hârtiile arse şi dând la o parte câinii care se înghesuiseră, adulmecând nervos. Mai văzuse el haos adevărat şi acesta arăta un pic prea ordonat. Haine vechi aruncate, dar nimic din ce-i plăcea să poarte. Patul nefăcut, dar nu fusese în pat cu orele. Ridică una dintre bucăţile mai mari. Cuvintele „pantofi albaş" abia se mai vedeau, iar dedesubt ceva ce părea a fi „perie de păr".

— Ce ai găsit, Ran? întrebă Munro, lăsându-se pe vine lângă el. Maxilarul fratelui său era încordat, pumnii strânşi. Exista un motiv pentru care Munro era poreclit Ursul şi nu pentru că-i plăceau discuţiile logice. Ne pierdem timpul.

— Este o listă, răspunse Ranulf, îndreptându-se. Sau o parte din ea. N-a răpit-o nimeni. A plecat singură, cu Mitchell. La Londra.

— Cu faetonul? interveni Cooper.

— Cu siguranţă vom găsi faetonul la cel mai apropiat han. Aşa vor călători.

— La L… Singură? Arran dădu cu pumnul într-un stâlp al patului. E nebună.

— Este, zise lent Ranulf, scoţând o altă bucată de hârtie pârlită cu o adresă pe ea, în mare bucluc.

Lachlan se mişcă.

— Voi trei împachetaţi. Îl pun pe Debny să pună şeile pe cai.

— Nu, Lachlan. Pune-l pe Debny să pregătească trăsura mare. Ridică privirea şi-l văzu pe Cooper în prag. Cooper, pune-i pe Peter şi Owen să-şi strângă lucrurile. Şi trimite-l pe domnul Cameron aici sus.

— Trăsura? repetă Arran în vreme ce majordomul se grăbea să coboare. N-o să prinzi niciodată din urmă poştalionul cu fiara aia.

— Au un avans de aproape zece ore şi un plan care sigur include o identitate falsă, zise Ranulf, furia tot mai mare din pieptul lui amestecându-se cu o cantitate egală de îngrijorare. Cel puţin ar fi bine.

— Despre ce vorbeşti, Ran?

— Ursule, mă refer la faptul că ar trebui să ştie deja că nu doar pe noi ne are de evitat. Şi n-am de gând să fiu văzut de cei din clanul Gerdens şi şleahta lor urlând ca nişte strigoi cât umblu prin ţinut. O voi urmări suficient de aproape cât să mă asigur că nu o opreşte nimeni şi o prind din urmă la Londra. Privi în jos la bucata de hârtie arsă pe jumătate. La Hanover House, evident. Şi apoi o aduc pe sus acasă.

— Şi noi? Te aştepţi ca noi să stăm fără să facem nimic?

Ranulf se uită la Arran.

— Da, chiar la asta mă aştept. Ştii că un MacLawry trebuie să fie aici la Glengask. Şi două perechi de ochi vă vor fi mai utile. Se va afla că am plecat. Nu vreau să privească cineva asta ca pe o invitaţie de a veni aici şi a provoca necazuri. Sau că mi-am abandonat oamenii.

— Clanurile Gerdens şi Campbell o vor vedea cel mai probabil ca pe o şansă de a te pândi la drumul mare, mârâi Munro. Ran, nu poţi să pleci cu doar doi valeţi pentru protecţie.

— Merg eu, interveni Lachlan.

— Nu, nu vei veni. Nu vreau ca Rowena să facă o prostie şi mai mare şi să încerce să te facă gelos sau ceva.

— Dar este… este ca sora mea, Ran. Eu niciodată n-aş…

Ranulf îşi coborî capul.

— Un motiv în plus să rămâi aici. Indiferent ce credea Rowena că punea la cale, el nu avea de gând să agite apele şi mai mult. Nici măcar cu bărbatul care îi căzuse cu tronc. O să am câinii cu mine. Şi ambii valeţi, cum le ziceţi voi, au luptat în Spania cu Wellington, la fel ca tine, Arran. O să-mi fie de ajuns.

— Bine, dar…

— Gata cu discuţiile. Toţi. Într-o oră plec la Londra. Rămâneţi aici şi asiguraţi-vă că eu şi Rowena avem unde să ne întoarcem acasă. Ne vedem în două săptămâni, chiar dacă trebuie să o leg şi să o arunc în şa.

Londra. *La dracu'.* Rowena avea să fie norocoasă dacă cel mai rău lucru care i se întâmpla era să o arunce el în şa. Valabil pentru amândoi.

capitolul 1

— N-ai de ce să-ţi faci griji cu asta; Jane profită de orice ocazie pentru a face cumpărături.

Cu un zâmbet, Lady Charlotte Hanover îşi sărută sora pe nas, apoi se ridică.

— Nu doresc să vă schimb programul, răspunse Lady Rowena MacLawry cu accentul ei moale şi melodios. Este de ajuns că am ajuns la uşa voastră fără să vă fi anunţat.

— Prostii! Lady Jane Hanover o strânse de mână pe prietena ei. Te-am invitat să ne vizitezi de ani. Mama ta şi mama mea au fost ca nişte surori. Nu-i aşa, mama?

— Da, aşa este. Elizabeth Hanover, contesă de Hest, încuviinţă din cap. Şi sunt aşa de mulţumită că ai început să ai o corespondenţă cu Jane. Să ştii că semeni foarte mult cu Eleanor. Oftă, zâmbind moale. Eşti bine-venită aici, draga mea, atâta timp cât doreşti să stai. Şi, bineînţeles că îţi voi sponsoriza sezonul. Este potrivit ca tu şi Jane să debutaţi împreună.

Jane bătu din palme.

— Vezi? Ar fi trebuit să vii de mult, Winnie.

— Oh, eu am vrut, crede-mă. Doar că Ran nu a fost de acord. El crede că orice englez este... Se opri, tuşind. Mă rog, este foarte îngust la minte când vine vorba de Londra.

Flutură din mână, râzând, dar în ochii lui Charlotte tânăra Lady Rowena nu părea deloc în largul ei. Bineînţeles că era destul de sigură că nici ea nu ar fi fost dacă ar fi călătorit singură, doar cu camerista ei, prin jumătate din Scoţia şi prin aproape toată Anglia. Era evident că Winnie îşi dorise foarte mult un sezon la Londra.

Pentru un frate foarte protector, acest Ranulf MacLawry eşuase destul de spectaculos. O tânără domnişoară care nu plecase niciodată din comitatul ei, nu avea de ce să umble singură prin Anglia. Sau să călătorească cu poştalionul. Lui Charlotte îi trecu prin minte să-i scrie lui Lord Glengask şi să-i spună fix asta. Cu siguranţă nimeni nu putea să fie aşa de ignorant, încât să creadă că nu era nevoie să trimiţi o scrisoare înaintea surorii tale pentru a te asigura că va fi cineva acasă să o întâmpine şi să o primească pentru sezon. Era... era de neconceput chiar şi pentru cineva care nu ştia obiceiurile englezeşti. Până la urmă, sigur ştia să citească un ziar. Şi trebuia să fi avut un gram de bun-simţ.

Schimbă o privire cu tatăl ei, care ridică dintr-o sprânceană, apoi reveni la conversaţie. Jonathan Hanover, conte de Hest, nu era un iubitor al haosului sau al revoltei de orice fel, dar o iubea la nebunie pe Jane. Bineînţeles că Lady Rowena era bine-venită în casă, şi de la el sau de la oricine altcineva nu va vedea vreodată nici măcar o aluzie că ar prefera ca familia să nu aibă musafiri pe timpul sezonului.

Longfellow, majordomul, şi doi valeţi sosiră cu sendvişuri reci şi ceai pentru ei; trecuse ora cinei, şi doamna Broomly plecase evident din bucătărie pentru a se culca alături de fiica ei însărcinată, în apropiere de Tottenham Court. În vreme ce servitorii aşezau farfuriile, la uşa de la intrare se auzi un ciocănit.

— Mă ocup eu, Longfellow, zise Charlotte, din moment ce era deja în picioare şi cea mai aproape de uşa holului.

— Mulţumesc, milady.

Până când parcurse scurta distanţă dintre salon şi foaier, ciocănitul la uşă se transformase în bubuit.

— Pentru Dumnezeu, mormăi ea şi deschise uşa. Ce este aşa de ur… începu Charlotte, apoi aproape că-şi înghiţi limba.

Pe verandă se afla un zid. Bine, poate nu era la fel de lat ca un zid, deşi umerii îi erau cu siguranţă laţi. Dar era mai înalt decât ea cu vreo douăzeci şi cinci de centimetri şi majoritatea cunoştinţelor ei o considerau înaltă, în timp ce toate prostiile astea îi treceau prin minte, ce observă însă fură ochii albaştri, care o săgetau glacial şi nasul perfect sculptat.

— Mă aflu aici pentru Rowena MacLawry, zise el fără vreun preambul, pe un ton cu un puternic accent scoţian.

Charlotte clipi. Winnie, cum îi ceruse Rowena să-i spună, sosise cu mai puţin de o oră în urmă; luând o birjă de la hanul unde o lăsase poştalionul. Din câte bănuia, nimeni nu ştia că vizitatoarea lor se afla la Londra. Nimeni în afară de familia Rowenei. Dar ei erau în Scoţia – cel puţin, aşa credea.

— N-am bătut atâta drum până aici ca să vă holbaţi la mine, declară muntele în scurta tăcere. Rowena MacLawry. Acum.

— Nu mă holbam la dumneavoastră, domnule, răspunse Charlotte, deşi era destul de conştientă că nu părea să-şi poată lua ochii de la acel chip aprig, uimitor. Era ca şi cum un zeu brunet al războiului apăruse… pur şi simplu la uşa ei. Majoritatea vizitatorilor vin la uşă cu o carte de vizită sau măcar salută politicos cu un cuvânt ori două şi se prezintă înainte să fie primiţi în hol.

El miji ochii. Charlotte îşi dăduse seama că în acel albastru adânc nu văzu gheaţă, ci ceva mult mai fierbinte şi furios.

— Eu nu sunt un vizitator, zise el. Sub ritmul moale se simţi tăria. Şi dacă englezii cred că este destul o micuţă care să blocheze uşa pentru a mă ţine departe de ce-i al meu, sunt mai nebuni decât îmi aminteam eu.

Al lui? Lucrurile deveneau chiar ciudate. Şi nu era nevoie de insulte.

— Eu nu-s nicio micuţă…

El înaintă. Punându-şi mâinile mari pe talia ei, o ridică şi o puse jos în spatele lui pe verandă – iar ea nu reuşi decât să exclame uimită. Dar el era deja în Hanover House.

— Rowena! urlă el, păşind în hol.

Charlotte îşi aranjă fustele şi porni după el.

— Încetaţi să urlaţi imediat! ordonă ea.

La câtă atenţie îi acorda că venea în urma lui, ar fi putut la fel de bine să fie o insectă.

— Rowena! Vreau să-ţi văd fundul în faţa mea sau dărâm toată casa în jurul tău!

Longfellow şi trei valeţi ieşiră în grabă din salon. Scoţianul mare îi împinse de parcă nu erau altceva decât nişte popice. Intră în încăperea din care ei ieşiseră, cu Charlotte în urma lui. Ţinând cont de forţa brută pe care o emana, ea se aştepta să o vadă pe Lady Rowena ascunzându-se după un scaun. În schimb, micuţa domnişoară stătea în mijlocul camerei, îmbujorată şi cu mâinile în şolduri.

— Ce naiba cauţi aici, Ranulf? întrebă ea.

— Trăsura-i afară. Ai un minut să treci în ea.

— Ran, eu…

— 55 de secunde.

Rowena părea să se dezumfle. În timp ce-şi cobora capul, o lacrimă îl alunecă pe obraz.

— Lucrurile mele? zise ea cu voce tremurândă.

— Ce… ce înseamnă asta şi cine naiba sunteţi, domnule? întrebă Lord Hest.

Capul brunet se întoarse şi-l săgetă pe conte cu privirea. Chiar că un diavol.

— Glengask. Reveni cu atenţia la Rowena. Du-te după Mitchell şi după lucrurile tale. Dacă fugi între timp, ne vom întoarce la Glengask pe la St. Mary, unde o să te las vreo zece ani sau mai bine cu maicile ca să te calmezi.

O altă lacrimă se alătură primei.

— Eşti un animal, Ranulf MacLawry, şopti Winnie şi

trecu în fugă pe lângă el şi Charlotte, ieşind din încăpere.

— Glengask. Fratele lui Lady Rowena? zise sora ei, Jane, pe o voce slabă. Marchizul?

— Da, răspunse el, pe un ton tăios şi furios.

— Noi am înţeles că dumneavoastră aţi trimis-o pe Rowena la noi pentru sezonul ei, afirmă tatăl lui Charlotte.

După expresia încordată era furios şi asta nu o surprindea deloc. Oamenii – cu atât mai puţin diavolii scoţieni cu ochi albaştri şi urlând – nu dădeau buzna neanunţaţi în casele decente ca a lor. Niciodată.

— Pentru că nu v-aţi gândit bine înainte de a trimite o tânără pe un teritoriu străin, fără să anunţaţi înainte. Sau credeţi că doar un scoţian ar face aşa o nebunie?

— Ne-a spus că dumneavoastră aţi trimis-o aici, interveni Charlotte.

Marchizul de Glengask se întoarse pentru a o înfrunta.

— V-a spus o minciună prostească şi aţi crezut-o. Acum, dă-te la o parte din calea mea, fată, şi vom pleca din locul ăsta blestemat.

Rowena îi spusese fratelui ei că-i un animal, şi Charlotte nu vedea nimic care să contrazică această afirmaţie. Şi nu-i plăceau bărbaţii care gândeau cu pumnii şi muşchii lor mari. Cum nu-i plăcea nici să i se spună fată şi să fie dată la o parte – de două ori deja – de parcă nu valora nici cât un purice. Îşi îndreptă umerii.

— Eu sunt Lady Charlotte Hanover şi vă veţi adresa cum se cuvine, domnule. Mai mult, până când nu vom fi siguri că sora dumneavoastră este în siguranţă în compania dumneavoastră, nu pleacă nicăieri.

— Charlotte! şuieră mama ei.

Da, familia ei ar fi mai mult decât uşurată ca această perturbare să plece din casă. Dar nu aşa se comporta cineva cât de cât civilizat. Refuză să-şi ia privirea dintr-a lui, deşi era evident că el se aştepta ca ea să facă asta.

— Bine atunci, Lady Charlotte, zise el succint, apăsând pe r-ul din numele ei, bănuiesc că nu vă privesc treburile familiei MacLawry. I-am ordonat surorii mele să rămână acasă şi ea nu a făcut asta. Aşa că mă aflu aici să o

duc înapoi acasă, unde-i este locul. Cum este evident că v-am jignit, voi aştepta afară. Fără probleme.

Făcu un pas mai aproape, ridicând în acelaşi timp dintr-o sprânceană sculptată cu măiestrie. Evident că-i dădea de ales între a se da la o parte sau a fi ridicată de pe loc din nou. Ea îşi ridică bărbia pentru a-i susţine privirea.

— Sora dumneavoastră a călătorit mult de una singură şi, deci, împotriva voinţei dumneavoastră, Lord Glengask. Mi se pare că-şi doreşte foarte mult ori să fie la Londra, ori departe de dumneavoastră. Nu-mi păreţi genul de om cu care să se discute uşor.

Sprânceana se adună cu cealaltă sprânceană într-o încruntătură.

— Mi se pare că, din nou, asta nu-i treaba dumneavoastră. Se uită spre tatăl ei, care stătea încă în faţa scaunului său şi se uita de parcă se afla în Camera Lorzilor, discutând despre taxe. Deci le permiteţi femeilor voastre să vorbească în locul vostru?

Lord Hest tuşi.

— Fiica mea are dreptate, Glengask. Aţi dat buzna, evident nervos, într-un cămin englezesc şi continuaţi să vă purtaţi ca un nebun şi un diavol. Ar fi iresponsabil din partea mea să v-o las în grijă pe Lady Rowena fără a şti ce simte ea şi fără a mă asigura că-i va fi bine.

— Că-i va fi bine? repetă întunecat Glengask. Atunci cum aţi reacţiona dacă Lady Charlotte ar fugi fără o vorbă şi apoi când aţi găsi-o cu nişte străini, iar ea ar refuza să se întoarcă cu dumneavoastră?

— Întâi de toate, sper să nu dau motiv fiicei mele – nici uneia dintre fiicele mele – să fugă din propria casă. Şi apoi, aici nu suntem în străinătate. Şi nici nu suntem necunoscuţi, pentru că mama dumneavoastră şi soţia mea au fost foarte bune prietene.

— Cumva aţi ştiut cum să veniţi aici să o găsiţi pe Winnie, adăugă Charlotte, înainte ca marchizul să înceapă o discuţie despre cât de bine se cunoşteau. Până la urmă, bărbatul părea să aibă ceva de zis la orice. Deci clar nu vă suntem necunoscuţi. Nici dumneavoastră pentru noi.

— Va trebui să mă ţineţi încuiată pentru eternitate. Vocea tremurândă a Rowenei se auzi chiar din spatele lui Charlotte. O clipă mai târziu o apucă cu degetele tremurânde. Eu doar vreau să văd Londra.

— Şi acum ai văzut-o. Glengask se uită de la sora lui la Charlotte spre locul unde se ţineau de mâini. Daţi drumul surorii mele, zise el după o clipă.

Charlotte o strânse mai bine.

— Nu. Sunteţi deja la Londra. Ce ar putea fi rău dacă aţi lăsa-o să rămână o vreme?

— Ce... Se opri. Nu voi sta aici la discuţii cu o femeie despre ce-i mai bine pentru propria mea familie, mârâi el într-un final.

Ea refuză să tresară la tonul lui, deşi lângă ea, Winnie tresări.

— Atunci, cum eu nu cedez, bănuiesc că asta înseamnă că o veţi lăsa pe Winnie să rămână, răspunse ea.

Habar nu avea când cauza acestei tinere domnişoare devenise a ei. Dar acest munte de om nu-i va spune *fată* şi nu o va desconsidera. Nici măcar dacă o ridica precum un fulg şi nici măcar dacă arăta ca fiind făcut din tendoane de fier solide.

El deschise gura, apoi o închise la loc. Charlotte avu un moment de satisfacţie. Deci pisicuţa englezească se luase de marele urs scoţian şi el nu ştia cum să reacţioneze. Bun. Şi bravo ei.

— Deci la asta aspiri, *piuthar?* îşi întrebă el o clipă mai târziu sora, deşi rămase cu privirea derutant de fermă asupra lui Charlotte. Să te înconjori de englezi care te ţin departe de propria familie? Să te ascunzi în spatele unor fete cu gura mare care îţi decid luptele şi le şi duc pentru tine?

— Dumneavoastră transformaţi asta într-o luptă, Lord Glengask, răspunse Charlotte, îndreptându-şi umerii. Şi eu am „gura mare”, cum spuneţi dumneavoastră, doar cu un tiran autoritar.

— Oh, vai, şopti Winnie aproape fără să se audă, cu degetele încordându-se.

În maxilarul lui suplu tresări un muşchi.

— Deci sunt un tiran?

— Asta este impresia pe care o lăsaţi. Propria dumneavoastră soră se ascunde în spatele unei străine în loc să se apropie.

Privirea albastră intensă se mută imediat pe sora lui.

— Rowena, tu ştii că eu… Se opri, apoi spuse un singur cuvânt în scoţiană care nu părea să fi fost ceva plăcut şi care o determină pe sora lui să inspire abrupt pe nas. Apoi încuviinţă slab din cap, ca şi cum făcea gestul pentru el. Eu nu sunt un tiran, zise în sfârşit. Două săptămâni, Rowena. Vrei să vezi Londra, fie. Voi închiria o casă aici şi o să ai parte de debutul tău. Întinse o mână. Hai să plecăm de aici.

— Nu te cred, Ranulf.

— Îţi dau cuvântul meu. Două săptămâni.

Charlotte se muşcă pe interiorul obrazului. El cedase cu mult peste cât se aşteptase ea şi probabil că deja forţase nota cu mult peste cât ar fi trebuit. În plus, părinţii ei nu îi vor mulţumi pentru ce voia să mai spună – dar Rowena probabil că da. Şi asta era mai mult de dragul noii ei prietene, decât pentru ea.

— Dacă chiar doriţi ca sora dumneavoastră să aibă un sezon cum se cuvine – sau două săptămâni atunci ar trebui să rămână aici. Aţi avea o casă de burlac, nu ar fi nimeni care să o îndrume pe Lady Rowena sau să o prezinte. Asta dacă nu aveţi aici o rudă de sex feminin care să cunoască înalta societate.

— Nu am rude de sex feminin, zise Winnie, în vreme ce degetele ei o strângeau din nou de mână pe Charlotte. Şi tot ce vei face tu va fi să-mi arăţi că aici nu-i bine. Eu doar vreau să văd cu propriii ochi, Ran. Te rog.

El expiră.

— Am tot dreptul să te iau şi să pornim înapoi pe drumul de nord într-o oră.

— Dar nu o vei face.

— Dar nu o voi face, repetă el după o clipă, privirea căzându-i din nou pe Charlotte. Rămâi aici, atunci, dacă ei

te primesc. Dar mă vei informa unde vei merge la orice oră şi voi merge cu tine când vreau.

Cu un ţipăt, Rowena dădu drumul mâinii lui Charlotte şi se aruncă spre fratele ei. El o cuprinse cu braţele lui musculoase.

— De acord, Ran, zise ea aprig. Mulţumesc! Mulţumesc mult!

El închise ochii pentru o clipă, iar pe chipul lui se citi un moment ceva asemănător cu uşurarea – sau tristeţea.

— De dimineaţă vin aici în vizită. La ora 11. O puse jos, apoi se aplecă şi o sărută pe un obraz. M-ai îngrijorat, *piuthar,* murmură el, apoi se îndreptă din nou. Există vreo ceremonie prostească pentru a ieşi sau pot să plec? întrebă el, ţintuind-o din nou cu privirea pe Charlotte.

Ea se dădu la o parte.

— O seară bună, Lord Glengask.

— Lady Charlotte.

Charlotte expiră abia când Longfellow închise destul de ferm uşa de la intrare în urma lui. După cum familia ei se repezi spre ea şi după cum îi bătea inima, ai fi crezut că tocmai înfruntase însăşi diavolul. Dar chiar asta făcuse.

Şi se va întoarce dimineaţă.

*

— Sper că-i acceptabil, Lord Glengask.

Ignorând bărbatul slab care se ţinea după el, Ranulf continuă turul holurilor şi camerelor din micuţa casă pe de Adams Row. Clădirea era veche, dar bine construită, cu douăsprezece camere şi şase ferestre ce dădeau spre bulevardul liniştit. Avea trei etaje, de unde şi originea numelui îşi imagină el – Casa Înaltă.

— Va fi de ajuns, zise el într-un final, dându-şi seama că individul osos nu va înceta să-l bată la cap până nu-i va da un răspuns. Deşi mi-ar fi plăcut mai mult dacă ar fi avut mai mult de două uşi pentru a ieşi.

— Mă bucur că aprobaţi, milord. Mi-aţi oferit aşa de puţin timp – doar o oră, dacă vă amintiţi –, dar cred că

această casă este cea mai bună de închiriat disponibilă în acest moment. Cum începe sezonul în scurt timp, ştiţi, toată lumea se adună la Londra.

Toată lumea, plus încăpăţânata lui soră mai mică.

— Veţi primi comisionul la sfârşitul zilei, răspunse Ranulf, întrebându-se dacă era posibil să schimbe numele Casei Înalte cât stătea acolo.

În „Casa Frivolă cu insuficiente căi de a evada din ea”, poate.

— Oh, nu am vrut să fiu insistent – desigur că nu sunteţi bine cunoscut aici, dar unchiul dumneavoastră este şi nu-mi fac griji că mă veţi face să aştept.

Ranulf îşi îndreptă bărbia spre uşa de la intrare. Imediat Owen, care îşi petrecuse ultimele douăzeci de minute în umbra avocatului, făcu un pas în faţă.

— Haideţi, domnule Black, zise el, blocându-l pe om când acesta l-ar fi urmat pe Ranulf într-o altă cameră.

— Desigur, desigur. Cum sunteţi nou în Londra, Lord Glengask, dacă aveţi nevoie de serviciile unui avocat, aş fi onorat să…

— Stăpânul are cartea dumitale de vizită, domnule Black, pentru că aproape că i-ai băgat-o în buzunar. Uşa-i pe aici.

Domnul Black clipi.

— Dar asta-i chiar îndrăzneţ din partea dumitale. Lord Glengask, servitorii dumneavoastră au nevoie să înveţe manierele.

Inspirând, Ranulf se întoarse cu faţa spre avocatul cu obrajii roşii.

— Eu cred că dumneavoastră aveţi nevoie să învăţaţi, dacă e nevoie de trei încercări ca să plecaţi când nu mai sunteţi dorit. O zi bună şi, dacă asta nu-i suficient de clar pentru dumneavoastră, la revedere.

Avocatul deschise gura. Ranulf continua să se uite de sus la el, şi apoi Una, care se afla lângă fereastră, începu să mârâie jos, hodorogit. O clipă mai târziu, tot fără cuvinte, domnul Black se întoarse şi plecă din hol, cu Owen rânjind în urma lui.

— Ce prost, mormăi Ranulf, deşi domnul Black părea mai mult un lingău decât un prost.

Sau, mai degrabă, el era prostul în toate astea. Până la urmă, fusese de acord să-i permită Rowenei să rămână în Londra, într-o casă englezească, dintre toate drăciile, timp de două săptămâni. Unde el nu putea să audă ce prostii i se spuneau. Şi mai rău, unde nu putea să fie sigur că ea era în siguranţă.

— Stăpâne, englezul a plecat, zise Owen, revenind lângă uşă. Mă îndoiesc că va mai bântui pe holurile astea, cel puţin nu cât suntem noi în casă.

— Bun. Mulţumesc, Owen.

Valetul încuviinţă din cap. Foindu-se, se încruntă.

— Trebuie să vă spun ceva, stăpâne.

— Spune atunci.

— Eu şi Peter suntem mulţumiţi şi mândri că suntem aici cu dumneavoastră. Foarte mândri. Şi la fel şi Debny. Dar… nu suntem destui. Cum staţi la Londra, veţi avea nevoie de o bucătăreasă şi de un valet şi de mai mulţi ochi în care să aveţi încredere că vă vor păzi pe dumneavoastră şi pe Lady Winnie.

Ranulf încuviinţă din cap. Avusese de gând să o ia pe Rowena, să petreacă noaptea la han şi la răsărit să plece spre nord. Nimic din ce ar fi spus sora lui nu l-ar fi făcut să se răzgândească sau să-şi schimbe planurile. Nu, pentru asta de vină era *femeia aia.* Lady Charlotte Hanover. Nici măcar nu ridicase vocea, şi cu toate astea, acum el închiriase o casă în Mayfair şi-şi lăsase sora la o familie de aristocraţi englezi.

— Unchiul meu este în oraş, zise el lent, întrebându-se ce ar avea de zis Myles Wilkie despre toate astea – şi displăcându-i răspunsul. O să-l trimit pe Peter cu un bilet, să-l întreb dacă ştie nişte băieţi în care să avem încredere.

— Dar Lord Swansley este englez, zise Owen, rostind cuvântul ca pe un blestem.

— Da, dar este şi familie. Şi a petrecut zece ani la Glengask, crescându-ne pe mine şi pe fraţii şi sora mea. Va şti ce ne trebuie, indiferent unde este.

— Cum spuneţi dumneavoastră, stăpâne.

După ce mâzgăli biletul şi-l trimise pe Peter să-l ducă, Ranulf se întoarse în dormitorul pe care îl alesese pentru el. La nord dădea spre stradă şi la est spre curtea grajdurilor şi-i oferea o vedere bună asupra unei mari părţi din stradă. Plecase spre Londra aproape fără bagaje şi fără haine potrivite pentru aşa-zisa înaltă societate. Măcar patul părea mai confortabil decât cel de la hanul unde el, băieţii şi câinii petrecuseră noaptea.

Când se dusese la Hanover House fusese îmbrăcat cu pantaloni de piele, cizme de călărie şi o haină veche. Bănuia că putea să facă la fel şi astăzi şi apoi să caute o croitorie de unde să ia haine mai potrivite pentru Mayfair. Deşi lui nu-i păsa ce ar putea crede englezii despre el sau îmbrăcămintea lui, Rowenei îi păsa. Dacă o făcea de râs, nu o convingea că Scoţia şi Glengask aveau mai multe de oferit decât Londra. Un nas umed se împinse în mâna lui şi el îl scărpină absent pe Fergus după urechile lui aspre şi gri.

— Ce naiba facem noi aici, băiete? murmură el.

Singurul răspuns fu o coadă care se mişca. Owen bătu la uşă şi băgă capul.

— Să fac eu pe valetul atunci, stăpâne?

— Pot să-mi trag singur cizmele, dar mulţumesc, Owen. Şi nu faci pe valetul, valet eşti. Spune-i lui Debny să pună şaua pe Stirling, da?

— Sigur.

Zece minute mai târziu, când ajunse la parter, cu câinii în urma lui, percepu dintr-odată liniştea locului. Casa mare din Scoţia era ocupată nu doar de fraţii lui şi el, ci şi de o mulţime de servitori, prieteni şi de multe ori diferite sub-căpetenii de clan şi familiile lor, plus perechea de cimpoieri care se auzeau în fiecare dimineaţă şi seară de pe acoperiş. Dacă era în vreun fel, atunci nu era tăcută sau solitară. Casa asta era şi, în vreme ce pe moment te simţeai liniştit, era destul de sigur că asta nu va dura. Necazurile aveau un mod de a-i găsi pe cei din familia MacLawry.

Atingând cu o mână pistolul din buzunarul stâng al

hainei, deschise uşa de la intrare, păşind de partea cealaltă a intrării largi. Nu avea sens să se transforme într-o ţintă uşoară. Pe alee aşteptau trei cai, Debny şi Owen fiind deja călare.

— Sunteţi gata de asta? întrebă el, luând căpăstrul lui Stirling de la grăjdarul-şef şi urcând în şa.

— Aş prefera să înfrunt toată armata lui Bonaparte doar în kilt, răspunse valetul, dar nu poţi să umbli singur prin Londra.

— De o zi în Londra şi deja eşti arogant, zise Debny. Nu-ţi face griji, stăpâne. O să vă protejăm pe dumneavoastră şi Lady Rowena sau murim încercând.

Ranulf încuviinţă din cap, apreciind sentimentul.

— Să mergem, atunci. Şi ţine arma aia sub haină, Owen, sau o să panichezi englezii.

Cu câinii tropăind în urma lor, o luară în jos pe stradă spre Hanover House. Casa lui închiriată poate că era tăcută, dar comparând cu Ţinuturile Înalte, Londra părea mult prea aproape, prea aglomerată şi uimitor şi haotic de zgomotoasă. Locuitori, cot lângă cot, urlau unii la alţii pentru a se face auziţi peste tovarăşii lor. În seara trecută nu observase chiar aşa de mult, dar atunci fusese preocupat de un singur lucru – să o găsească pe Rowena. Astăzi gălăgia nu-i agasa nervi, cât îi făcea praf răbdarea şi aşa puţină.

Ce naiba fusese în capul lui să o lase pe Rowena să facă ce vrea şi să rămână aici? Fugise de acasă fără să lase măcar un bilet, la dracu’ cu totul, şi nu merita altceva decât să-i dea una peste fund şi să o ducă acasă. De fapt, asta era ridicol. Urma să aibă grijă ca ea să se întoarcă cu el la casa închiriată ca să o poată supraveghea şi apoi, a doua zi o vor lua spre nord. Nu avea decât să-l urască vreun an dacă voia, dar măcar va fi în siguranţă şi unde îi era locul. Şi asta nu-l transforma într-un tiran. Era un frate responsabil şi capul familiei lui.

La Hanover House aruncă frâiele lui Debny înainte să apară vreunul dintre rândaşii contelui, ordonă câinilor să stea şi apoi se îndreptă spre uşa de la intrare. Se deschise

înainte ca el să ajungă la ea, lipsindu-l de satisfacţia de a lovi din nou în stejarul solid.

— Bună dimineaţa, Lord Glengask, intonă majordomul gras, făcând o plecăciune. Sunteţi aşteptat. Vă conduc în salonul de dimineaţă.

Cum salonul de dimineaţă se dovedi a fi la patru paşi de hol, i se păru ridicol că îl conducea până acolo, dar avea să tolereze prostia până când Rowena era din nou cu el.

— Lady Charlotte, Lady Jane, Lady Rowena, Lord Glengask, anunţă majordomul, făcând o plecăciune de parcă tocmai întâlnise regele.

De parcă nu se ştiau cu toţii din seara precedentă. Cele trei femei se ridicară, făcând o reverenţă. Cum Rowena nu făcuse niciodată reverenţe în faţa lui – sau în faţa altcuiva – în viaţa ei, era evident că le copiase pe cele două. Asta nu era semn bun.

Femeia aia stătea şi ea acolo, privindu-l de parcă nu avea nicio teamă sau grijă în lume, ceea ce îl enerva şi mai mult. Era tot ceea ce nu-i plăcea la o femeie, înaltă, slabă şi blondă, ca o păpuşă de porţelan delicată, gata să se spargă dacă cineva încerca şi doar să o îmbrăţişeze. Mai rău, se băga în lucruri care nu o priveau şi vorbea când el ar fi preferat nişte timp să se gândească.

— Sunt aşa de bucuroasă că i-aţi permis lui Winnie să rămână la Londra, spunea ea acum, cu gura curbată într-un zâmbet destul de atrăgător, dar care nu-i ajungea la ochi. Şi cu siguranţă ne-ar prinde bine să ne însoţiţi astăzi.

— Şi unde trebuie să vă însoţesc, fetelor? întrebă el precaut, atent la un alt şiretlic sau altă capcană ca cea care îl făcuse să stea două săptămâni la Londra.

— Mama doreşte să o prezinte miercuri pe Winnie la Almack. O va prezenta şi pe Jane şi…

— Nu.

Lady Charlotte clipi cu ochii ei căprui frumoşi, de parcă nimeni niciodată nu o refuzase. Probabil că aşa şi era, ţinând cont de englezii proşti şi slabi de înger care o înconjurau şi de limba aia ascuţită dintre dinţii ei.

— Poftim? zise ea slab.

— Ba. Nu, repetă el, exagerând sunetul pentru a se asigura că ea înţelegea.

— Dacă nu debutează la Almack şi nu primeşte sprijin la Assembly, în mod tradiţional nu va putea valsa nicăieri. Nici măcar nu va fi considerată debutantă de casele mai tradiţionale.

— Nu vreau ca sora mea să fie etalată în faţa unei turme de lorzi englezi răsfăţaţi, capete pătrate, ca o vacă de premiu.

Rowena înaintă şi-l apucă de mânecă, aşa cum făcuse de când avea doi ani ca să-i atragă atenţia.

— Nu voi fi doar eu acolo, Ran, zise ea blând. Şi Jane va fi acolo. Toate domnişoarele care vor să aibă un sezon merg întâi la Almack. Şi-mi doresc aşa de mult să dansez.

La dracu'. Niciodată nu-i putuse refuza ceva ce-şi dorea cu adevărat. Cu excepţia Londrei, unde reuşise să ajungă singură.

— Şi dumneavoastră veţi fi acolo? întrebă el, întorcându-se spre Jane, mai mică şi cu părul mai deschis la culoare decât sora ei cu gura mare. Chiar acolo, lângă ea? întrebă el.

Detesta şi că nu ştia cum decurgea procesul afurisit şi că trebuia să ceară confirmarea unei piticanii englezoaice.

— Da. Şi vreo duzină de alte tinere domnişoare, zise sora Hanover mai mică, cu o voce nesigură.

De altfel, se uita la el de parcă se aştepta ca el să sară la ea cu unghiile şi colţii.

Lângă ea, sora mai mare arăta mult mai calmă când încuviinţă din cap. Buclele blonde care atârnau de cocul de la ceafă se legănară mătăsos dintr-o parte în alta.

— Este prima reuniune din sezon. Nu va fi acolo singură.

— Şi cine le dă permisiunea să valseze? Cine sunt aceste patroane despre care se bârfeşte mereu în pagina de societate?

— Ei bine, este un grup de aristocrate, foarte influente. Lady Jersey este una dintre el şi Lady Cowper şi Lady Est…

— Jersey. Este fosta amantă a prinţului George.

Obrajii lui Lady Charlotte se înroşiră.

— Nu, aceea a fost soacra ei, zise ea tăios. Dar tinerele domnişoare bine-crescute nu discută oricum despre aceste lucruri.

Ranulf îşi înclină capul.

— Atunci aveţi o părere tare ciudată despre ce-i acceptabil. De ce le daţi voie să-şi dea cu părerea despre fiecare fată care calcă în încăperile de la Assembly? Asta-i o prostie.

După expresia lui Charlotte, ea nu aprecia că trebuia să-şi justifice egalii în faţa unui barbar ca el, dar nici de al naibii nu o va lăsa pe Rowena să intre în ceva despre care nu ştia totul. Ar fi fost suficient de rău dacă o femeie în vârstă cu reputaţie imaculată şi-ar fi dat aprobarea, dar prinţese străine şi fiice de mâna a doua din familia regala? Ridicol.

— În satul sau oraşul… dumneavoastră nu există oameni…

— În clan, interveni Rowena.

— În clanul dumneavoastră, reluă Charlotte, mulţumind printr-o încuviinţare din cap… care trebuie să confirme momentul în care o fată devine domnişoară sau un băiat devine bărbat sau când doi oameni se pot căsători? Toate detaliile sociale nesemnificative de care este nevoie în societate?

— Ba da, răspunse el, fără să vadă vreo asemănare între cele două situaţii. Ăla-s eu.

Ea mări ochii, ochii căprui fiind accentuaţi de muselina galbenă-verzuie a rochiei.

— Dumneavoastră?

— Ran este căpetenia clanului MacLawry, explică Rowena, cu o urmă de mândrie în voce. Bun, măcar nu-i era ruşine că era o MacLawry. Cel puţin, nu încă. Este cel mai mare clan care are principala reşedinţă în Ţinuturile Înalte.

— Care are *singura* reşedinţă în Ţinuturile Înalte, corectă el cu o uşoară încruntătură.

— Mă tem că nu sunt foarte sigură ce înseamnă toate

astea, zise Lady Charlotte, continuând să se uite la el.

Nu era aceeaşi privire temătoare ca a surorii ei. În mare parte părea curioasă.

— N-am nici timpul, nici înclinaţia să vă explic în acest moment. N-ar înţelege şi lui nu-i plăcea să i se facă ochi dulci ca unui miel. Ranulf făcu un gest spre sora lui. De ce are nevoie ca să fie prezentată la Almack?

Rowena îl luă în braţe.

— Mulţumesc frumos, Ran! Asta înseamnă aşa de mult pentru mine!

El puse un deget sub bărbia ei, înclinându-i faţa în sus spre el, recunoscându-şi că pierduse încă o ceartă înainte ca ea să înceapă. Măcar de data asta va da vina pe el în loc să o dea pe vrăjitoarea blondă.

— Ştiu, draga mea. Doar ţine minte că însemni totul pentru mine. Chiar vreau să te ştiu în siguranţă, Rowena.

— Ştiu că o vei face, *bràthair.*

— Oh, Bond Street este perfect în siguranţă, zise Jane cu empatie. Trebuie să mergem cu Winnie la probe pentru rochie. Eu o am pe a mea de secole.

Era clar că iar îi scăpa ceva, dar decât să înceapă o altă conversaţie despre ce era în neregulă cu rochiile pe care le adusese cu ea – rochiile pe care el i le cumpărase – încuviinţă din cap.

— Veţi fi mai în siguranţă cu mine prin preajmă. Să plecăm atunci, da?

Când ieşiră din hol, cele două fete de 18 ani se luară de braţ şi aproape că săriră peste treptele de la intrare. Ranulf făcu un semn către cei doi valeţi ai lui şi ambii descălecară, înmânând frâiele grăjdarilor ofensaţi ai familiei Hanover.

— Plecăm pe Bond Street, zise el pe o voce joasă, când ajunseră la el. Owen, tu stai pe stânga şi tu, Debny, stai pe dreapta.

— La pas? întrebă Debny, încruntându-se.

— Da. La pas.

— Sunt grăjdar. Nu un… bărbat care merge.

— Astăzi eşti un bărbat care merge, răspunse el,

ascunzându-şi zâmbetul.

Se întoarse şi le văzuse pe surorile Hanover uitându-se la Fergus şi Una, care păreau să se uite la ele cu acelaşi interes.

— Ce sunt ăştia? întrebă Jane cu un tremurat evident în voce. Sunt mari cât nişte ponei.

Ranulf zâmbi şi fluieră câinilor ca să vină lângă el.

— Ăştia-s cerberii mei, zise el.

— Oh, încetează, Ran! Rowena se duse spre el şi îngenunche lângă câini, care aproape că se rostogoleau cu limbile pe afară şi dând din coadă. Cel mare este Fergus şi căţeaua mai mică este Una. Sunt câini scoţieni de vânătoare.

— Cea mică? repetă Lady Charlotte, ridicând dintr-o sprânceană. Dumnezeule!

— Ne vor proteja, zise Rowena, ridicându-se din nou. Hai să mergem, Janie.

Asta îl lăsă pe Ranulf privind spre Lady Charlotte.

— Vă sperie câinii, milady? întrebă el.

— Nu. Dar arată foarte... sălbatici.

— Da. Sunt un pic zbârliţi. Dar ar depăşi un ogar pe teren accidentat. Continuă să se uite la ea un moment, dar începu să se simtă destul de... ciudat, aşa că făcu un gest spre debutantele care se îndepărtau. După dumneavoastră, milady.

Cum celelalte două fete chicoteau şi şopteau, el rămase câţiva metri mai în spate cu Lady Charlotte. În după-amiaza asta va găsi o hartă a locului ăstuia blestemat, ca să ştie unde se duce. În momentul acesta se simţea prea vulnerabil, umblând după două fetişcane cu treisprezece ani mai mici decât el.

— Pe Bond Street nu-i nevoie de gărzi, comentă Lady Charlotte, privind peste umăr la mohorâtul Debny şi apoi la dulăii din spatele lui Ranulf.

— Poate dumneavoastră sunteţi în siguranţă şi este civilizat, milady, răspunse el, dar eu sunt un străin aici şi vreau să-i supraveghez pe cei aflaţi sub protecţia mea.

Buzele ei zâmbiră din nou. Putea să-şi recunoască

faptul că avea un zâmbet frumos; dacă i-ar fi plăcut femeile englezoaice înalte, drăguţe, care vorbeau când nu trebuia, ar fi putut chiar să spună că ea avea o piele care părea fină ca smântână şi că de aproape părul ei strălucea precum raze de soare mătăsoase.

— Eu şi Janie suntem sub protecţia dumneavoastră, atunci? întrebă ea cu o voce amuzată.

— Râdeţi cât vreţi, dar da. Aţi primit un membru al familiei mele. Asta vă face să fiţi din clanul meu.

— Dar noi nu suntem scoţieni.

El îşi înclină capul.

— Nimeni nu-i perfect. Ranulf se apropie de ea. Observă că părul ei mirosea a trandafiri, dar ignoră nodul din abdomen. Şi v-aş fi recunoscător dacă aţi ţine cont că ce este sigur pentru domnişoarele din Mayfair, s-ar putea să nu fie pentru o fată din Scoţia.

De data asta ea se uită direct la el, cu nişte sulițe verzi aprinse de soare în adâncimea ochilor ei.

— Faptul că sunteţi aşa de protector cu sora dumneavoastră spune multe despre dumneavoastră, zise ea după un moment, dar v-aţi gândit că dacă nu aţi fi fost aşa de strict, ea nu ar fi încercat să fugă?

Deci femeia asta blondă şi drăguţă credea că-l putea diseca, analiza şi fixa cu un ac.

— Nu permit unei englezoaice să-mi spună ce fac bine sau greşit, se răsti el. Nu mă cunoaşteţi pe mine sau pe ai mei, nu ştiţi nimic despre mine. Şi nu o să-mi daţi sfaturi despre cum să-mi cresc sora.

capitolul 2

Charlotte se holba la marchizul de Glengask. *Dumnezeule!* Observase lipsa de maniere în seara trecută, când el fusese împiedicat în a-şi vedea sora, dar îşi dădu dintr-odată seama că n-ar fi vrut să fie prezentă când era cu adevărat furios. Ochii lui albaştri aproape că aruncau

flăcări când li se întâlniră privirile, provocând-o să continue să se certe cu el.

Inspirând, ea înclină capul.

— Aveţi dreptate, milord. Nu vă cunosc şi nu am niciun drept să vă critic sau să vă dau sfaturi. Ce ştiu este ce am simţit când am fost de vârsta lui Winnie. Nu mai este o fată pe care să o creşteţi. Este o tânără domnişoară cu propriile ţeluri şi visuri.

— Şi totuşi, continuaţi, mormăi el.

— Doar nu vreţi să-mi spuneţi că femeile din Scoţia sunt mute, nu? Sigur aţi mai discutat cu femei înainte.

Merse o clipă în tăcere alături de ea, cu ogarii lui gri, cu blana sălbatică, ţinând pasul cu el. Chiar că cerberi. Fără îndoială că i se mai spusese diavol. Şi acest diavol era un individ impresionant.

— Da, zise el după o clipă. Am mai vorbit cu femei. Dar niciuna nu dorea să rişte o încăierare. Fete care îşi ştiau locul, zise el într-un final, cu ceva cald în voce.

De parcă ea ar încerca să se încaiere cu cineva.

— Adică să fie complet de acord cu dumneavoastră, bănuiesc? Şi ca să ştiţi, o discuţie nu este egală cu dorinţa de încăierare, zise ea bătăşoasă, iuţind pasul.

— De unde vin eu este. Dacă pui la îndoială judecata unui bărbat în legătură cu ai lui, este foarte probabil să te întâlneşti cu pumnul lui. Asta dacă eşti bărbat. N-aş da într-o femeie.

— Ce uşurare, răspunse ea sarcastic. Bătaia este argumentul celor care nu pot să-şi apere poziţia prin cuvinte, cu raţiune şi logică. Este pentru fanfaroni mândri şi tirani, care nu se gândesc decât la ei.

— Nu cu cuvinte câştigi luptele.

Era clar că şi lui îi plăcea o discuţie în contradictoriu, că o recunoştea sau nu, deoarece continua să contrazică tot ce spunea ea. Dumnezeule, nu avea maniere deloc.

— Nu, Lord Glengask. Cuvintele previn luptele – sau încăierările, sau duelurile – din a începe în primul rând.

— Hm.

Ea ridică privirea la el. Putea să nu fie de acord cu ea,

desigur, deşi filosofia lui cu lupta înaintea compromisului era evident greşită. Dar să o respingă – să respingă argumentul ei – ca fiind neimportantă nu era acceptabil.

— Ăsta-i răspunsul dumneavoastră? zise ea cu voce tare.

— Vă pot spune că nu mă pot certa pentru motivele pentru care sunt dispus să lupt. Nici cu cineva care nu a întâlnit vreodată o cauză pentru care să merite să lupte. Sunteţi englezoaică; nu mă pot aştepta să înţelegeţi.

Asta o făcu să vrea să urle şi să-l calce în picioare, dar din fericire ajunseră la croitorie înainte ca ea să vină cu un răspuns potrivit. Nu era de mirare că scoţienii aveau aşa o reputaţie de sălbatici şi barbari. Cel puţin, bărbaţii erau clar nişte nebuni.

Winnie se duse direct la sulurile de materiale bogate, frumos colorate, care nu ar fi fost niciodată potrivite pentru Almack.

— O debutantă trebuie să poarte alb, zise Charlotte, întorcându-se cu spatele la muntele cu sânge fierbinte şi dând din cap spre croitoreasa care apăru din spatele magazinului. Doamnă Arven, avem nevoie de o rochie pentru Almack pentru Lady Rowena aici. Îi puteţi arăta nişte materiale potrivite?

— Oh, desigur, milady. Pe aici, Lady Rowena, Lady Jane, răspunse doamna Arven, reuşind cumva să bată din palme, să facă o reverenţă şi să meargă în acelaşi timp.

Uriaşii câini stăteau în colţ, unde le ordonase marchizul să se ducă, cu nasurile încreţite de parcă nu detectau mirosul parfumului şi al hainelor proaspăt spălate. Cele două gărzi sau valeţi sau ce erau păreau foarte nepotriviţi în micul magazin de femei şi fură şi mai nelalocul lor când în magazin se înghesuiră şi patru tinere domnişoare vorbăreţe şi o mamă încruntată. Marchizul de Glengask, abia îmbrăcat potrivit pentru o companie civilizată, nu se potrivea nici el mai bine şi el era şi mai greu de trecut cu vederea.

— Lady Charlotte Hanover, nu-i aşa? spuse mama, trecând pe lângă odraslele ei ca să vină mai aproape şi să

întindă mâna.

Charlotte se uită mai bine la ea, lucru care nu era uşor, ţinând cont de pălăria verde enormă a femeii.

— Lady Breckett, răspunse ea, zâmbind. Şi aceasta trebuie să fie domnişoara Florence.

Bruneta rotundă cu un nas pistruiat îşi luă privirea de la Glengask şi chicoti.

— Da, eu sunt. Şi acestea sunt verişoarele mele, Elizabeth, Victoria şi Lucille Hunsacker.

— Domnişoarelor.

— Lady Jane alege o rochie pentru Almack? întrebă Lady Breckett, alăturându-se fiicei pentru a se uita dincolo de Charlotte, la muntele tare, umbrit din colţ.

Probabil că ar trebui să-l prezinte, dar dintr-odată nu voia.

Îşi spuse că reticenţa era complet logică. Tot ce-i trebuia era să se pornească bârfe despre ea că umblă în compania unor brute şi diavoli scoţieni. Doamne fereşte dacă el apuca să se încaiere cu Lady Breckett. Sau să se certe.

— Jane are deja rochia, zise Charlotte cu voce tare. Mama mea sponsorizează o prietenă foarte dragă a familiei. Participi la Assembly miercurea asta, domnişoară Florence?

— Oh, da! Florence ţopăi. Am exersat fiecare dans şi mai ales valsul. Va fi aşa de entuziasmant!

Cele trei fete Hunsacker se holbau făţiş la Glengask, aflat în spatele ei, mormăind şi chicotind şi dând din gene în spatele mâinilor. Bănuia că dacă nu spunea ceva acum, asta va provoca mai multă agitaţie decât dacă pur şi simplu îl prezenta. *La naiba!* Cu un zâmbet încordat, sperând că el nu va vorbi nesăbuit în faţa a patru tinere impresionabile, făcu un gest către el.

— Mă scuzaţi. Lady Breckett, domnişoară Florence, domnişoară Elizabeth, domnişoară Victoria, domnişoară Lucille, daţi-mi voie să vi-l prezint pe Lord Glengask. Sora lui, Lady Rowena, îşi face debutul.

Făcură reverenţă într-un val neregulat.

— Nu-mi amintesc să vă mai fi văzut prin Londra,

milord, comentă vicontesa Breckett.

— Nu am fost aici, răspunse el cu accentul lui jos, hodorogit.

— Oh, sunteţi scoţian, exclamă una dintre fetele Hunsacker, pe acelaşi ton pe care ar fi observat că sărise de pe lună.

— Da. Sunt.

— Noi am fost la Edinburgh, continuă fata Hunsacker, în vreme ce celelalte două roşeau şi încuviinţau din cap. Cu *papa* şi mama. *Papa* are titlul de baronet acolo. Este Lord Terrill. El zice că partea lui de familie a fost scoţiană, dar a…

Se opri, obrajii ei roz pălind.

Charlotte nu putea să vadă expresia lui Glengask de unde stătea lângă umărul ei, dar aproape că o simţea. *Oh, Doamne!* Prefăcându-se că-şi mută săculeţul, îi dădu un cot în coaste. Parcă ar fi dat în Gibraltar, dar apoi el se mişcă.

— Doar domnişoara Florence este prezentată la Almack? întrebă el pe un ton surprinzător de blând.

— Oh, da. Eu am debutat anul trecut, Lucille are aproape 20 de ani şi Elizabeth abia anul viitor va putea participa, explică cea mai scundă din cele trei – Victoria, prin eliminare. Dar eu şi Lucille vom fi acolo ca să dansăm.

Îşi coborî capul, uitându-se printre gene la marchiz.

Glengask încuviinţă din cap, apoi îşi îndreptă atenţia spre statuile nemişcate de la uşă.

— Staţi cu ochii pe Rowena, ordonă el, apoi îi oferi braţul lui Charlotte. Lady Charlotte, îmi arătaţi unde este cizmăria? zise el tărăgănat.

Mai mult din reflex ea îşi puse braţul pe mâneca lui. Simţi braţul de dedesubt ca de fier.

— Desigur, se auzi ea spunând.

— Doamnelor, continuă el încuviinţând uşor din cap, trecu pe lângă ele şi deschise uşa magazinului. Hai, Fergus, Una.

Afară o luă din loc cu un pas mare, urmat de ogari la pas întins. Charlotte ţinu ritmul o vreme, apoi îl strânse mai tare de braţ şi trase. Pentru o secundă crezu că el o va lua

pe sus, dar el se opri dintr-odată.

— Unde mergem? întrebă ea, ţinându-l pe loc ca să nu plece şi să o lase acolo, cu gura căscată.

Se întoarse spre ea, doi metri de scoţian enervat.

— Deci în societatea asta elegantă a dumneavoastră, murmură el pe o voce joasă, o fată elegantă, instruită are voie să insulte nu doar pe mine, ci toată Scoţia – şi mie mi se cere să mă prefac că asta-i în regulă?

— Nu v-a insultat. Adică, aproape v-a insultat, dar s-a oprit. Şi motivul pentru care trebuie să fiţi politicos este pentru că sora dumneavoastră nu ştie pe nimeni în Londra în afară de Jane, mama mea şi de mine. Dacă o să începeţi să vă luaţi de oameni, verbal sau altfel, doar veţi îngreuna lucrurile pentru ea.

Privirea lui deveni mai speculativă.

— Deci o să fiţi conştiinţa mea?

Charlotte îi zâmbi, deşi era destul de sigură că era în stare să-şi asume o asemenea responsabilitate.

— Poate un ghid. Când doriţi unul.

— Sau când simţiţi că am nevoie de unul. Eraţi sigură că o să fac praf fata aia, altfel nu mi-aţi fi dat una în coaste.

Alţi cumpărători începeau să se uite la ei – sau mai degrabă la el – în mod curios, dar nu se plânse nimeni că trebuia să-i ocolească pentru că blocau drumul. Ea nu-şi imagina că mulţi ar îndrăzni să provoace un bărbat care arăta aşa de formidabil. Nu în mod direct oricum.

— Eu cred că ştiţi ce este politicos şi acceptabil, că alegeţi sau nu să vă comportaţi ca atare – de asta aţi şi plecat din magazin când aţi plecat. Făcu o grimasă. Fetele Hunsacker ştiu şi ele, prostuţele. Ce nu ştiam eu era dacă veţi ţine cont sau nu de situaţia surorii dumneavoastră.

Se aştepta să pornească o altă discuţie în contradictoriu, dar când privirile lor se întâlniră, ea văzu în ochii lui destul amuzament. Asta o făcu să uite pentru un moment despre ce discutau. Charlotte văzuse tablouri cu unele dintre lacurile scoţiene şi ochii lui aveau fix culoarea pe care şi-o imaginase că ar avea-o unul din lacurile acelea adânci, nemişcate sub soarele scoţian.

După o clipă el făcu un gest cu mâna liberă către stradă şi porniră la un pas mai potolit.

— Am o întrebare pentru dumneavoastră, zise el.

— Ascult.

— Aveţi cât, 23 de ani?

— 25. Ziua mea a fost în primăvară

Şi ştia ce urma. De ce era încă nemăritată? Ce prostie făcuse de ajunsese de necăsătorit? Până la urmă le auzise pe toate până acum. Singura întrebare reală era cum dorea să răspundă. Şi cum se simţea că avea scoţianul acesta mare, volatil întrebând-o ceva aşa de intim.

— Deci eraţi la Londra în anul în care Donald Campbell a venit şi a făcut tot tărăboiul ăla?

— Tă… Charlotte îşi reprimă o încruntătură. Avu nevoie de un moment să-şi amintească despre ce vorbea el, pentru că era aşa de departe de conversaţia pe care credea ea că o vor avea. A fost de fapt cu un an înainte de debutul meu, zise ea încet, amintindu-şi, dar eram la Londra pentru sezon. Domnul Campbell făcea curte unei femei, după cum îmi amintesc eu. Nu o lăsa în pace şi fratele ei l-a împuşcat.

— Deci aşa s-au petrecut lucrurile.

Ajunseseră la capătul Bond Street, şi el o luă la dreapta, spre Picadilly şi apoi spre sud pe Queen’s Walk, îndepărtându-se de Mayfair. La dreapta lor se afla Green Park, dar după ce trecură de asta, ea nu mai ştia unde se aflau. Şi el probabil era deja pierdut. Dar conversaţia era chiar interesantă.

— Deci nu asta-i povestea adevărată?

— Nu. Campbell a venit după Jenny Baxter. Clanurile Campbell şi MacMillan – ăsta-i clanul lui Baxter – erau certate de mai bine de o sută de ani sau mai mult. Fratele ei Thomas a aflat că el o curta şi l-a împuşcat pe Donald chiar în faţa casei lui. Apoi şi-a luat sora înapoi în Scoţia şi a măritat-o cu un văcar înainte de sfârşitul lunii. Un an mai târziu cineva l-a împuşcat pe Thomas Baxter în cap când era la pescuit. Se zvoneşte că a fost unchiul lui Donald Campbell.

— Asta-i groaznic! exclamă ea.

— Aşa-i în Ţinuturile Înalte. Ordinea credinţei este clan, ţară şi Dumnezeu.

Charlotte ridică din nou privirea către el.

— Sunteţi căpetenia clanului.

— Da.

— Câţi oameni sunt atunci în clanul MacLawry?

El ridică din umeri.

— Toţi MacLawry, Laurence, MacTier, Lenox, Tyrell şi toate familiile de sub ei. În zilele astea mai mult contează pământurile şi banii, dar când măsurăm după forţa reală, aproape trei mii de oameni buni de luptă.

— Asta-i… asta-i o armată.

— Da. Zâmbetul de pe buzele lui senzuale era mohorât şi cinic. Nu este ceva ce alte clanuri mai pot aduna, cum căpeteniile lor alungă ţăranii pentru a face loc oilor. Şi nu este ceva ce-i place Coroanei, că le stăm în coaste.

Se opriră sub un stejar la capătul îndepărtat al Green Park şi câinii se lăsară pe jos, cu limbile scoase. Cât de mult se îndepărtaseră de croitoria doamnei Arven?

— De ce-mi povestiţi lucrurile astea?

— Pentru că am lăsat-o pe Rowena în casa dumneavoastră, răspunse el încet, studiindu-i privirea.

Dintr-odată ea îşi dădu seama că el era mai mult decât aroganţă şi forţă brută. Se întrebă de ce nu observase asta înainte. Sub accentul şi cuvintele lui îndrăzneţe, zări o inteligenţă ascuţită, măsurată, o înţelepciune la care nu s-ar fi aşteptat niciodată la prima – sau a doua – întâlnire.

— Da? insistă ea, şi mai curioasă acum despre ce încerca el să demonstreze.

— Vreau să înţelegeţi de ce am gărzi care o păzesc şi de ce dumneavoastră şi familia dumneavoastră trebuie să o supravegheaţi cu atenţie. Este obişnuită să se simtă în siguranţă şi nu se gândeşte că *a fost* în siguranţă pentru că trei fraţi şi mare parte din clanul ei s-au ocupat de asta.

— Chiar este aşa de periculos pentru ea să fie aici?

Şi pentru el, la o adică, dar nu întrebă asta cu voce tare. Îşi dorea cu fiecare fibră din ea să se uite după pericole în partea liniştită a parcului, deşi habar nu avea după ce să se uite.

— Ar putea să fie. Ştiu că nu vă aşteptaţi la necazurile astea. Dacă nu mai doriţi responsabilitatea care derivă din a o avea în casa dumneavoastră, o iau astăzi. Mă îndoiesc că o familie engleză doreşte să fie aşa de aproape de necazurile unui clan. Şi mai ales cu aversiunea dumneavoastră faţă de pumni.

Asta, bineînţeles, era o insultă, dar crezu că înţelege logica. Acest bărbat care stătea în faţa ei, privind-o, suficient de aproape pentru a o atinge, era cel mai aproape de statutul unui rege în Scoţia acestor zile. Avea duşmani. Scoţieni – din Ţinuturile Înalte – duşmani care se împuşcau în faţa propriilor case. Violenţă stupidă, ce se putea evita, izvorâtă din mândrie, cel mai probabil din motive pe care nu şi le mai amintea nimeni.

— Ar trebui să discut asta cu tatăl meu, zise ea egal, dar îmi închipui că va spune ce urmează să spun eu.

— Ce anume?

— Încurcătura asta… nu pare a fi din vina lui Winnie. Ea vrea doar să aibă parte de două săptămâni în Mayfair. Cred că-i putem oferi asta.

El încuviinţă din cap după un lung moment.

— Bun. Dar eu tot am să o supraveghez de aproape.

Charlotte ridică o sprânceană, încercând să ignore felul cum i se accelerase pulsul la cuvintele lui.

— Pe mine sau pe Winnie?

Glengask se apropie, privindu-i chipul cu hotărâre şi indescifrabil.

— Da.

Inima ei tresări din nou, sub piele simţi un fior cald şi neaşteptat. Habar nu avea de ce; nu era impresionată de farmecul lui, pentru că nu avea. Sau nu dorea să-şi amintească. Şi în primul rând *nu* era genul de bărbat de care ea să fie interesată.

Înainte să apuce să-şi spună că spera ca el să nu… o

sărute sau ceva de genul, el se îndreptă din nou. O licărire de umor se văzu în ochii lui albaştri când îi întinse braţul.

— Cred că ar fi bine să ne întoarcem la croitorie înainte să se întâmple ceva necivilizat.

Cu un oftat pe care nu şi-l putu ascunde, Charlotte puse din nou mâna pe mâneca lui. El părea încă hotărât să o contrazică, dar undeva pe timpul dimineţii începuse să nu i se mai pară la fel de enervant cum i se păruse la începutul conversaţiei. Bineînţeles că-l cunoştea de mai puţin de o zi. Măcar putea să fie sigură că nu se dăduse peste cap să fie altfel decât cum era. Se îndoia că putea disimula dacă dorea şi asta măcar era… revigorant.

— De ce zâmbiţi? întrebă el, observând-o înainte de a-şi muta atenţia la împrejurimi.

— Pentru sinceritate, răspunse ea.

*

La Almack.

Ranulf citise evident despre Assembly, reuniunea extrem de cuviincioasă, în mare parte nevenindu-i să creadă că cineva chiar putea accepta să participe la aşa ceva. Hotărâse pe jumătate că poveştile erau o exagerare, poveşti care erau înflorite într-un mod spectaculos la fiecare repovestire.

În timp ce se ridica, îmbrăcat rigid în noua lui haină neagră şi noii lui pantaloni gri, cu o vestă cu carouri negru cu gri – un tartan sărăcăcios, căruia îi lipsea roşul din stindardul MacLawry, dar era singura bucăţică din Scoţia permisă de codul vestimentar strict –, acum vedea cu propriii ochi că poveştile erau adevărate. Afurisit de îngrozitor de adevărate.

— Ce părere aveţi? întrebă Lady Charlotte din spatele lui.

El îşi muşcă interiorul obrazului. Dacă spunea ce gândea cu adevărat, i se va cere să plece. În vreme ce ideea asta îl binedispunea un pic, o privire la sora lui îmbujorată, îmbrăcată în alb, strângând mâna noii ei

prietene Jane fu de ajuns ca să-şi dea seama că ar trebui să-şi ţină gura.

— Este un amestec ciudat, comentă el într-un final. Femei demodate şi fete tinere.

Ea încuviinţă din cap. Părul ei buclat auriu era strâns într-un coc din care nicio şuviţă nu îndrăznea să iasă.

— Aristocraţiei mai în vârstă îi place pentru că este aşa de… conservator. Cele tinere sunt aici doar pentru că toată lumea trebuie să participe cel puţin o dată.

— Şi este amuzant să participi când nu sunt alte petreceri, interveni Jane. Sau aşa mi s-a spus. Arătă spre un mic grup de doamne mature aşezate pe o parte a încăperii. Acelea trebuie să fie patroanele, zise ea.

— Da, ele sunt. Lady Charlotte păşi între fetele mai tinere şi femeile spre care se uitau. Nu vă holbaţi.

— Oh, nu par aşa de crâncene, comentă Rowena. Mă aşteptam la un stol de vrăjitoare şi harpii cu feţe pline de negi.

— Nu te lăsa păcălită, zise încet Charlotte. Ele sunt arbitrele modei. Dacă vrei să poţi valsa, vei avea nevoie de sprijinul oferit de ele.

— Atunci ar fi bine să încuviinţeze din cap, murmură Ranulf, studiindu-le pe cele şase femei.

„Harpii” era probabil o descriere corectă.

— Şi dacă eşti exclusă de la Almack, eşti exclusă din multe din casele mai vechi, mai conservatoare… şi de la seratele lor.

El întoarse capul, uitându-se în ochii ei şi auzind nota de avertizare din vocea ei calmă.

— Deci vor să mă judece şi pe mine?

— Aţi intrat pe uşa principală, milord. Deci da, ele consideră că au dreptul să vă judece.

Îşi dori pentru o clipă să-i fi lăsat pe Arran şi pe Urs să fi venit cu el la Londra. Împreună ar fi avut ce să le dea să dezaprobe gâştelor ălora cu gâturile ţepene. Dar asta doar i-ar frânge inima Rowenei şi ar da din nou vina pe el că nu-şi trăieşte viaţa.

— Voi sta aici, zise el cu voce tare. Voi zâmbi când se

uită la mine. Dar dacă Rowena primeşte altceva decât o încuviinţare din cap, le arăt eu exact ce cred despre micile lor obiceiuri arogante.

Lady Charlotte tuşi, în expresia ei se văzu o licărire de zâmbet, apoi îşi mută privirea. Dacă ar fi fost genul de bărbat care să prefere domnişoarele englezoaice, cum fusese tatăl lui, abia ar fi reuşit să-şi ţină mâinile departe de ea. La cum stăteau lucrurile, ideea că o dorea doar îl enerva. Mult.

— Ran, mulţumesc că ai fost de acord cu asta, şopti Rowena, venind spre el, guralivă. Ştiu că nu-ţi place aici. Dar arăţi foarte bine.

El se întinse să o prindă de umăr.

— Nu la fel de bine ca tine, inima mea. Să nu-ţi faci griji cu nimic.

Se opri înainte să-i spună cât de mult semăna cu mama lor, era ultimul lucru la care voia ca ea să se gândească. Chiar dacă era adevărat. Era scoţiană şi asta era doar o vacanţă. Se va distra cât va putea el să-i aranjeze asta şi apoi vor merge acasă.

O duzină de fete purtau alb în această seară, fiecare mai imaculată şi mai virginală decât cealaltă. Cu Lady Charlotte şoptindu-i la ureche ce se petrecea, fetele fură prezentate una câte un doamnelor care acum se aranjaseră de-a lungul peretelui îndepărtat precum nişte gargui cu mărgele sclipitoare.

— Ranulf.

Nu tresări când îşi auzi numele pe un ton jos din spate doar pentru că avea un antrenament îndelungat.

— Unchiule Myles, răspunse el pe acelaşi ton, fără să se mişte din locul unde era.

— Ce face Winnie a noastră?

— Nu ştiu încă. Realiză tardiv că mâna dreaptă i se făcuse pumn şi-şi îndreptă lent degetele. „Nu aici. Nu acum.” Ştiu de ce eşti aici, Myles, dar nu cred că-i nevoie să purtăm o conversaţie.

După cum deveniră rigizi umerii lui Lady Charlotte, ea nu era de acord cu răspunsul lui tăios. Ce nu ştia ea era că

ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru acest răspuns şi că singurul motiv pentru care nu curgea sânge din nasul nimănui era pentru că aparent şi el era judecat alături de Rowena.

Linia de debutante înainta lent, până când Lady Hest se ridică cu Jane pe stânga şi Rowena pe dreapta. Cele două fete nu semănau deloc; una era înaltă şi blondă, cealaltă mignonă şi cu părul negru precum smoala. Şi mai grăitor, una era o aristocrată britanică get-beget şi cealaltă o fată dintr-o familie nobilă abia venită din Ţinuturile Înalte. Puteau să o aprobe pe una şi să o refuze pe cealaltă? Aveau să îndrăznească?

— Lucrurile merg bine, murmură Lady Charlotte sub vocea mamei sale, care recita pedigriul celor două tinere domnişoare de parcă erau cai la licitaţie.

— De unde vă daţi seama?

— Se uită la fetele noastre în loc să şoptească una alteia.

— Se diminuează sau cresc şansele ca ambele să fie acceptate dacă sunt două debutante acolo?

Ea privi pieziş spre el.

— Nu le va păsa că Winnie este scoţiană. Este vorba doar despre ţinuta şi educaţia ei.

Aşa de transparent era. După cincisprezece ani ca marchiz de Glengask ştia foarte bine cum era privită o căpetenie care alegea să rămână în Ţinuturile Înalte de către majoritatea căpeteniilor engleze. Ştia cum îi vedeau englezii în general pe scoţieni – bătăuşi, beţivi şi nişte rataţi, cu sute de ani de războaie şi dispute, rezolvate într-un final în favoarea englezilor. Nu terminaseră nici cu afirmarea autorităţii lor.

— Mie îmi pasă că Rowena este scoţiană, zise el încet.

Accidental sau nu, degetele ei le atinseră pe ale lui.

Simţi furnicături în stomac de parcă în apropiere căzuse un fulger. Până când se hotărî el că din cauza prânzului pe care uitase să-l mănânce era ameţit, una dintre patroane se ridică şi încuviinţă din cap.

— Bine aţi venit la Almack, domnişoarelor. Şi la

Londra, Lady Rowena.

Lângă Ranulf, şi în ciuda afirmaţiei că seara decurgea bine, Charlotte părea uşurată. Poate că era bine că habar nu avea de intrigile şi detaliile implicate, pentru că ar fi fost tentat să intervină până la urmă. Când Rowena veni lângă el, sărind de bucurie, Ranulf zâmbi.

— Acum poţi să valsezi, inima mea.

— Da. Deci dansez primul va... Ochii i se măriră când se uită peste umărul lui. Unchiule Myles!

Îi dădu drumul fratelui ei pentru a-şi îmbrăţişa bine unchiul. Deloc surprinzător, pentru că era o fată caldă, bună, naivă – ceea ce era în mare parte din vina lui, începea el să-şi dea seama. Dinspre fratele mamei lui simţi că bate un vânt mult mai rece, dar în seara asta era vorba de sora lui. Aşa că încleştă maxilarul şi tăcu din gură.

— Ai crescut în trei ani, zise Myles Wilkie, viconte Swansley, luându-i mâinile în ale lui. Semeni aşa de mult cu Eleanor, încât îmi dau lacrimile.

— Semăn cu mama? întrebă ea, foşnindu-şi fustele aproape timid. Fraţii mei nu mi-au spus-o niciodată.

„Pentru că nu aveau voie.” Myles avu decenţa să tuşească.

— Semeni foarte mult cu ea, Winnie. Dansezi primul tău vals cu bătrânul ăsta care te adoră?

Acum chiar se băga unde nu era treaba lui. Ranulf făcu un pas în faţă – şi simţi nişte degete subţiri cuprinzându-i braţul, uşor şi blând şi arzându-l prin materialul gros al mânecii ca un fier roşu.

— Asta cu siguranţă îl salvează pe fratele tău de dilemă, zise Lady Charlotte cu un zâmbet luminos. Nu cred că şi-a dat seama că nu se va dansa decât după prezentări, pentru că mi-a cerut să dansez primul vals cu el.

— Oh, superb! Rowena îşi trase unchiul spre ringul de dans în vreme ce orchestra de la balcon începu să cânte tradiţionalul prim vals. Cu tine dansez a doua oară, Ran. Să nu dansezi cu altcineva.

— Nu o voi face.

Se trezi într-o clipă stând într-o parte a ringului de

dans, în vreme ce sora lui făcea primii paşi oficiali în societatea englezească. Dacă şi-ar fi putut învinge instinctul de a o supraveghea, şi-ar fi întors privirea în altă parte. Cum naiba permisese să se întâmple asta? Cu siguranţă nu-i stătea în fire; însăşi Rowena putea să confirme asta.

— Mergem, Lord Glengask? Ochii verzi-căprui de sub genele lungi, curbate, priviră spre chipul lui. Nu mă transformaţi într-o mincinoasă, vă rog.

Îşi mută privirea de la sora lui la ea.

— Sunteţi o mincinoasă, Lady Charlotte.

Ea încuviinţă din cap.

— Aşa este. Dar nimeni nu trebuie să ştie asta, nu-i aşa? Cum el tot nu se mişcă, ea îl trase de mânecă. Doar nu vă faceţi griji că veţi avea o prestaţie slabă şi veţi face Scoţia de ruşine în faţa tiranilor englezi, nu-i aşa?

Ah, fix impulsul de care avea nevoie. Păstrându-şi expresia egală, Ranulf îi luă degetele în ale lui, alunecă cu mâna cealaltă în jurul taliei ei subţiri şi păşi cu ea la dans, deşi ar fi preferat să cureţe bălegar într-un grajd decât să ţopăie în faţa tiranilor englezi, cum le zisese ea.

Dacă n-ar fi avut o soră mai mică, cel mai probabil nu s-ar fi deranjat să înveţe valsul, dar dintr-odată era recunoscător că ea îl bătuse la cap să o facă. De altfel, jumătate din oamenii clanului ştiau să valseze datorită Rowenei.

— Dansaţi chiar bine, milord, comentă Lady Charlotte pe o voce veselă.

În încăperea caldă, obrajii ei se coloraseră în trandafiriu strălucitor. Lui i se păru destul de atrăgător, deşi ar fi negat dacă ar fi fost întrebat. Nici nu-şi putea explica de ce-i plăcea să se uite ea, când era englezoaică şi i se părea normal să-l contrazică la aproape orice spunea.

— Aţi putea să-mi spuneţi Ranulf, răspunse el, cum m-aţi lăsat deja fără niciun gram din demnitatea şi autoritatea pe care le aveam.

Ea îi zâmbi neaşteptat.

— Mă îndoiesc că asta-i posibil.

— Păi, mormăi el, hotărându-se că se simţea cumva liniştit. Voi lua asta ca pe un compliment.

Charlotte tuşi.

— Eu doar încerc ca seara asta să decurgă fără probleme pentru sora ta. Şi a mea. Ochii ei căprui îi studiau pe ai lui, într-un mod direct, cum majoritatea oamenilor nu îndrăzneau. Cred că avem acelaşi obiectiv.

— Aş prefera să cadă în nas şi să se întoarcă la Glengask hotărâtă să nu mai plece niciodată. Ranulf încercă să zâmbească, când văzu expresia şocată a însoţitoarei lui, de parcă ea nu putea să înţeleagă de ce cineva n-ar dori să fie adorată în societate. N-aş suporta să o văd desconsiderată sau jenată, aşa că bănuiesc că o să tolerez manevrele.

— Pentru două săptămâni.

— Da. Două săptămâni.

Şi nicio clipă în plus. Pe tot ringul, tinere domnişoare în alb se învârteau într-o fericire extatică – până la urmă, acum făceau toate parte din elita londoneză. Erau femei şi tocmai se îmbarcaseră în singura lor misiune în viaţă, să-şi găsească soţi bogaţi şi cu titlu. Soţi englezi cu proprietăţi englezeşti, aceiaşi care doreau să-l izgonească pe el din Ţinuturile Înalte ca să continue sarcina de a transforma Scoţia în nimic altceva decât terenuri de păşunat pentru oile lor Cheviot grase.

Ironia era că nici în Anglia nu-l doreau. Nu până nu rămânea fără accent şi nu renunţa la tartan, cu excepţia vacanţelor pitoreşti, când toată lumea se putea preface că sunt scoţieni barbari ca să ridiculizeze cultura. Şi asta când nu vorbeau pe la spate, acuzând toţi scoţienii că erau nişte blestemaţi de iacobini.

— Mă cam strângi de mână, milord.

El îşi reveni, relaxând strângerea imediat.

— Îmi cer scuze, zise el rigid. Eram cu mintea în altă parte.

— Înseamnă că eu clar nu-mi fac partea ca partener de dans.

Asta îl făcu să zâmbească. Frumoasa avea curaj, asta

era al naibii de sigur. Mişcarea corpului ei sub mâna lui, paşii ei rapizi şi siguri care se potriveau cu ai lui – acum se gândea când se culcase ultima dată cu o femeie. Şi gânduri din astea nu-i erau de niciun ajutor aici. Deloc.

— Mă gândeam la Glengask, milady, improviză el, încercând să explice.

Oricum era parţial adevărat.

— Iubeşti locurile alea, nu-i aşa?

Nu părea cinică sau sceptică, aşa că Ranulf încuviinţă din cap.

— Glengask este un teren sălbatic, minunat, de parcă te şi ciomăgeşte, te şi ia în braţe.

— Cred că vei descoperi că societatea londoneză este cam la fel.

— Ştii, zise el lent, simţind cum muşchii ei se tensionează sub mâinile lui când el o trase un pic mai aproape, pentru o fată dispusă să mintă ca doi bărbaţi să nu se bată, nu eşti timidă în discuţii, nu-i aşa?

Fix când Charlotte se hotărâse că ştia cum ar reacţiona Lord Glengask la un compliment, el o surprinse. La fel de mult cum ea continua să se surprindă când ducea conversaţia pe un teritoriu care îl ştia periculos. Dar în apărarea ei, totul era destul de confuz. El o cam deruta. Glengask îi spusese să se abţină din a da sfaturi când acestea nu erau dorite, apoi îi dăduse voie să-i spună pe numele de botez. Şi pe cât de mult părea că… abia aştepta să chelfănească oameni, dansa destul de bine.

— Îmi place o dezbatere bună, zise ea cu voce tare. Scorţos şi defensiv sau nu, el păru să aprecieze onestitatea. În ceea ce o privea, asta era în favoarea lui. La fel cum o făceau şi modul în care îşi proteja, răsfăţa şi clar adora sora. Detest când bărbaţii hotărăsc că o discuţie trebuie decisă cu pumnii sau armele, mai ales când subiectul este ceva la fel de idiot şi complet inutil precum propria lor mândrie.

Într-o secundă el o trase şi mai aproape de corpul lui mare, tare.

— Şi crezi că un bărbat se poate angaja într-o

dezbatere sănătoasă fără să rişte o confruntare fizică?

— Da.

S-ar putea să fi fost prea optimistă să-i declare asta; până în urmă cu trei zile nu ştiuse de existenţa lui. Şi unul dintre puţinele lucruri pe care le ştia despre el era că părea să privească violenţa fizică cu aceeaşi nonşalanţă cu care egalii ei chemau o birjă.

Dacă familia ei n-ar fi fost de acord să o sponsorizeze pe Lady Rowena, ar fi făcut tot ce putea să stea departe de el, deşi nu era sigură că s-ar fi putut abţine din a se uita. Avea destulă experienţă cu bărbaţii care se credeau nemuritori, doar ca să cadă pradă propriei prostii. Suficient cât pentru o viaţă întreagă.

— Pari destul de tristă, murmură Lord Glengask. Dacă ţi-am provocat suferinţă, îmi cer din nou scuze. Cu Rowena am fost doar bun.

Charlotte înghiţi, întâlnindu-i din nou privirea directă.

— Nu-i ceva ce ai făcut, Lord Glen…

— Ranulf, o întrerupse el, mişcându-şi un pic degetele pe talia ei şi făcând-o din nou conştientă de intimitatea contactului lor.

— Ranulf, repetă ea, plăcându-i cum suna numele lui pe buzele ei.

Îşi dorea să-l rostească din nou, să-l savureze. Dar nu aici şi nu acum.

— Mai bine, zise el cu accentul lui. Dacă nu eu te-am făcut să suferi, spune-mi cine.

— Ca să fii violent cu un agresor? întrebă ea, deşi era mult prea târziu pentru aşa ceva, chiar dacă ar fi vrut. Cum ştiu că am spus deja că nu am nicio consideraţie faţă de bătaie, sper că îţi dai seamă că nu mi-aş dori niciodată aşa ceva.

— Da, dar eu s-ar putea să da.

Ea hotărî că el avea o gură foarte senzuală şi nu doar pentru r-urile moi, cu accent. Lentoarea gravă, curba subtilă în sus când privea după sora lui ce se învârtea pe ring. Chiar era foarte atrăgător.

— Bănuiesc că-i galant din partea ta, zise ea când îşi

dădu seama că el aştepta un răspuns, dar cum tocmai am condamnat bărbaţii care se luptă doar pentru mândria lor stupidă, n-am de gând să aprob ca un om să fie bătut în numele altcuiva. Îţi refuz oferta.

Lord Glengask – Ranulf – părea să vrea să nu fie de acord, dar înainte să apuce să spună ceva, se opri muzica. Charlotte, indecisă între recunoştinţă sau o dezamăgire neaşteptată din cauza întreruperii, porni spre marginea ringului de dans, unde aşteptau părinţii ei. Winnie era deja acolo cu vicontele Swansley, ambii cu răsuflarea tăiată şi râzând.

— M-ai văzut, Ran? întrebă ea, prinzându-l de mâneci cu degetele ei. Acum sunt o debutantă.

— Te-am văzut, răspunse fratele ei cu un zâmbet cald. Străluceai. Le-ai făcut de ruşine pe celelalte fete, da.

Pe Charlotte o atinse pe umăr o mână şi ea era aşa de concentrată pe conversaţia din faţa ei că tresări.

— Da?

Se întoarse repede şi văzu un creştet de cap chel făcând o plecăciune. Capul se îndreptă şi dădu la iveală faţa rotundă şi bună, ochii plini de speranţă ai domnului Francis Henning şi ea se relaxă – cât se putea relaxa cineva la Almack, oricum.

— Domnule Henning. Ce minunat să vă văd!

— Lady Charlotte. Mă întrebam dacă-mi veţi face onoarea de a-mi acorda următorul dans. Sprâncenele lui coborâră într-o scurtă încruntătură. Este un cadril, cred. Mă gândeam că poate era un dans popular.

Mai mult îl simţi decât îl văzu pe marchizul de Glengask mişcându-se în spatele ei, mare şi formidabil ca un munte. Dacă credea că are nevoie de protecţie în faţa lui Francis Henning, dintre toţi oamenii, probabil că o considera complet neajutorată. Charlotte zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Orice ar fi dansul următor, este al dumneavoastră, domnule Henning.

— Asta-i extraordinar. Eu voi fi… Privi dincolo de ea, obrajii rumeni pălindu-i un pic. Voi fi lângă bolul cu punci,

termină el. Cu bunica mea.

— Foarte bine.

El se retrase însă înainte ca ea să termine de vorbit. „Oh, asta-i inacceptabil!”

— Ce ai făcut? întrebă ea, cu faţa spre Glengask. El era mai aproape decât se aştepta şi fu nevoită să-şi ridice bărbia ca să se uite la chipul lui. Te-ai încruntat la el?

— Cine era? întrebă el, în loc să-i răspundă la întrebare.

— Un vechi prieten. Francis Henning. Ar fi trebuit să te prezint?

Glengask îşi înclină capul, ceea ce-l făcea să aibă un farmec tandru şi letal.

— Nu ştiu. Ar fi trebuit?

— Cu siguranţă nu, dacă voiai doar să te uiţi urât la el.

El îi întâlni direct privirea.

— Eşti sub protecţia mea, fată.

După modul în care o spuse, acea afirmaţie avea clar menirea să explice totul. Şi cel mai probabil ea ar fi trebuit să nu insiste, pentru că el era o căpetenie de clan, obişnuit ca vorbele lui să fie lege şi să fie respectate fără întrebări. Dar nu erau în Scoţia şi nu putea să umble intimidând şi hărţuind oamenii.

— Atunci cu cine a dansat Jane? întrebă ea. Cu cine urmează să danseze cadrilul?

Marchizul îşi roti capul pentru a se uita la sora lui. După expresia lui de confuzie, mascată repede, uitase complet de Jane. Deci el simţea că trebuie să o protejeze în mod deosebit pe ea. Însăşi ideea ar fi trebuit să o enerveze la culme. Chiar o enerva, deşi fiorul de căldură pe sub pielea ei nu putea fi descris chiar de enervare.

— Voi afla.

Făcu doi paşi mari înainte să-l prindă Charlotte din urmă şi să-l blocheze.

— Ştiu cine sunt ei, pentru Dumnezeu.

— Atunci de ce m-ai întrebat, femeie? răspunse el.

Invitaţii din apropiere se întoarseră să se uite, interesaţi subit de conversaţia lor. Evident că o serie de

tinere domnişoare fuseseră cu ochii pe el din clipa în care intrase în încăperile reuniunii.

Dar nu era singurul consternat.

— Încercam să subliniez ceva. Orchestra îşi acordă instrumentele, apoi începu să cânte cadrilul. Acum du-te şi dansează cu sora ta, cum ai promis.

El o privi îndelung. Apoi se duse tăcut după Winnie. Abia apoi Charlotte se duse să-l găsească pe domnul Henning. A doua zi trebuia să cerceteze trecutul marchizului de Glengask. Din fericire pentru ea, cea mai potrivită persoană să o întrebe se afla la trei dormitoare distanţă de al ei.

capitolul 3

— Stăpâne, unchiul Myles vă aşteaptă în salonul din faţă.

Ranulf ridică privirea din ziarul pe care îl citea la micul dejun. I se părea ciudat că citea ştiri care nu erau vechi de o săptămână. Şi neliniştitor să citească despre marchizul de Glengask care se afla în oraş şi că locuia fix unde locuia el.

— Nu-i unchiul tău, Owen. Pentru tine este milord Swansley.

— Da, stăpâne. Doar că a fost la Glengask aşa de mult...

— Ştiu. Adu-l aici.

Învăţase de mult ce avantaje avea când se afla într-o încăpere şi stătea jos şi nu avea de gând să-i permită lui Myles Wilkie să aibă oportunitatea asta. Poate că Londra era teritoriul lui Myles, dar clanul MacLawry pusese stăpânire pe Casa Înaltă pentru ei. Pentru două săptămâni, oricum.

O clipă mai târziu Myles Wilkie se afla în pragul salonului pentru micul dejun, observând cu ochii lui căprui blânzi aranjamentul şi oprindu-se într-un final pe Ranulf care se afla la capătul îndepărtat al mesei. Ranulf îl privea

şi el. Privire înţelegătoare sau nu, bărbatul era şiret ca o vulpe şi încăpăţânat ca un bursuc. Nu avea de gând să uite asta. Nici măcar o clipă. Nici măcar când Una înaintă, dând agitată din coadă, pentru a-l întâmpina pe viconte. Fergus rămase sub masă, la picioarele lui Ranulf, şi pufni dezaprobator. Dacă mai avea nevoie de alte dovezi că majoritatea fetelor nu aveau minte, asta era.

— Mi-ai trimis o cerere de a-ţi găsi nişte servitori potriviţi, zise într-un final vicontele şi scoase o hârtie împăturită dintr-un buzunar gri. Ţinând cont de… cerinţele tale speciale, am considerat că-i mai bine să vin personal. Am găsit şase bărbaţi şi trei servitoare care ar trebui să fie de ajuns.

Ranulf încuviinţă din cap, mişcând din deget către Peter. Valetul se duse să ia hârtia şi o desfăcu.

— Eu nu pot să citesc mâzgăliturile astea de mână, stăpâne, declară el după ce se uită cruciş la hârtie.

Din partea opusă a camerei, Owen expiră, trecu pe lângă Myles şi smulse hârtia din degetele lui Peter.

— Tu nu poţi să citeşti nicio mâzgălitură şi nu ne-ai păcălit pe niciunul cu asta. O clipă mai târziu ridică privirea de la hârtie, încruntându-se. Astea nu-s nume scoţiene, stăpâne Swansley.

— Nu, sunt englezi. Născuţi şi crescuţi englezi. Myles îşi îndreptă umerii. Pot să iau loc, Ranulf?

— Da. Dă-mi hârtia, Owen, şi du-te şi pune şaua pe Stirling. Plecăm în 20 de minute. Ia-l pe Peter cu tine.

— Dar…

— Acum.

Părul grizonant, care cândva fusese doar la tâmplele lui Myles Wilkie, se deschisese la culoare şi se întinsese, deschizându-i părul la culoare aproape spre blond. Asta se întâmplase cumva în ultimii trei ani. Ranulf îşi dădu seama că trăsăturile lui păreau un pic obosite, deşi rămânea de văzut dacă era doar la suprafaţă. Nici nu judecă nimic bazat pe faptul că Myles se aşează direct lângă stânga lui, în loc să ocupe scaunul de la capătul îndepărtat al mesei.

— Mi-a fost dor de tine, băiete, zise vicontele într-un

final. De tine şi de fraţii tăi. Şi de Rowena, desigur. Voi sunteţi singura familie care mi-a rămas. Inspiră. Şi Rowena, pentru Dumnezeu – era doar un copil când am văzut-o ultima dată. Şi acum… este o tânără minunată.

— De ce ai doar englezi pe lista ta? interveni Ranulf, încercând să stopeze amintirea.

Nu el provocase despărţirea dintre ei, până la urmă.

— Deci nu discutăm decât afaceri, atunci?

Ranulf ridică felia lui de pâine prăjită. Întinse lent şi cu atenţie un strat gros de dulceaţă de piersici peste ea.

— Cred că ţi-am spus că nu mai suntem rude, deci nu avem ce discuta în afară de afaceri.

Myles se aplecă în faţă, împungând cu degetul arătător în masa lustruită.

— Dacă încă n-ai încredere în mine, de ce mi-ai cerut ajutor cu găsitul servitorilor?

— Mai bine un rău cunoscut. Nu aşa se zice?

Vicontele îl săgetă cu privirea, apoi trânti hârtia lângă cotul lui Ranulf.

— Aici la Londra, *tu eşti* răul.

— Da. Aşa este.

— I-am ales pe englezi pentru că este mai puţin probabil ca ei să ştie cine eşti şi mai puţin probabil să fi fost abordaţi de oricine care să-ţi vrea răul, mai ales acum că toată lumea ştie că eşti la Londra. Inspiră. Nu-i niciunul din casa mea, pentru că ştiam că n-ai permite asta, dar i-am întâlnit şi am vorbit cu fiecare personal. Şi în mod discret. Cu toţii provin din case bune şi cu cele mai bune recomandări. Din acest motiv te şi vor costa mai mult.

Încuviinţând din cap, Ranulf continuă să mănânce.

— Voi ţine cont de asta.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni unchiul lui. Mi-am cerut scuze de sute de ori. Încercam să ajut!

Să ajute. Cuvântul îl lovi pe Ranulf puternic şi greu în piept.

— Aşa-zisul tău ajutor aproape că l-a omorât pe Munro – pe Urs.

— Eşti singur acolo, Ranulf! Ai nevoie de aliaţi în afară

de clanul tău, chiar dacă nu vrei să recunoşti asta. Clanul Donnelly a făcut propuneri. Chiar păreau realmente interesaţi de sistemul de educaţie realizat de tine pentru sătenii tăi.

— Da, chiar voiau să-mi ardă toate şcolile. Clanurile Donnelly şi Gerdens sunt la fel, Myles. Clanurile lor s-au aliat cu zeci de ani în urmă. Şi tu le-ai dat o hartă.

— Ca să le arăt cum ţi-ai împărţit pământurile în districte, împărţind munca şi veniturile, oferindu-le tuturor celor mici şansa la o educaţie. Mă lăudam cu tot ceea ce ai reuşit să realizezi, chiar şi cu Coroana suflându-ţi în ceafă.

Ranulf inspiră adânc.

— Indiferent de intenţiile tale, din cauza ta am pierdut trei şcoli. Şi dacă Ursul ar fi ajuns cu două minute mai devreme, s-ar fi aflat chiar în mijlocul celui de-al treilea incendiu. A încasat un glonţ în umăr ca urmare.

— Crezi că nu ştiu asta? Încă mă ţine treaz noaptea.

— Bun. Ranulf se aplecă în sfârşit în faţă. O vreme crezuse că cei trei ani trecuţi ar putea să-i mai diminueze furia şi teama în legătură cu ceea ce aproape se întâmplase, dar de fiecare dată când Rowena sau oricine altcineva menţiona numele lui Myles, totul îi venea în minte. Poate că ai petrecut zece ani în Ţinuturile Înalte, dar nu eşti scoţian. Nu înţelegi cât de profunde sunt rănile vechi. Nu vei înţelege niciodată. Şi eu nu voi mai avea niciodată încredere în tine, pentru că încă crezi că ai avut dreptate când ai încercat să intervii.

— Am ajutat la creşterea ta.

— Nu. Aveam 18 ani când am venit în nord. Recunosc că ai ajutat la creşterea celorlalţi. Şi recunosc că atunci când Eleanor s-a otrăvit şi ne-a lăsat orfani pe noi băieţii şi pe Rowena, ai venit în nord. Ştiu că n-a fost un lucru uşor pentru tine.

Myles înghiţi.

— N-ar fi trebuit să facă asta. Sora mea – mama ta – ştim cu toţii că nu-i era locul acolo. Dar l-a iubit pe tatăl tău.

— I-a plăcut să fie marchiză. Când am preluat titlul, a vrut să ne mutăm cu toţii la Londra. A vrut să creştem ca

englezii de la bun început. Am fi fost aristocraţi britanici, cu o reşedinţă în Scoţia. La fel ca toţi ceilalţi. Tata nu a vrut şi nici eu.

Avea 15 ani când îl pierduseră pe Seann Monadh – Vechiul Munte – cum îi spuneau oamenii clanului lui Robert MacLawry. Şi fusese nevoit să lupte din prima zi când preluase titlul tatălui său.

— Ştiu. Ea... Nu v-a făcut bine. Dar, dacă pot să întreb, de ce ai fost de acord ca Rowena să aibă un sezon acum?

— Asta-i ceva ce ea poate să-ţi povestească, dacă vrea.

Expresia tristă, încrezătoare reveni pe chipul lui Myles.

— Deci o să mă laşi să o văd?

— Nu-i aici.

— Oh.

La dracu'!

— Stă în Hanover House, ca Lady Hest să o poată sponsoriza. Du-te să o vezi, dacă vrei. Dar nu ieşi cu ea din casă dacă Debny, Owen sau Peter nu-s cu tine.

— Am înţeles. Vicontele se ridică în picioare. Mulţumesc pentru asta, Ranulf.

— Dacă păţeşte ceva în compania ta, ai face bine să nu mă laşi să te găsesc. Pentru că jur că voi veni să te caut.

Myles încuviinţă din cap.

— Dacă ea păţeşte ceva, voi fi deja mort.

Asta părea aproape scoţian.

— Atunci poţi să o vizitezi mâine.

Timp de câteva minute după ce Myles plecă din casă, Ranulf rămase unde se afla, privind absent la resturile micului dejun. Ultima dată când se întâlniseră, Myles se trezise cu un nas sângerând şi coaste învineţite. Arran fusese nevoit să-l smulgă pe Ranulf de pe unchiul lor, de fapt. Orice scoţian din clanul lui ar fi ştiut că cei din clanul Donnelly nu erau de încredere. Acea trădare fusese suficient de rea. Dar când Ursul se împleticise, rănit şi sângerând, pe uşa de la intrare – *asta* făcuse ca greşeala lui

Myles să fie de neiertat. De data asta când îl văzu, însă, Ranulf se simţi mai… reţinut decât fusese cu trei ani mai devreme.

Şi ştia exact de ce. Fata aia înaltă, blondă. Charlotte Hanover. Ei nu-i plăcea violenţa. Ceea ce nu l-ar fi influenţat deloc, pentru că o englezoaică nu ştia cum să supravieţuiască în lumea lui – doar că atunci când dansaseră surprinsese expresia ei. Expresia aceea spunea ceva. Expresia aceea spunea că ştia despre ce vorbea.

Îl făcuse curios. Şi de asta se gândea la ea când se ridică să-i ia pe Stirling şi tovarăşii călăreţi, în vreme ce trecea pe lângă grădinile frumos îngrijite şi casele înalte, albe, apoi se îndreptă spre aleea de la Hanover House. Curiozitate. Nimic mai mult. Pentru că atracţie nu putea să existe. Nu cu ea englezoaică. Nu, oricât de nebun puteau să-l creadă duşmanii lui, nu era atât de nebun încât să aducă de bunăvoie o englezoaică în Ţinuturile Înalte. Nu după ce văzuse una – o femeie cu o fată de cinci ani şi trei băieţi sub 20 de ani – otrăvindu-se ca să scape.

Ranulf se scutură când descălecă în umbra Hanover House. Era surprins prin ce locuri umbla mintea lui uneori. Imaginaţia lui îl făcuse să construiască şcoli şi să meargă împotriva tendinţei de a curăţa pământurile de iobagi pentru a creşte oi. Preluaseră unele din ideile tatălui său şi le transformaseră în realitate – cu costuri mari şi pentru punga şi pentru siguranţa lui.

Şi în tot acest timp, în toţi anii lui ca adult, nu se gândise nici măcar o dată să aducă o englezoaică în Ţinuturile Înalte. Aşa că i se păru o aberaţie gândul neaşteptat de a-i arăta lui Charlotte Hanover Ţinuturile Înalte. Ori asta, ori fata era o vrăjitoare – deşi dacă avea de gând să-l vrăjească, ar fi petrecut mai puţin timp contrazicându-se cu el despre filosofia violenţei.

Uşa de la intrare se deschise când ajunse la treapta de jos.

— Ai sosit la timp, zise Lady Charlotte cu un zâmbet cald. Am hotărât să-i arătăm obiectivele turistice lui Winnie, începând cu Hyde Park.

Primul lui gând fu că, deşi nu-l văzuse niciodată, Hyde Park era prea deschis şi mult prea aglomerat şi doar o armată ar fi putut să o protejeze cum trebuie pe Rowena. Sau mai degrabă, acesta fu al doilea său gând. Primul lui gând fu mai primitiv şi avea mult de-a face cu costumul de călărie strâmt de culoarea piersicii pe care îl purta Charlotte. Mai precis, cu curbele suple de dedesubt.

— Bună dimineaţa, Ran, strigă Rowena, ţopăind ca să-l sărute pe obraz. Uite, până la urmă, port cizmele alea idioate de călărie primite de la Lach.

Ridică fusta dreaptă de la costumul verde-închis de călărie pentru a-i arăta gleznele.

— Suficient cu asta, mormăi el, dându-i mâna la o parte ca fusta să cadă la locul ei. Englezii o să spună că suntem sălbatici şi diavoli.

— Ete na, răspunse sora lui, apoi chicoti. Ăsta-i un cuvânt măreţ, nu-i aşa. Ete na.

Ranulf miji privirea.

— Ştii ce mai este măreţ? Să rămâi cu…

— Pot să discut ceva cu tine între patru ochi înainte să plecăm, Ranulf? îi întrerupse Charlotte.

Dacă nu i-ar fi spus pe numele de botez cu vocea aceea a ei muzicală, manierată pe care o avea, cel mai probabil că ar fi ignorat-o. Încleştând maxilarul, se întoarse însă şi se îndreptă spre locul unde ea stătea lângă calul ei.

— Da?

— Voiam să ştii, zise ea pe o voce joasă, uitându-se cu ochii ei căprui direct în ai lui, că am vorbit cu părinţii mei aseară despre îngrijorarea ta cu privire la siguranţa lui Winnie. Tatăl meu i-a cerut lui Longfellow să aloce doi valeţi în plus pentru a patrula prin casă toată noaptea şi grăjdarii fac de veghe 24 de ore la parter. Zâmbi din nou. Nimic care să o facă să se simtă în cuşcă, dar suficient ca noi toţi să prindem de veste înainte ca ceva nedorit să se poată întâmpla.

Nu era suficient, dar era mai mult decât se aşteptase el. Şi ţinând cont că Rowena reuşise să se strecoare de la Glengask chiar şi cu toţi oamenii pe care îi avea el acolo, nu

era chiar în poziţia să se plângă.

— Apreciez asta, zise el înclinând din cap. Îi voi spune lui Peter că în noaptea asta poate să rămână în Casa Înaltă. Dar o voi lăsa pe Una aici.

Ea se încruntă.

— Ai pus pe cineva să supravegheze Hanover House?

— Da, de la apus la răsărit.

Ea privi în jur un moment, de parcă se aştepta ca valetul robust să sară din tufişuri.

— Nu ştiam.

— Nu trebuia să ştii.

— Şi câinele? continuă ea, privind în jos la silueta mai mică a Unei.

În ceea ce priveşte câinii, Una tot era cu un cap mai mare decât majoritatea şi orice ogar de vânătoare trebuia să aibă alături trei sau patru alţi câini dacă voia să aibă vreo şansă cu ea.

— Este o fată cu inimă bună, dar şi-ar da viaţa ca să o protejeze pe Rowena. N-are de ce să-ţi fie teamă de ea, milady. Şi n-ai de ce să te temi de mine.

Nu era sigur ce-l făcuse să spună ultima parte, dar părea… necesară. Din cauza clanului MacLawry, ea şi familia ei se aflau probabil în nişte circumstanţe în care nici măcar n-ar fi visat să se afle vreodată, până la urmă.

Ea întinse mâna, îndreptând o cută a lavalierei lui legate simplu.

— Bine, atunci, zise Lady Charlotte, apoi îl lovi uşor pe piept dintr-odată şi-şi coborî din nou mâna. Tuşind, se întoarse. Benjamin, mă ajuţi, te rog? întrebă ea, uitându-se la grăjdarul care îi ţinea calul.

— Te ajut eu, mormăi Ranulf, îndepărtând servitorul cu o privire.

Nesigur pe dinăuntru şi nefiind complet sigur de ce, Ranulf îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică. O mai atinsese când o dăduse la o parte din calea lui şi din nou aseară când valsaseră, dar acum gestul era mai… intim.

Charlotte îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Şaua? zise ea fără aer.

Dumnezeule! Chinuindu-se să nu o dărâme pe spate, el o aşează pe şaua laterală. I se păru ca o vrăjitorie faptul că simţi dintr-odată că se sufocă – la modul cum interiorul lui reacţionă la atingerea ei. Păşi înapoi, ştergându-şi mâinile pe coapse.

— Gata. Totul în regulă acum, sper? mormăi el şi se întoarse pentru a încăleca pe Stirling. Lângă el, Rowena rânjea entuziasmată, în şaua unei frumoase iepe gri şi mulţumită fără îndoială că iar ieşiseră lucrurile cum voia ea. Şi pe tine cine te-a urcat în şa? întrebă el.

— Eu, stăpâne, zise Debny, înainte ca ea să apuce să răspundă. Unul dintre grăjdarii Hanover aproape a încercat, dar l-am dat la o parte.

— Oh, Doamne, bolborosi Charlotte de la stânga lui Ranulf, dar el se prefăcu că nu o aude.

Nu sângerase nimeni, aşa că în ceea ce-l privea lucrurile se desfăşuraseră amiabil.

Pasul domol cu care porniră nu părea să merite să fie numit plimbare. Adevărat că mulţimea din cursul dimineţii, de vânzători, cărucioare, birje, cumpărători şi alţi oameni hoinărind prin jur fără vreo ţintă, făcea ca orice peste trap să fie aproape mortal, dar asta nu-l făcea mai tolerabil. Când o cotiră pe Park Lane şi zăriră marele parc pe stânga, până şi câinii îşi ascunseră cozile.

Un alt fior de neliniște îl străbătu. Nici acolo nu reuşiră să meargă mai mult decât la trap. În faţa lor se întindea o mare interminabilă de trăsuri, cai, umbrele de soare şi pălării, privelişte limitată de copaci. Surprinse înjurătura înfundată a lui Owen undeva în spatele lui şi, tăcut, fu de acord. Nu doar că ar fi fost aproape imposibil să scape, dar cel mai probabil nici n-ar fi văzut vreun pericol apropiindu-se decât când ar fi fost prea târziu.

Îşi înclină capul. Oricât de mult detesta să o recunoască, atacatorii ar fi avut fix aceleaşi dificultăţi. Şi o sută de martori peste. Clanul Campbell ar putea oricum să rişte, dar din fericire era mai probabil să-l abordeze frontal decât să-i înjunghie familia pe la spate. Clanul Gerdens îl îngrijora mai mult, dar doar pentru că nu avea altceva

decât bănuieli şi zvonuri de mâna a doua despre ce ar fi pus aceştia la cale.

— Este destul de ordonat după ce te alături mulţimii, comentă Charlotte, undeva la coada gândurilor lui.

Părea să fi făcut pace cu ea undeva în timpul plimbării prin parc, deşi nu-şi amintea conştient să fi făcut asta.

— Voi n-aveţi altceva mai bun de făcut?

Păi, asta părea un pic nedrept, se gândi Charlotte, deşi trebuia să recunoască faptul că Hyde Park era destul de aglomerat pentru cât era de devreme. Neobişnuit de aglomerat. În general, vizitarea parcului începea serios după prânz.

— Astăzi nu-i zi de parlament, zise ea, amintindu-şi că tatăl ei împachetase de dimineaţă undiţele. Şi cred că în după-amiaza asta sunt curse pe Tamisa.

Trecură pe lângă Rotten Row, pentru că dimineaţa era destul de caldă şi niciuna dintre doamne – sau cel puţin ea – nu voia să galopeze. Charlotte îi arătă aleea de călărit lui Glengask, pentru că părea genul de bărbat care avea nevoie să facă exerciţii. De altfel, în vreme ce se uită din nou pe furiş la marchiz, se hotărî că era chiar în formă. Probabil că petrecuse mult timp pe afară în Ţinuturile Înalte.

În vreme ce se alăturau celorlalţi călăreţi şi trăsuri de pe alee, ea îşi dădu seama că nu era singura care îl observa pe Lord Glengask. După genele care băteau şi evantaiele fluturate, jumătate din femei fie flirtau, fie alungau un roi de musculiţe.

Ranulf respectă pasul lent, aparent mai interesat în a căuta ascunzători printre tufişuri decât să se uite la toţi ochii frumoşi ce se uitau la el. Rămăsese necăsătorit din cauza acestui mod îngust de a vâna duşmani? După calculele ei avea în jur de 30 de ani, plus sau minus, era bogat, avea pământuri şi multă putere – şi totuşi nu exista o Lady Glengask. Nu că i-ar fi păsat, desigur; era doar curioasă.

Jane şi Winnie reuşiseră cumva să pună între ei o caleaşcă şi un faeton. Ranulf mişcă subtil din degete şi cei

doi călăreţi ai lui trecură înainte, pentru a se alătura fetelor. Câinii îşi ştiau şi ei îndatoririle, pentru că rămaseră la pas de o parte şi de alta a calului său mare, de parcă făcuseră asta de sute de ori înainte. O femeie în vârstă, Lady Gavenly, crezu ea, trecu într-o caleaşcă şi un căţel mic îi scheună şi se agită în braţe. Ogarul mai mare, Fergus, întoarse capul şi se uită la căţel, apoi îşi văzu de drumul lui. Evident că astfel de căţei care scheunau nu prezentau importanţă în Ţinuturile Înalte. Ori asta, ori dulăii mâncaseră deja şi nu le era foame.

— Teoretic vorbind, zise ea, întrebându-se dacă era pe cale să înceapă o altă discuţie în contradictoriu, nu eşti tu, ca o căpetenie de clan, cel care ar trebui să fie cel mai protejat?

Ce voia ea să întrebe era dacă toate astea chiar erau necesare. Mai ales în mijlocul Mayfair, în mijlocul dimineţii, în mijlocul sezonului.

— Eu ştiu cum arată problemele, răspunse el pe un ton gânditor. Rowena în mare parte nu ştie. Acasă nu prea conta, pentru că avea mereu clanul în jurul ei. Aici încep să-mi doresc să o fi încurajat să ia lucrurile un pic mai serios.

— De unde ştii cum arată problemele? Nu pun sub semnul întrebării că nu ai ştii; doar ce s-a întâmplat de te-a făcut aşa de precaut.

El privi într-o parte, spre ea.

— Astea-s cuvinte alese cu mare grijă, fată. Sunt aşa de fioros?

Charlotte nu-şi putu reţine zâmbetul, deşi era o descriere destul de corectă.

— Încerc să fiu diplomată.

— Ah. Spre surprinderea ei, el chicoti. Oamenii clanului îi spuneau tatălui meu Seann Monadh – Vechiul Munte. Omul ăsta era aspru ca iarna şi puternic ca un cal de povară. Afecţiunea din vocea lui era evidentă, zâmbi un pic, apoi îşi coborî capul pentru scurt timp. Se spune că s-a înecat.

Ea avu nevoie de un moment să înţeleagă ce spusese, parţial pentru că era aşa de neaşteptat.

— S-a înecat? repetă ea ca să fie sigură. Îmi pare aşa de rău.

— Da. Înecat, zise ei, de data asta exagerând vocalele. Deşi eu îmi închipui că a fost mai mult crimă pentru că avea mâinile legate şi capul i-a fost băgat sub apă.

Dumnezeule! Charlotte puse mâna peste piept, deşi nu era sigură de ce. Cuvintele lui, suferinţa prost ascunsă şi furia din ele îi ajunseseră deja la inimă.

— Înţeleg că nu toată lumea a fost de acord cu aprecierea ta? întrebă ea după o clipă.

Ochii albaştri se întâlniră cu ai ei.

— Aşa este, n-au fost de acord. Aveam 15 ani când s-a întâmplat, dar cred că eram destul de mare să ştiu cum arată urmele sforii la încheieturile cuiva, fie că fuseseră sau nu legate când l-am găsit, şi să-mi dau seama ce înseamnă mâneci rupte şi braţe zgâriate. Inspiră lent. Bănuiesc că asta nu înseamnă nimic, doar că voiam să-ţi explic de ce sunt aşa de precaut.

Nici măcar nu-şi putea imagina ce trebuie să fi simţit el, să ştie că ceva mai urât se întâmplase pe lângă ceea ce era deja o tragedie. Doar imaginea din mintea ei cu cineva legându-l şi înecându-l pe tatăl ei blând, jovial o făcu să simtă lacrimi în ochi.

— N-am cuvinte, şopti ea.

Ranulf ridică din umeri.

— A fost în urmă cu şaisprezece ani.

— Ştii cine a făcuto?

De data asta zâmbetul lui mohorât o îngheţă până la oase.

— Asta-i o poveste pentru altă dată – când noi doi ne vom cunoaşte mai bine.

— Adică atunci când ai să te hotărăşti că poţi avea încredere în mine.

Expresia de pe chipul lui se mai relaxă.

— Ai un dar de a trece direct la miezul problemei, fată.

Asta o făcu să zâmbească, deşi nu era complet sigură

că era un compliment.

— Am descoperit că aşa au loc mai puţine neînţelegeri.

În faţa ei, Janie se întoarse în şa.

— Char, gemenii Lester sunt acolo, zise ea, aproape şoptind cuvintele din spatele mâinii. Te rog să nu vii.

Oftând, Charlotte încuviinţă din cap şi-şi ţinu în frâu iapa gri, Sixpence. Ranulf veni mai aproape de ea.

— Despre ce-i vorba?

— Jane este îndrăgostită ori de Phillip, ori de Gregory Lester şi crede că mie mi se par… ridicoli.

— Ori? repetă el, ridicând o sprânceană. Deci nu ştie care e unu şi care e celălalt?

— Sunt identici.

El continuă să se uite la ea, cu o expresie uimită.

— Atunci de ce tatăl tău nu-i spune lui Jane să stea departe de ei? Sau de ce nu le spune lor să stea departe de ea?

Charlotte îşi înăbuşi râsul, dându-şi seama că el n-ar fi apreciat probabil.

— Asta doar ar convinge-o că ea-i Julieta şi unul dintre cei doi Lester este Romeo. Să ştii că pentru o tânără domnişoară este teribil de romantic să fie o iubită predestinată, condamnată să sufere şi să tânjească.

— Hm. Condamnarea şi suferinţa explică unele dintre privirile pe care le-am tot primit de la diferite fete, oricum. Se întoarse să mai privească o dată în jurul lor. Bănuiesc că-i ceva… fascinant să doreşti pe cineva pe care nu poţi – şi n-ar trebui – să ai.

Când reveni la ea, privirea lui trezi ceva neliniştitor şi cutremurător prin ea. Erau cuvintele lui un mesaj către ea? Sau doar vorbea ipotetic şi încerca să o supere? Nu părea prea competent cu asta.

— Oricum, reluă ea, cu cât Janie petrece mai mult timp conversând cu cei doi Lester, cu atât mai probabil îşi va da seama de una singură că amândoi sunt nişte proşti.

Şi cu asta o întoarse pe Sixpence spre podul ce ducea peste Serpentine şi spre zona mai puţin aglomerată a

parcului. Avu nevoie de mai multă voinţă decât se aşteptase ea ca să nu se întoarcă să vadă dacă marchizul o urma. Dar, o clipă mai târziu, el şi calul lui monstruos traversau podul şi i se alăturau din nou. Şi evident că nu simţi nicio clipă de satisfacţie că el alesese să continue plimbarea alături de ea, decât să-şi urmeze sora. Era clar că hotărâse că cei doi mari scoţieni erau de ajuns pentru a o proteja pe Winnie – cel puţin pentru moment.

— Un râu fals într-o sălbăticie falsă, comentă el, uitându-se la Serpentine de parcă era în căutarea unei scurgeri şi a unui dop.

— Serpentine chiar este un râu, răspunse ea, încercând să nu pară ofensată la insulta adusă parcului ei preferat din Londra. Şi Hyde Park a fost la origini sălbatic. Ambele doar au fost… îmbunătăţite, ca locuitorii să le poată folosi la maximum.

— Îmbunătăţite, repetă el. Glengask dă spre râul Dee. Vârtejuri, cascade, stânci abrupte – o încântare pentru ochii tăi, dar îţi fură viaţa într-o clipită dacă nu îl respecţi. N-are nevoie de îmbunătăţiri. De fapt, un om ar fi prost să încerce aşa ceva.

Un râu, Bray, curgea la marginea proprietăţii familiei ei în nordul Devonului. Ca majoritatea râurilor din Anglia sudică, în mare parte era paşnic şi curgea lent, de parcă renunţase să lupte să mai fie sălbatic cu mult timp în urmă. Asta nu făcea râul Bray mai bun sau mai rău decât râul Dee; un râu era pur şi simplu ce era, până la urmă.

Cunoscându-şi tovarăşa cum începea să o cunoască, el se aştepta ca ea să-l contrazică oricum. Ei bine, ei nu-i plăcea să facă mereu ceea ce se aştepta.

— Pare răpitor, zise ea, urmând acum, în vreme ce el îşi ghida calul pentru a se uita mai bine la mal şi la sălciile plângătoare, cu crengile lor lungi şi triste intrând în apele lente ale râului. Glengask are pădure sau este teren de păşune?

— Ambele. Suntem sus în munţi, copacii cresc în mare parte prin defileuri şi văi, unde-s mai protejaţi de vreme. Şi ideea noastră despre păşuni este diferită de a voastră, dar

ne descurcăm.

— Şi creşteţi oi, bănuiesc?

Din ce ştia ea despre alte familii cu reşedinţe în Ţinuturile Înalte, toţi creşteau oi Cheviot.

— Nu. Vocea lui fu mai tăioasă decât se aşteptase el. Noi creştem vite la Glengask. Câteva oi scoţiene pentru uzul propriu, dar un MacLawry nu va alunga oamenii ca să facă mai mult teren de păşunat pentru blestematele alea de oi Cheviot. Niciodată.

— Evacuările scoţiene, zise ea, nefiind sigură că o spusese cu voce tare până când el încuviinţă din cap.

Asta explica precauţia cu privire la siguranţa surorii lui şi multe altele. Motivul pentru care clanul lui era încă cel mai mare din Ţinuturile Înalte şi poate chiar şi motivul pentru care el bănuia că tatăl lui fusese asasinat. Era evident că cei din clanul MacLawry se opuneau evacuărilor, în ciuda atracţiei venitului din oile Cheviot şi a „îndemnului" Coroanei de a reduce numărul de ţărani şi de a se conforma. Ştia şi ea că Anglia nu se temea de nimic mai mult decât de o bandă organizată de scoţieni liberi.

În vreme ce ea se gândea la toate astea, el se opri la umbra unui mănunchi de sălcii şi descălecă.

— Evacuările influenţează toate afacerile la nord de Zidul lui Hadrian, zise el, venind spre ea şi ridicând braţele.

— Cum ai rezistat?

Privind în jos la chipul lui ridicat, întrebarea părea subit să se potrivească şi ei, şi lui. Forţându-şi degetele să nu tremure, pentru că nu era o domnişoară de pension, îl apucă de umeri.

Talia îi fu cuprinsă de mâini calde şi apoi era din nou în aer, de parcă era un fulg. Simţi fluturi în stomac – ceea ce era complet ridicol. Poate că nu era imună la farmecul lui fizic, dar din cele câteva conversaţii avute cu el ştia că temperamentele lor n-ar fi putut fi mai diferite. Filosofiile lor erau la fel de distante precum polii Pământului.

Picioarele ei atinseră solul, dar el nu-şi luă mâinile de pe ea. O trase însă mai aproape, aşa că ea fu nevoită să-şi pună mâinile pe pieptul lui larg ca să-şi păstreze echilibrul.

— N-ar trebui, murmură el.

Albastrul ochilor lui se scufundă în ea precum vara caldă. Şi apoi se aplecă şi o sărută.

Charlotte închise ochii. Nu ştia cum putea un bărbat să aibă gust de Ţinuturi Înalte – sau ce gust aveau Ţinuturile Înalte –, dar Ranulf MacLawry avea. Culmi bătute de vânturi, furtuni cumplite, căldura primitoare a unui foc în vatră într-o zi friguroasă. Acesta era gustul marchizului de Glengask. Complet ameţitor.

— Charlotte! Doar nu l-ai băgat pe Lord Glengask în râu, nu?

Sunetul vocii lui Jane o făcu să tresară. Suspinând, îşi desfăcu degetele de pe reverele lui Ranulf şi-l împinse. El rămase pentru o clipă pe loc, cu un braţ în jurul şoldurilor ei şi cu cealaltă pe ceafa ei. Apoi îi dădu drumul şi se retrase aproape stânjenit.

Poate că se simţea la fel de surprins ca ea. Rezistând impulsului de a se uita în ochii lui şi de a vedea fix ce ar putea să gândească şi să simtă el, Charlotte îşi şterse gura cu mâna şi ieşi de sub crengile sălciei.

— N-a căzut nimeni în râu, încercă ea să zică pe o voce un pic prea ridicată şi aproape împiedicându-se de unul din dulăi în graba ei de a se retrage. Deşi, dacă Lord Glengask continuă să insiste că Serpentine nu-i un râu adevărat, voi fi foarte tentată să-l împing şi să vedem dacă se udă.

Winnie păru uimită.

— I-ai face asta? Lui Ran?

— Asta s-ar putea să-l convingă, nu crezi? Era doar o glumă, draga mea, răspunse Charlotte, zâmbind forţat când tot ce voia era să-şi pună mâna pe buze şi să vadă dacă erau calde şi umflate aşa cum le simţea.

Sora marchizului se coborî în şa, lungindu-şi gâtul pentru a se uita în umbrar.

— Ran? Nu te-a lovit Charlotte în părţile bărbăteşti, nu-i aşa?

Chipul lui Charlotte se îmbujoră.

— N-am făcut aşa ceva!

Janie chicotea în spatele unei mâini.

— Doamnele nu discută despre părţile bărbăteşti, Winnie.

— Serios? Se pare că fraţii mei aproape doar despre asta discută.

În spatele lui Charlotte foşniră frunzele.

— Destul de adevărat, zise sec Ranulf. Detest să recunosc, Rowena, dar poate ţi-ar prinde bine să înveţi nişte rafinament londonez.

Şi cu asta, celelalte două uitară complet despre ce ar fi putut să facă ea şi Ranulf sub sălcii. Oricare ar fi fost defectele lui, şi păreau destule, se pricepea să întoarcă o conversaţie – şi să nu răspundă la întrebările care i se puneau.

Winnie ţipă, agitându-şi braţele până când unul din oamenii lui Glengask o ajută să coboare. De cum ajunse cu picioarele pe pământ, se îndreptă spre fratele ei, cu fustele strânse în mâini.

— Asta înseamnă că mă laşi mai mult de două săptămâni aici?

El făcu o grimasă.

— Înseamnă că vom vedea.

Sora lui îl luă în braţe.

— Oh, mulţumesc, Ran. Mulţumesc, mulţumesc!

Ochii lui albaştri se întâlniră cu ai lui Charlotte peste capul surorii lui.

— Asta încă înseamnă că vom vedea. Nu-ţi promit nimic.

— Ştiu, ştiu, răspunse Winnie, dându-i drumul şi rotindu-se înapoi spre Honey, iapa pe care i-o dăduse tatăl lui Charlotte să o folosească. Pentru că o dată ce promiţi ceva, este ca şi cum ar fi sculptat în piatră.

— Da. Privi cum omul lui o ridică înapoi în şa pe Winnie, apoi îi oferi braţul lui Charlotte. Acum ce facem? zise el tărăgănat.

Dacă ea n-ar fi avut mănuşile de călărie şi n-ar fi fost şi mâneca lui, ea crezu că ar fi putut să ia foc când îl atinse.

— Spre… ăăă…

— Ar trebui să luăm îngheţată, interveni fericită Janie. Şi vreau să-i arăt lui Winnie grădinile palatului Kensington. Sunt aşa de frumoase şi este şi un lac cu peşti.

Charlotte tuşi.

— Cred că Janie a planificat destul de bine restul dimineţii noastre, reuşi ea să spună, apoi îşi pierdu din nou calmul când Ranulf puse mâinile lui mari pe ea şi o ridică înapoi în şa.

Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea?

Se urcă şi el pe bestia lui şi veni lângă Sixpence.

— Ăsta a fost primul tău sărut, dulceaţă? murmură el, cu un zâmbet moale, satisfăcut pe buzele lui foarte capabile.

Pentru Dumnezeu! De data asta măcar era bucuroasă pentru aroganţa lui. O scoase din starea prostească în care se afla.

— Mă surprinzi, Ranulf, îi răspunse ea pe acelaşi ton, forţându-se să aibă o voce fermă. Dar nu, ăsta nu a fost primul meu sărut.

Ea văzu cum îi dispare zâmbetul, chiar înainte de a o întoarce pe Sixpence şi a o lua înainte. Îndemnând iapa la trap cât avură loc să facă asta, ea-i conduse înapoi la pod, în direcţia celui mai apropiat cărucior al unui vânzător de îngheţată.

Nu era complet sigură de ce se grăbea sau de ce se simţea aşa de… tulburată de sărut şi de bărbat. Flirta cu el? Cu siguranţă îi făcuseră plăcere discuţiile lor, chiar dacă părerea lui despre violenţă nu-i pica deloc bine. Şi poate că simţise nişte satisfacţie pentru cum se uitaseră la el celelalte doamne la Almack, când ea dansase valsul în braţele lui şi din nou astăzi în parc, când el călărise alături de ea. Dar asta nu însemna…

Văzu cu coada ochiului botul armăsarului apropiindu-se din nou de ea. Încruntându-se, îi dădu pinteni lui Sixpence şi iapa acceleră repede la trap. Nu era o uşuratică să fie sărutată şi ameţită de un scoţian bădăran. Ştia mai bine de atât.

Capul ajunse iarăşi lângă genunchiul ei. Calul era încă

la trap, la naiba! Strânse hăţurile în mâini şi îndemnă calul. Într-o clipă erau la galop. Undeva în spate, Jane o strigă pe nume, dar o dată îşi ignoră sora: Şi ignoră privirile uluite, enervate ale celor pe jos şi ale celorlalţi călăreţi care se grăbeau să se dea din calea ei.

Riscă şi privi peste umărul ei drept, dar botul calului – şi călăreţul – nu se vedeau. Bun. Avea nevoie de câteva momente să gândească.

O mână se întinse dinspre stânga şi apucă frâul lui Sixpence.

— Stai un pic, fată, zise Ranulf cu accentul lui puternic, strunindu-şi calul mare cu o mână în vreme ce cu cealaltă ţinea iapa ei.

La naiba cu totul! Probabil că jongla cu urşi ca să se amuze.

El opri caii.

— Lord Glengask, este rănită? se auzi vocea stridentă a lui Jane. Charlotte?

— Este bine, zise el, înainte să apuce ea să răspundă. I-a scăpat un frâu, atâta tot.

— Nu am…

— Vrei să le explici oilor ăstora de ce alergai peste ele, atunci? o întrerupse el cu o voce tensionată.

Avea dreptate, la naiba.

— Nu, răspunse ea. Sunt bine, strigă ea pe un ton mai ridicat, răsucindu-se pentru a privi în urmă la sora ei, apoi îndreptându-se din nou.

— Dacă nu-ţi place să te sărut, doar spune-o, fată, continuă el pe aceeaşi voce tensionată. Nu-i nevoie să fugi de mine.

— Nu-i… eu nu…

— Ah, interveni el din nou cu vocea mai caldă. Bine, atunci. Ea îl auzi respirând. Ce a fost în capul tău de ai luat-o aşa la galop?

— Mă gândeam la James Appleton, dacă chiar vrei să ştii, izbucni ea, întorcând-o pe Sixpence şi luând-o din loc la un pas mult mai domol.

— Şi cine-i James Appleton? întrebă el.

Ea rămase cu privirea la urechile lui Sixpence.

— Logodnicul meu.

capitolul 4

Logodnic.

Ranulf se uita fix la profilul atent al lui Charlotte. Nu avea sens. Nici senzaţia de furie, de rău din stomacul lui, de parcă tocmai pierduse ultima barcă de pe o corabie ce se scufunda, dar preferă să ia în considerare afirmaţia ei în sine decât cât... de surprins se simţea. Pentru că ce zumzăia în el trebuia să fie surpriza. Nimic altceva nu avea sens.

— Păi şi unde-i grozavul ăsta de James Appleton? făcu el un efort să întrebe.

Ochii ei căprui scăpărară în direcţia lui, apoi ea îşi mută iar privirea.

— Poftim? întrebă ea slab, cu un afront neaşteptat în voce.

Habar nu avea ce o enervase; el fusese cel care aflase de logodnic. Nu că l-ar fi afectat în vreun fel, era doar curios, desigur. Chiar dacă ar fi considerat-o atrăgătoare pentru un moment, chiar dacă şi-ar fi imaginat-o goală în braţele lui pentru un moment, ea rămânea singurul lucru care nu putea să facă parte din viaţa lui în Scoţia – o englezoaică.

— M-ai auzit, insistă el oricum. Cine-i tipul ăsta de ispravă care nu s-a deranjat să fie cu noi la Almack sau la o plimbare plăcută într-o dimineaţă frumoasă în Hyde Park? Se foi în şa, vru să o apuce de braţ, să o facă să se uite la el, dar se abţinu. Până la urmă era doar curios. Vrei să ştii ce cred eu? continuă el, când ea nu-i răspunse.

— Sunt sigură că nu mă interesează câtuşi de puţin ce crezi, milord.

Cumva redevenise „milord”, semn sigur că dăduse peste ceva ce pe ea o făcea să se simtă inconfortabil. Un

adevărat domn ar fi încetat probabil cu subiectul, dar toată lumea din Londra ştia că el nu era un adevărat domn. Aşa că-l îndemnă pe Stirling mai aproape.

— Păi, o să-ţi spun oricum, insistă el, pe un ton suficient de jos ca mulţimea din jurul lor să nu-i audă. Eu cred că nu există un asemenea tip ca James Appleton.

De data asta ea îşi întoarse capul pentru a-l înfrunta complet. Obrajii ei frumoşi erau albi.

— Poftim?

— Deci asta-i, da? continuă el, coborând privirea la gura ei moale, făcându-şi în ciudă singur. Nu suporţi să te sărute un diavol ca mine, aşa că ai invocat un iubit imaginar în loc să-mi spui în faţă că nu vrei să ai nimic de-a face cu un scoţian. Este o minciună laşă englezească, Lady Charlotte, şi îmi pare rău să recunosc că aveam o impresie mai bună despre tine.

Ea se uită îndelung la el, tremurând din întregul corp. Dacă avea de gând să leşine, bănuia că va trebui să o prindă, dar asta va fi ultima dată. Gata cu atinsul, gata cu gânditul la ea. Era căpetenia clanului MacLawry. Şi avea alte lucruri mai importante de făcut decât să piardă timpul visând la o fată care nu voia nimic de la el. Pentru numele lui Dumnezeu şi al Sfântului Andrei, femeile se luptau între ele pentru o noapte în patul lui. Asta era ridicol.

Mâinile ei se încleştară pe frâie şi pentru o secundă sau două el crezu că ea voia să-i dea o palmă. *Ha.* Asta ar pune capăt detestării confruntării fizice din partea ei – deşi probabil şi asta fusese o minciună, ceva cu care să-l ţină la distanţă.

Apoi ea ridică mâinile şi cu degetele tremurânde desfăcu un mic pandantiv oval de la gât. Întinse braţul, medalionul bălăngănindu-se între degetele ei.

— Ia-l, zise ea.

Apropiindu-se cu Stirling, îl luă din degetele ei.

— Nu ţi-am dat eu asta, fată.

— Ştiu asta. Deschide-l. Închizătoarea mică de pe lateral.

Strunind calul, el făcu cum îi ceru ea. Chestia era

veche şi absurd de delicată, dar reuşi cu un pic de efort să o deschidă fără să o rupă. Pe interiorul capacului citi inscripţia „Etern în inima mea”. Pe partea cealaltă se afla un mic portret, un tânăr cu părul blond şi obrajii trandafirii, o lavalieră înaltă acoperind ceea ce părea o bărbie moale şi ochi verzi expresivi care priveau în gol.

— Acela este James Appleton, Lord Glengask. El îşi dădu seama ca ea se oprise lângă el şi că avea o voce tăcută şi controlată. Motivul pentru care nu a fost alături de noi la Almack şi motivul pentru care nu-i aici, călărind cu noi astăzi, este pentru că în urmă cu trei ani s-a împiedicat pe ringul de dans şi a căzut într-un ghiveci cu plante. Şi apoi s-a hotărât să provoace la duel primul om care râsese de el – şi au fost câţiva. În dimineaţa următoare a fost omorât. Din cauza unei podele lustruite şi a unei plante în ghiveci şi pentru că s-a simţit jenat, întinse mâna spre el, cu palma în sus. Acum dă-mi-l înapoi, te rog.

— Aa… îi dădu medalionul înapoi, oprindu-se din vorbit. De data asta o dăduse în gard rău de tot. Nu era de mirare că detesta violenţa din mândrie. Fată, eu…

— Nu. M-ai sărutat şi eu m-am gândit la James. El îmi aminteşte să nu mă mai las vreodată fermecată de bătăuşi colerici, sensibili. Nu te-am minţit, domnule, şi nu sunt o laşă. Tu însă eşti un sălbatic şi un diavol. Şi am încheiat orice discuţie cu tine.

Şi cu asta îşi îndemnă calul, şi iapa castanie o luă la trap spre locul unde sora ei şi Rowena chicoteau despre cineva sau ceva.

Un sălbatic şi un diavol. Mă rog, fusese numit şi mai rău şi pentru mai puţin – probabil de asta îl dureau cuvintele lui Charlotte Hanover. Le merita. Indiferent cât de idiot o fi fost logodnicul ei, Ranulf trăsese o concluzie pripită – una greşită – şi ea îi ceruse socoteală pentru asta. Aproape nimeni vreodată nu făcuse asta înainte. Fata avea un ocean de curaj să-i ţină piept şi de asta era al naibii de sigur. Şi simţi dintr-odată că lucrurile pe care le spusese ea, despre cum cuvintele pot tăia la fel de profund ca o sabie, erau dureros de adevărate. Fără îndoială îl tăiase profund.

Acum trebuia să-şi ceară scuze. Nu era ceva ce făcea des sau la care se pricepea, dar, pentru Dumnezeu, era suficient de bărbat să recunoască o greşeală când o făcea. Îl întoarse pe Stirling – şi Fergus mârâi nu foarte zgomotos la stânga lui.

În acelaşi timp, lui Ranulf i se ridică părul pe ceafă. Nu era un mârâit ca să se dea mare. O mână îi alunecă spre pistolul din buzunar, se mişcă un pic în direcţia în care ambii câini se uitau fix acum, cu corpurile lăsate jos şi cozile rigide, paraleli cu pământul – aşteptând ordinul lui să atace.

Trei călăreţi stăteau pe o parte a drumului, toţi trei privind spre el. Niciunul din ei nu ţintea vreo armă spre Rowena sau el. Bun. Aşa nu va trebui să omoare pe niciunul din ei astăzi.

Observă cu coada ochiului că Owen şi Debny îşi croiau drum printre vizitatorii enervaţi din parc, apropiindu-se de Rowena şi de cele două fete Hanover, care mâncau îngheţată de lămâie. Îşi ştiau datoria. Înainte de orice trebuiau să o protejeze pe Rowena. La fel, o fată cu razele soarelui în păr, care îşi pierduse iubirea din cauza propriei mândrii, nu trebuia pusă în pericol de mândria altui bărbat. Tăria acelui gând specific îl surprinse, dar la fel de repede îl dădu de o parte, ca să-l analizeze mai târziu.

Revenind cu atenţia la trioul imobil aflat la douăzeci de paşi de partea cealaltă a drumului, îi analiză îndelung pe fiecare. Bărbatul din dreapta avea aşa de mulţi muşchi excesiv de mari, încât probabil că nu mai avea loc să şi gândească. Deci el era bătăuşul. În contrast, bărbatul aflat la stânga era suplu ca un ogar, îmbrăcat tot în negru şi cu ochii umbriţi de un joben negru. Sfătuitorul, care ar încerca un cuţit la spate în loc de un pumn în faţă. Mult mai periculos decât ceilalţi doi. Şi mai rămânea omul din mijloc.

— Bună dimineaţa, Lord Glengask, zise acel călăreţ, înclinând din cap şi zâmbind prea larg.

Nişte ochi de un albastru-deschis se plimbară de la el la cele trei fete şi înapoi.

Ranulf se întrebă dacă bărbatul îşi dădea seama în ce

echilibru precar se afla viaţa lui şi cât de repede i s-ar încheia dacă se mişca şi un centimetru spre ele.

— Berling.

— Ce plăcere să te văd în afara Ţinuturilor Înalte, continuă cu răceală Donald Gerdens, contele de Berling. Ultima dată când am vorbit, cred că ai spus ceva de genul că ar fi nevoie de diavol şi o duzină de cai să te scoată din Scoţia.

Discursul exact, felul în care Berling eliminase cu grijă orice urmă de accent în favoarea celui mai lustruit accent educat la Oxford i se păruseră demne de milă în Ţinuturile Înalte. Aici le resimţi aproape criminale. Dar Ranulf ştia foarte bine că locuitorii din Mayfair considerau diferit. Aici, *el* era tâlharul şi Berling era domnul englez civilizat, cu o reşedinţă în Ţinuturile Înalte.

— Îmi amintesc acea conversaţie, zise el cu voce tare. S-a terminat cu un nas spart pentru tine şi un avertisment să stai departe de pământurile mele.

Bărbatul musculos adună frâiele şi se aplecă în faţă, la fel de dornic să sară la bătaie cum erau şi dulăii, aşteptând cu toţii un cuvânt de la stăpânii lor. Dar Berling continua să zâmbească, de parcă o fată îi spusese că semăna mai puţin cu un măgar când rânjea. Se înşelase, oricine ar fi fost.

— Da, răspunse contele. Eu care-mi vizitam mica mea exploataţie la nord de Glengask şi ofeream…

— Sholbray, îl întrerupse Ranulf pentru clarificări, din moment ce-şi recitau istoria pentru oricine se uita. Mica ta reşedinţă se numeşte Sholbray. În urmă cu o sută de ani era reşedinţa familiei Gerdens, până când ţi-ai evacuat ţăranii şi ai lăsat pământurile pentru vreo mie de oi.

— Reşedinţa familiei mele este Berling Court în Sussex, zise băţos Berling, cu un zâmbet rece ca un vânt îngheţat de nord. Şi când ţi-am oferit o sumă foarte rezonabilă pentru dreptul de păşune pe terenurile tale de păşunat folosite prost, m-ai tras jos de pe cal şi mi-ai spart nasul.

— Încercam să-ţi nimeresc maxilarul, ca să nu mai

vorbeşti. Văd că încă ai o problemă cu a vorbi când nu trebuie. Îşi înclină capul. Să mai încerc o dată, atunci?

— Cuvinte mari din partea unui om care are trei servitori şi doi câini în loc de clan.

Ochii decoloraţi se îndreptară din nou spre Rowena, dar era evident că contele ştia ce s-ar fi întâmplat dacă doar o menţiona.

— Bănuiesc că vom afla.

Berling râse tare.

— Da, bănuiesc că vom afla asta, Glengask. Dar nu astăzi. N-ai nişte vaci sau buşteni care trebuie aruncaţi?

Şi cu asta îşi întoarse calul negru şi cei trei bărbaţi dispărură în mulţimea din care ieşiseră.

— Şezi. Abia atunci observă Ranulf cât de mare se făcuse cercul de curioşi. Plecaţi, mârâi el şi-l conduse pe Stirling spre locul unde cele trei fete cu chipurile albe îl aşteptau.

De o parte a lor, Debny stătea cu faţa spre marea de englezi hoinari, în vreme ce de partea cealaltă, Owen avea o mână în haină, probabil pe patul pistolului.

— Ranulf? zise încordată Rowena.

— Este totul în regulă, înăbuşind înapoi în piept furia ce voia să iasă. Terminaţi-vă îngheţata şi vom…

— Ne întoarcem acasă acum, îl întrerupse Charlotte. Şi vei merge… altundeva, milord. Sora ta nu are nevoie de genul ăsta de harţă ataşată de reputaţia ei.

— Harţă? repetă el, mânându-şi calul să fie lângă al ei.

— Ai fost la un pas să te iei la bătaie cu Lord Berling, domnule, declară ea. Nu pretinde altceva.

— Nu pretind altceva. Doar mă întrebam de ce-i spui harţă. Nu a fost ceva aşa de nesemnificativ ca o harţă.

— Şi nu încerca să mă iei cu expresiile tale colocviale demodate. Nu mi se pare amuzant.

El miji un ochi.

— Şi când mă gândesc că eu căutam o cale corectă să-mi cer scuze că te-am insultat cu domnul Appleton.

— Încetează. Sunt furioasă pe tine. Aici nu ne

ameninţăm unii pe alţii pe străzi. Şi cu siguranţă nu cu rivalităţi de clan sau alte lucruri similare.

Pentru o clipă el crezu că face un atac de apoplexie, chiar acolo în mijlocul Hyde Park.

— Alte lucruri similare, repetă el. Nu tocmai îi spusese el că pentru un scoţian clanul era totul? Pe Berling l-am avertizat; nu l-am ameninţat.

— Semantică, răspunse ea.

— Da, poate, fu de acord Ranulf, recunoscând către el că, oricât era de frustrat, tot îi permitea să-i facă observaţii într-o manieră în care nimeni nu o permisese niciodată înainte. Vreodată. În urmă cu trei ani el sau unul din oamenii lui mi-a împuşcat fratele Munro în umăr. Şi anul trecut a încercat să-mi cumpere pământurile pentru blestematele lui de oi. O să-l ameninţ de fiecare dată când îl văd. Şi dacă vreodată face un pas spre mine sau ai mei, este terminat.

Ea îl privi pieziş, apoi îşi mută repede privirea, de parcă nici nu voia să admită că el era acolo. Şi el tot voia să o sărute, fir-ar să fie.

— Atunci cere să fie arestat, zise ea.

— Nu am dovezi care să conteze în tribunalele voastre englezeşti. Şi cum laşul probabil că nu va mai pune piciorul în Ţinuturile Înalte, n-am ce să fac. Legal.

Dacă voia să-l audă spunând că tribunalele englezeşti îi favorizau pe cei care acceptaseră titlurile englezeşti şi locuiau în proprietăţi englezeşti, o va face, dar probabil că ştia şi ea deja. Nu că ar fi fost de acord cu el; nu ar fi fost ceva ce o doamnă ar fi făcut sau ceva de genul acesta.

— Poate că atunci ar trebui să nu mai încerci aşa de mult să fii diferit, Ranulf.

În clipa în care rosti cuvintele, Charlotte îşi dori să nu le fi rostit. Da, îi tulbura urechile şi gândurile fără încetare, dar ştia deja că nu era înţelept să-l enerveze. Buzele senzuale ale lui Glengask se strânseră, în timp ce ochii lui de un albastru-închis scăpărau. Apoi fluieră scurt şi sonor, sunet ce o făcu să tresară, iar câinii şi servitorii fură imediat lângă el.

— Una. Păzeşte-o pe Rowena, zise el pe un ton tăios şi clar. Băieţi, aveţi grijă să ajungă în siguranţă acasă, apoi vă întoarceţi la Casa Înaltă.

— Şi tu, stăpâne? întrebă servitorul mai în vârstă, cărunt.

— O să-l am pe Fergus cu mine.

Sora lui întinse mâna spre el.

— Ranulf, balul Evanstone este în seara asta. Tu…

— Voi fi acolo, o întrerupse el, uitându-se la Charlotte cu o privire care o îngheţă şi aprinse o flacără adânc în pieptul ei.

Şi cu asta el, cu calul lui mare şi cu ogarul mare şi gri o luară prin mulţime, mergând la un pas mult prea rapid pentru a fi civilizat. Dar Ranulf MacLawry nu era deloc civilizat.

Pentru o clipă ea îşi făcu griji că o ofensase şi pe Winnie, dar sora marchizului veni pe o parte, în vreme ce Janie veni de partea cealaltă.

— Tu îl cunoşti pe Lord Berling? o întrebă Charlotte pe invitata lor.

— Na… Nu. Adică, l-am văzut de la distanţă o dată sau de două ori, dar nu ne-a prezentat nimeni. N-aş vrea să fiu prezentată unuia ca el.

În absenţa fratelui ei, Winnie încerca să-şi „îmbunătăţească" vorbirea, cum îi zicea ea. Lui Charlotte îi plăcea accentul, mai ales când îl auzea de la o voce masculină, profundă, dar înţelegea logica Rowenei. Dacă vorbea ca o scoţiană, nu o va privi nimeni ca pe o englezoaică propriu-zisă şi asta – mai mult decât orice altceva – părea să fie ce-şi dorea pentru scurtul ei sezon. Nu să fie scoţiană.

— Este adevărat că l-a împuşcat pe fratele tău Munro? întrebă Jane, încă palidă.

Slavă Cerului că surorile Hanover nu avuseseră prea multă experienţă cu expunerea publică la agresiunile dintre bărbaţi.

Winnie încuviinţă din cap.

— Cineva a început să ardă şcolile pe care Ran

începuse să le construiască. Ursul s-a dus să se uite la una şi a ajuns chiar când i se dădea foc. S-a întors cu umărul plin de sânge şi a zis că a încercat să intre şi să se asigure că toată lumea era în siguranţă şi apoi un afurisit de laş l-a împuşcat din spate.

— Winnie, exclamă Janie, punând mâna peste gură. Doamnele nu spun cuvintele alea.

— Care cuvinte? „Plin de sânge”?

— Winn – da, cuvintele alea.

— Oh. Dar sunt cuvintele preferate ale Ursului şi asta a spus.

— Dacă l-au împuşcat pe la spate, de unde ştie că a fost Lord Berling? insistă Charlotte, mai interesată de adevăr decât de limbajul folosit pentru a povesti.

— Pentru că Berling este aliat cu clanurile Campbell şi Donnelly, iar unchiul Myles le-a dat celor din clanul Donnelly harta şi le-a povestit despre şcoli.

Deci asta explica tensiunea dintre Ranulf şi unchiul lui, chiar dacă logica era abisală. Charlotte se întrebă fugitiv dacă marchizul spărsese şi nasul lui Lord Swansley.

— Asta face să fie posibil, dar nu şi dovedeşte.

Rowena se uită uimită la ea.

— Asta a zis şi unchiul Myles. Şi apoi Ranulf a zis că un scoţian ştie din instinct când un om i-a trădat încrederea şi că doar cineva care a întors spatele propriilor oameni cum a făcut Berling s-ar teme de o şcoală.

Asta ar fi fost credibil în Scoţia, dar Charlotte înţelegea de ce Ranulf nu se deranjase să meargă cu doleanţele lui în tribunal. Supoziţii, superstiţii şi ură – asta fusese. Nu era de mirare că scoţienilor nu li se mai permitea să se guverneze singuri.

Înţelese restul conversaţiei abia când se întoarse acasă şi se aşeză în bibliotecă cu cel mai recent exemplar din *Registrul Ackerman.* Ranulf construia şcoli – aparent câteva – pe pământurile lui. Pentru ţăranii lui.

Ea nu era de acord cu ideea că a educa ţăranii servea doar la a-i lumina asupra condiţiilor lor mizerabile şi a-i încuraja să se răscoale împotriva stăpânilor lor. A da cuiva

ocazia să-şi îmbunătăţească viaţa trebuia să fie un lucru bun. Şi o parte din ea admira un bărbat care oferea asta celor care depindeau de el, mai ales când mergea contra dorinţelor egalilor lui. Era nevoie de curaj şi convingere, calităţi pe care Ranulf MacLawry părea să le posede în mod evident.

Era chiar exasperant din partea lui. Dădea impresia că era exact inversul unui om luminat. Chiar părea să-i facă plăcere să fie văzut ca un diavol scoţian şi nimic mai mult. Dispreţul lui faţă de englezi – sau *sasannach,* cum le spunea el – nici că putea fi mai evident. Şi cu toate astea, o sărutase şi nu se simţise deloc dispreţuitor. Poate incandescent şi sălbatic, dar de asta nu se plângea. Deloc.

Scuturându-se, Charlotte puse exemplarul din *Ackerman* alături şi se ridică. Tatăl ei era un mare cititor şi avea o colecţie extinsă de biografii, piese de teatru şi romane. Cercetă rafturile bibliotecii până când găsi colecţia de titluri care o interesa cel mai mult. Scoase lent de pe raft primul volum. *Waverley,* scris de un autor anonim despre care toată lumea ştia că-i Walter Scott, poetul scoţian.

Citise povestea tânărului Edward Waverley şi cum fusese sedus de focoasa scoţiană Flora MacIvor cu înclinaţiile ei iacobite, dar atunci citise povestea de dragoste şi sperase că Edward se va întoarce la Rose Bradwardine, femeia blândă, fermă din Ţinuturile Joase – ceea ce el făcuse. De data asta, când se aşeză şi deschise cartea, voia să citească despre Ţinuturile Înalte. Şi despre scoţieni.

După vreo oră în care încercă să pătrundă în poveste, Charlotte fu nevoită să închidă cartea, să se ridice şi să umble prin încăperea mare. De ce fusese Ranulf aşa de furios şi sceptic când ea îl menţionase pe James? Tot ce spusese fusese că atunci când Ranulf o sărutase o făcuse să se gândească la… Oh. Oh..

Dar nu o spusese deloc cu intenţia asta. Voise să spună că nu o mai sărutase nimeni de la James, în seara de dinainte să fi plecat şi să fi fost împuşcat în inimă. Aşa că,

în mod firesc, când Ranulf o sărutase destul de spectaculos, îşi amintise de sărut şi de restul de prostii şi suferinţă provocate de pripitul ei logodnic. Cu siguranţă nu se gândise la James când Ranulf o sărutase, pentru că mintea ei încetase să lucreze cu totul.

Ei bine, ce mai conta dacă el interpretase greşit ce spusese ea? Îi explicase, poate cam neglijent, dar trebuie să-şi fi dat seama la ce se referise ea. Şi oricum păruse mult mai interesat să caute scuze să-l bată pe Lord Berling decât să-i apere pe ai lui prin căile lui însetate de sânge.

Ce ciudat că nici măcar nu ştiuse că Donald Gerdens era scoţian. Dansase cu contele de câteva ori. Discutaseră despre vreme şi cele mai recente piese de teatru reprezentate la teatrul Drury Lane şi chiar dacă acum îşi amintea că de câteva ori pronunţase a-ul aplatizat, atunci nu observase. Ranulf spusese că ea nu înţelegea ce însemna să fii scoţian şi era clar că avea dreptate. Pentru ea nu aveau sens toată ura asta, conflictul şi mascarea accentului.

Şi nu avea sens nici că un bărbat care arăta aşa de diferit de ea şi avea un temperament aşa de diferit de al ei putea să fie aşa de… interesant. Charlotte ridică lent mâna şi-şi atinse buzele cu un deget. Gustul lui se diminuase cu îngheţata, prânzul şi discuţiile în contradictoriu, dar şi-l amintea. Acel sărut o făcuse să-şi strângă degetele şi-i slăbise genunchii, făcând-o să simtă o excitare dornică pentru… ceva, trosnind prin toată fiinţa ei.

Nu că ar fi contat însă, din moment ce cuvintele ei de despărţire fuseseră o sugestie să înceteze să încerce aşa de tare să fie scoţian sau ceva similar. Probabil că ar fi putut să găsească o insultă mai rea, dar va fi nevoie de timp şi efort.

— Ce prostie, murmură ea.

— Charlotte?

Auzind vocea tatălui ei, se opri din umblat şi ieşi din bibliotecă.

— Aici sus, *papa,* strigă ea, aplecându-se peste balustradă şi recunoscătoare pentru întrerupere, indiferent

despre ce era.

El ridică privirea din hol.

— Vino la mine în birou, da, draga mea?

— Desigur.

Ajunse înaintea lui şi se îndreptă spre fereastra ce dădea către aleea de trăsuri. Cerul se înnorase după-amiază; ar fi fost norocoşi dacă nu începea să plouă înainte să ajungă la balul Evanstone. Nimic nu era mai groaznic decât să încerci să mergi prin noroi şi balegă de cal în pantofi de dans.

— Unde sunt fetele? întrebă Lord Hest, intrând în micul birou şi închizând uşa în urma sa.

Avea nasul şi urechile roşii pentru că fusese afară în vânt; chiar dacă nu văzuse sfoara cu peşti în mâna lui mai devreme, ştia ce făcuse.

— Probează rochii pentru diseară. Entuziasmul lor îmi provoacă dureri de dinţi.

El chicoti.

— Ah, şi tu ai fost nesuferită cândva. Îmi amintesc bine.

— Poate, dar ele sunt două.

— Prea adevărat. Revenindu-şi, el îi făcu semn să se aşeze într-unul din scaunele din faţa biroului său. Am auzit despre o ceartă azi, în Hyde Park.

Oh, Doamne.

— N-a fost chiar o ceartă. Lord Glengask şi Lord Berling s-au văzut unul pe celălalt şi au schimbat nişte vorbe. Nu s-a ajuns la nimic.

— Este şi asta ceva, oricum, răspunse el, părând uşurat. La cum mi-a explicat Kenney, credeam că s-au luptat cu săbiile.

— Nu. Dar îţi recomand să nu-i invităm niciodată pe amândoi la acelaşi dineu.

Tatăl ei o privi o clipă.

— Despre ce a fost vorba? Ştii?

— Păi, evident că Lord Glengask a refuzat să permită păşunatul oilor pe pământurile lui şi a construit în schimb şcoli. Şi lui Lord Berling nu i-a plăcut asta. După zvonuri,

Berling sau unul din oamenii lui l-a împuşcat în umăr pe unul din fraţii lui Winnie şi apoi, ultima dată când s-au întâlnit în Scoţia, Glengask i-a spart nasul lui Berling.

Se încruntă la asta. Totul era aşa de stupid şi lipsit de sens. De ce nu puteau bărbaţii să stea pur şi simplu jos şi să discute problemele?

— Deci lui Glengask nu-i plac englezii *sau* tovarăşii lui scoţieni, eh?

Ea oftă.

— Aparent nu. I-am spus că trebuie să depună mai mult efort să se comporte civilizat, dar nu i-a picat bine.

Buzele contelui tresăriră.

— I-ai spus asta?

— Da, a fost stupid, dar, după două ore de afurisita de Anglia şi blestemaţii de englezi, m-am săturat.

Şi cam atât îi va povesti vreodată din poveste. Pentru că nimeni nu trebuia să ştie că Ranulf o sărutase. Sau că şi ea îl sărutase.

— Da, deja primesc coate de la unii dintre colegii de la Clubul Social că un scoţian se învârte prin preajmă. Trebuie să recunosc că voi fi uşurat când se termină astea două săptămâni.

Charlotte se încruntă. Ranulf nu spusese clar că-i va permite lui Winnie să mai stea, dar lăsase să se înţeleagă. Asta fusese desigur înainte ca ei doi să se certe.

— Nu planifica încă o cină de rămas-bun, *papa,* zise ea oricum.

Lord Hest trebuia să ştie ce se petrecea în casa lui.

— Poftim? Încruntătura lui se potrivea probabil cu a ei. Ce s-a întâmplat?

Ea ridică din umeri.

— Îşi adoră sora, iar ea vrea să rămână.

— Păi. Contele expiră lent. Atunci bănuiesc că o să ne descurcăm. Trebuie să recunosc că mama ta nici că ar putea fi mai mulţumită. Pentru ea este o fericire că are două tinere să le prezinte peste tot. Îmi doresc să fi fost amândouă englezoaice.

Era exact genul de lucru pe care Ranulf credea că-l

spun oamenii pe la spatele lui cu fiecare ocazie, aşa că ea se abţinu să fie de acord şi îi zâmbi în schimb tatălui ei.

— Să nu uiţi să-mi păstrezi un dans în seara asta, *papa,* zise ea, ridicându-se şi făcând o piruetă.

— Oh, Dumnezeule! Este balul Evanstone, nu-i aşa? Glengask participă şi el?

— A zis că da. De ce?

— Bunicul lui Evanstone a participat la înăbuşirea răscoalei iacobite de la Culloden.

— Oh. Asta ar trebui să meargă bine. O să-l informez pe Lord Glengask cu prima ocazie să nu-l menţioneze pe prinţul Charlie cel Frumos. Ea se încruntă apoi, glumind doar pe jumătate. Sau poate nu o să menţionez deloc asta.

— S-ar putea să fie mai bine aşa.

capitolul 5

Ranulf hotărî că nu-l prea plăcea croitorul, dar după cum omul încerca să-i căptuşească umerii, sentimentul era reciproc.

— Dar asta-i la modă, Lord Glengask, insistă tipul slab, frângându-şi mâinile.

— Nu-mi pasă, răspunse Ranulf.

Era deja înalt cu un cap şi mai bine decât majoritatea bărbaţilor; umerii căptuşiţi ar fi arătat absurd.

— Da, evident, ţinând cont... de asta, răspunse domnul Smythe, gesticulând la haina comandată de Ranulf şi terminată pe jumătate.

— Fă-o să-mi vină, Smythe. Fără umplutură. O să-mi trimit omul la ora şase.

— Da, prea bine. Doar nu spuneţi nimănui că aţi venit la mine.

— Oh, nu voi spune. Nu trebuie să-ţi faci griji cu asta.

Ieşi cu Fergus din atelierul croitorului şi cu o privire rapidă în sus şi în jos pe stradă, Ranulf încălecă pe Stirling şi o luă la trap spre Casa Înaltă. Charlotte spusese că ar

trebui să încerce să se integreze. Poate că fata era mai inteligentă decât majoritatea, şi dacă s-ar fi gândit un pic, ar fi observat că nu el nu se va integra niciodată. Nu în Mayfair. Aşa că mai bine era cine era.

Odată intrată în gândurile lui, ea refuză să plece. Era ca şi cum o avea acolo în persoană, încăpăţânată şi minunată, şi impunându-se atenţiei lui indiferent de ce ar fi preferat el. Dacă ea ar fi spus de la început că avusese un logodnic, s-ar fi străduit să nu se mai gândească niciodată la ea ca… ei bine, ca la o femeie, ca la o fată frumoasă, care să fie sărutată şi dezbrăcată şi iubită bine şi temeinic. Şi des. Dar se gândea aşa la ea – motiv pentru care simţise că-i căzuse ceva în cap când dintr-odată ea menţionase că avea un logodnic. Şi apoi nu-l mai avea.

Toate acestea însemnau că cel mai probabil nu va mai avea vreo noapte în care să doarmă decent. Pentru că creierul lui mic şi încăpăţânat ştia că, luată sau nu de un alt bărbat, Charlotte Hanover nu era pentru el. Ştia că nu trebuia să se simtă aşa la doar patru zile de când o cunoştea.

În Ţinuturile Înalte mai rămăseseră câteva căpetenii împrăştiate şi dintre aceştia, câţiva aveau fete nemăritate. Se va căsători cu una din ele, pentru că asta ar trebui să facă marchizul de Glengask. O scoţiană pentru o viaţă în Scoţia.

De fapt, când el şi Rowena se întorceau la Glengask, următoarea lui sarcină va fi căsătoria. Inspirând, Ranulf urcă scările spre dormitorul lui închiriat. Un singur sărut şi mintea lui fierbea. Slavă Domnului că fetele mai mici îi întrerupseseră atunci. Mai ales acum că fusese ca un prost de acord să o lase pe Rowena să stea mai mult.

Desigur că o făcuse de dragul surorii lui, pentru că părea aşa de fericită. Dar dacă s-ar fi gândit la el, la cum i-ar fi plăcut să aibă mai mult timp să o cunoască pe Charlotte Hanover, de exemplu, ei bine, ce prost ar fi fost.

Ranulf deschise uşa dormitorului cu aşa de multă putere încât zgudui ferestrele. Ca răspuns, o siluetă aflată lângă noptiera lui ţipă şi se întoarse ca un şoarece speriat.

Deci acum Gerdens trimitea viermi după el.

Dumnezeule! Aşa merita că nu era atent.

— Cine dracu' eşti? se răsti Ranulf, scoţând cuţitul de la cizmă şi înaintând.

Fergus se gemui cu un mârâit sălbatic, apropiindu-se pe partea cealaltă.

— Ginger! Ginger, milord, zise bărbatul mic, ridicând o perie şi ţinând-o în faţă ca un scut în vreme ce se retrăgea în colţ.

— Ce fel de nume este ăsta pentru un bărbat?

— Poftim? Oh! Edward, milord. Edward Ginger. Sunt valetul dumneavoastră! Nu mă omorâţi, pentru Dumnezeu!

Cineva veni tropăind în urma lui pe hol. Mişcându-se repede, Ranulf puse dulapul înalt între el şi uşă, în vreme ce Fergus îl ţinea pe tipul Ginger la distanţă. Capătul unei muschete intră în cameră, urmată de Peter Gilling gâfâind.

— Stăpâne, unde eşti?

— Aici, Peter. Nu mă împuşca pe mine.

Servitorul lăsă imediat arma nărăvaşă şi scoase cremenea.

— Să mă taie Dumnezeu în două şi să mă arunce într-o groapă înainte să fac aşa ceva vreodată, stăpâne.

Asta era o imagine colorată. Ranulf mişcă capătul pumnalului spre colţ.

— Tu l-ai lăsat să intre aici?

— Da, stăpâne. Ţi-aş fi spus, dar eram la closet când ai intrat.

Ţinând cont de pantalonii fâlfâind şi cămaşa scoasă a servitorului, spunea adevărul – sau era deja la una dintre noile servitoare pe care Ranulf aprobase să le angajeze.

— Bine atunci. Fergus, şezi. Du-te şi pune chestia aia la loc, Peter. Ambele chestii. Şi ia-l pe Ginger cu tine. Pare că i-ar prinde bine un whisky.

— Milord, interveni valetul, cu vocea încă tremurând, prefer să mi se spună…

Ranulf se uită la el. Arătătorul ridicat de servitor se curbă lent înapoi în palma lui.

— Ce zici, Ginger?

— Nimic, milord.

— Bine. Şi data viitoare când mai surprinzi pe cineva în casa asta, nu te mişca, doar arată că ai mâinile goale, altfel s-ar putea să fi străpuns.

— Da, milord. Sunt sigur că-mi voi aminti asta.

— Aşa să faci.

După ce Ranulf se schimbă de haina şi cizmele de călărie, reveni jos în biroul lui. Acum prin Casa Înaltă avea servitori englezi, dar nu avea ce să facă. Evaluarea lui Myles referitoare la situaţia lui era corectă şi avea sens să angajeze oameni care nu ştiau de toate necazurile scoţiene.

Se aşeză în scaunul şubred din spatele biroului de mahon prea ornamentat şi scoase hârtie şi pană să-i scrie o scrisoare lui Arran. Fraţii lui trebuiau să ştie că cele două săptămâni se transformaseră acum într-o excursie cu termen nedeterminat şi el avea nevoie să-i trimită câteva lucruri la Londra.

Se gândi o clipă să le ceară unuia dintre ei sau amândurora să i se alăture aici, dar cum Donald Gerdens îşi făcuse cunoscută prezenţa, probabil că erau mai în siguranţă unde se aflau. Mai ales Ursul; dacă el şi Gerdens se întâlneau vreodată în aceeaşi încăpere, doar unul dintre ei ar fi plecat pe două picioare. Şi nu voia ca Munro să ajungă într-o închisoare englezească. Pentru nimic.

Da, era obişnuit cu o casă zgomotoasă, plină de familie şi prieteni, dar asta era acasă. Asta, orice era, nu era acasă. Nu va fi niciodată. Se lăsă o clipă pe spate. Ce i-ar fi prins bine aici ar fi fost cineva care să ştie cum stă treaba, cineva care să ştie ce alţi scoţieni „reformaţi” se mai aflau la Londra şi câţi.

Aşa i se îndreptară gândurile spre unchiul lui. Da, Myles Wilkie ar fi fost perfect, doar că Ranulf nu era sigur dacă putea sau nu să aibă încredere în judecata vicontelui. Şi lucrurile erau înrăutăţite de faptul că Myles încercase să ajute şi provocase aproape un dezastru.

Pe de altă parte, când aveai resurse limitate, nu existau opţiuni perfecte. Bănuia că putea oricând să o

întrebe pe Charlotte, doar că, unu, ea voia ca el să fie mai puţin scoţian; doi, nu era sigur dacă vorbeau; şi, trei, asta ar însemna o discuţie liniştită, îndelungată când el risca să facă iar ceva idiot precum a o săruta.

Poate că Myles era alegerea mai înţeleaptă până la urmă.

— Stăpâne?

Ridică privirea de la scrisoarea terminată pe jumătate şi-l văzu pe Owen stând în uşă.

— S-a întors toată lumea în siguranţă în Casa Înaltă?

— Da. Şi cred că Lady Winnie este mulţumită să o aibă pe Una acolo cu ea. Ceva de acasă, aş zice.

Ranulf încuviinţă din cap.

— Şi eu mă simt un pic mai bine cu Una acolo. Altceva?

— Păi, nu sunt foarte sigur. Peter zice că valeţii au venit toată dimineaţa, spunând „cu permisiunea dumneavoastră” şi „cu respect” şi au înmânat astea.

Fostul soldat întinse o tavă plină până sus cu cărţi de vizită şi bilete şi o cutie legată cu fundă.

Hm.

— Hai să le vedem.

Mersese la Oxford pentru că era o regulă ca primul născut al fiecărei căpetenii scoţiene să primească educaţie englezească. Apoi insistase ca şi fraţii lui să meargă, pentru că voia ca ei să ştie cu cine se înfruntau. Aşa că ştia ce se afla pe tava lui: cea mai periculoasă şi insidioasă dintre lucrurile englezeşti. Cartea de vizită.

Concediindu-l pe Owen, trecu prin toate. Câteva dintre ele erau de la bărbaţi şi femei cărora le fusese prezentat de către Charlotte la Almack. Majoritatea erau de la oameni de care nici nu auzise, invitându-l la micul dejun, prânz sau serate. Era clar că englezii erau încântaţi că aveau un diavol printre ei. Poate credeau că va dansa o gigă şi va cânta la cimpoi pentru ei.

Era tentant să le arunce pe toate la coşul de gunoi, dar rezistă impulsului. Familia Hanover, şi deci şi sora lui, s-ar putea să participe la unele dintre evenimentele astea,

aşa că o invitaţie pentru el s-ar putea să-i fi utilă – ca aceea pe care o primise ieri pentru balul Evanstone. Cu toate astea, se simţea ca şi cum se uita la nişte bucăţi de puzzle ştanţate cu argint când nu ştia ce imagine formau.

Păstră cutia pentru la sfârşit. Nu era însoţită de niciun bilet sau carte de vizită şi el o scutură un pic înainte de a-i desface funda. Era grea pentru ceva aşa de mic şi din precauţie puse cutia pe birou şi se împinse în scaun înainte de a deschide capacul cu un deget. Înăuntru nu se mişcă nimic, nu ieşi niciun miros şi se ridică lent pentru a privi în ea. Un mic ghemotoc de lână fusese băgat înăuntru, ocupând tot spaţiul. Pentru el lâna însemna oile Cheviot, ceea ce însemna un soi de mesaj de la vreo altă căpetenie cu reşedinţa în Ţinuturile Înalte, căreia nu-i plăceau aşa-zisele lui planuri anarhice de a-şi ţine oamenii aproape şi de a se îngriji ca ei să fie educaţi, hrăniţi şi să aibă de lucru.

Dar lâna nu era grea. Se încruntă, ridică cutia şi o răsturnă. Lâna căzu cu un sunet înfundat. Inspirând, desfăcu lâna cu degetele. O clipă mai târziu un glonţ greu de muschetă căzu pe suprafaţa lustruită a biroului. Aşa, asta era mai bine decât un pumn de lână murdară.

— Măi să fie, murmură el, fără să fie surprins să vadă că cineva scrijelise cuvântul „MacLawry” pe suprafaţa glonţului. Îl ridică, rostogolindu-l în palmă. După Almack, toată lumea ştia că se afla la Londra. Dar nu toată lumea îşi dorea ca el să ştie că se afla în pericol. Peter! strigă el, aşezându-se din nou.

Servitorul apăru din nou în cadrul uşii.

— Da, stăpâne? Privirea îi căzu pe birou şi înaintă. Aia era în cutia aia mică?

— Da. Un glonţ cu numele meu pe el. Poetic, nu crezi?

Peter îl ridică, strângându-l în pumn de parcă voia să-l facă praf.

— Bărbatul care a adus cutia nu era în livrea, zise el după o clipă, cu chipul mohorât. Băiat înalt, blond, dar mă îndoiesc că l-aş mai recunoaşte. La naiba!

Clătinând din cap, Ranulf întinse mâna după glonţ.

— Nu-ţi face griji. Se ridică în picioare. Trimite pe

cineva la atelierul de croitorie al domnului Smythe în următoarea oră, da? Îmi aranjează o haină.

— Bine. Şi dumneavoastră unde plecaţi, atunci?

— La o plimbare. Ştiu că ne-ar fi mai bine dacă aş cunoaşte străzile de pe aici.

Servitorul se încruntă.

— Doar nu vreţi să ieşiţi acum, stăpâne!

— De ce nu, pentru că cineva vrea să mă omoare? Când n-a vrut cineva să mă vadă sub pământ? Momentan mi se pare mai util să ştiu cine s-ar putea să fie la Londra pentru sezon şi cine-i la uşa mea.

— Păi, eu şi Owen mergem cu dumneavoastră.

— Nu, nu mergeţi. Fergus merge. Tu vei păzi uşa. Owen!

Al doilea servitor apăru destul de repede, deci probabil că asculta la uşă.

— Stăpâne?

— Owen, să-i arăţi lui Ginger cum se îmbracă un bărbat în kilt.

— Ginger? Cine-i Ginger?

*

Charlotte ridică oglinda de mână şi o răsuci pentru a vedea cum arăta la spate părul ei ridicat în oglinda mare a dulapului.

— Este minunat, Simms. Nu m-aş fi gândit niciodată să bag un colier cu perle prin păr.

Camerista făcu gropiţe.

— Mi-a arătat cum se face camerista lui Lady Newsome. Dar m-am gândit să purtaţi şi cerceii asortaţi.

Perle sclipitoare ivindu-se prin buclele ei blonde şi apoi cercei asortaţi atârnând la urechi – plus cu mătasea de un verde-închis, dantela rochiei, nasturii perlaţi ai mănuşilor lungi până la cot şi de un verde-închis, efectul era realmente dramatic. Mai mult decât i-ar fi plăcut ei, dar seara asta era specială. Primul mare bal pentru Jane şi Rowena.

Era bine că pe din afară se simţea pregătită, pentru că pe interior era cu totul altceva. Şi ştia fix pe cine să dea vina pentru asta. Glengask plecase în această după-amiază cu un pas de rege, dar tot rămânea întrebarea despre cum se va purta în seara asta. Va dansa? O va invita la dans? Dacă da, ce va spune ea? Până la urmă, era supărată pe el. Cel mai probabil şi el era supărat pe ea.

Oh, era ca un urs mare ce mormăia prin Londra şi deranja echilibrul oamenilor. Toată lumea se ştia cu toată lumea în Mayfair. Asta era un fapt. Aşa că toată lumea întorcea capul când Lord Glengask intra pe scenă cu părul lui negru rebel şi ochii lui albaştri aprigi. Toţi bărbaţii care ieşeau cu ea la călărie în parc, de exemplu, ştiau că-l pierduse pe James în urmă cu trei ani. Ştiau că ea dansa şi vorbea, dar nu flirta, că nu era în căutarea unei căsătorii în viitorul apropiat şi că nu se săruta. Ranulf MacLawry nu ştia evident lucrurile astea – şi ea nu era sigură că ar fi contat dacă ar fi ştiut.

Uşa de la dormitorul ei se deschise, şi Jane intră dansând în cameră cu Winnie, cu ogarul înalt lipăind în urma lor.

— Oh, Char, arăţi uluitor! exclamă sora ei, despărţindu-se de prietena ei. Ţi-a atras vreun domn în sfârşit atenţia?

Charlotte simţi că i se încălzesc obrajii.

— De ce ai spune asta? De obicei arăt aşa de neîngrijită?

— Nu! Normal că nu. Doar că… Ei bine, arăţi excepţional de drăguţă.

— Asta accept. Şi mulţumesc. Cu un zâmbet, Charlotte se uită la cele două tinere domnişoare entuziasmate. Albastrul clar te prinde, Winnie, zise ea după o clipă, îţi luminează ochii. Şi sunt geloasă pe tot părul ăla pe care îl ai.

Winnie făcu o reverenţă elaborată.

— Mulţumesc, Charlotte. Mitchell aproape că a trebuit să mă lege de scaun, eram aşa de emoţionată de cât de sus îmi aranja părul. Sora marchizului bătu uşor masa

neagră, lucioasă. De săptămâni am exersat stilurile londoneze, dar de data asta nu a fost doar de distracţie.

Janie nu mai avea răbdare.

— Spune ceva flatant şi despre rochia mea, Charlotte, o îndemnă ea, chicotind.

— Eşti o adevărată viziune în violet, Janie, zise ascultătoare Charlotte. Entuziasmul fetelor o copleşi şi pe ea, pentru că altfel nu-şi explica furnicăturile din degete până pe coloană. N-aş fi deloc surprinsă dacă vreun domn te-ar cere în seara asta în căsătorie.

— El poate să ceară, răspunse râzând sora ei, dar eu nu mă mărit încă cu nimeni. Sunt mult prea multe petreceri care urmează sezonul ăsta.

Cu un oftat zgomotos, Winnie se lăsă jos pe podea să o scarpine pe Una. Imaginea tinerei descurajate aproape că o făcu pe Charlotte să zâmbească, dar se abţinu să o facă.

— Ce s-a întâmplat, Winnie?

— E doar vorbăria despre căsătorie, zise Rowena, oftând din nou.

— Ai zis ceva despre un admirator în Glengask. Ţi-e dor de el?

— Da. Lachlan MacTier. Îmi este teribil de dor de el. Dar sunt aici de aproape cinci zile şi lipsesc de acasă de aproape dublu şi el încă nu mi-a trimis nicio scrisoare.

— Tu i-ai scris lui? Poate că nu ştie adresa ta de aici.

— I-am scris în fiecare zi.

Charlotte îşi ascunse zâmbetul în spatele mâinii. Fusese şi ea aşa de tânără?

— Poate că asta-i problema, atunci, zise ea cu voce tare, aşezându-se pe covor şi scărpinând şi ea ogarul cu blană sârmoasă.

— Ce vrei să spui?

— Că unui bărbat nu-i poate fi dor de tine dacă tu eşti mereu acolo.

— Dar nu sunt acolo. Sunt la sute de kilometri distanţă.

— Scrisorile tale nu-s. Sunt acolo să-l întâmpine în fiecare zi. Şi dacă el nu ţi-a scris, înseamnă că tu i-ai

răspuns deja la toate întrebările.

Ochii cenuşii, mai puţin aprigi decât cei albaştri ai fratelui ei, se uitară lung la ea.

— Eşti absolut genială! ciripi Winnie, îmbrăţişând-o. Doar dacă… ar trebui să-i scriu că nu-i mai scriu? Nu vreau să creadă că-s supărată pe el… deşi un pic sunt.

— Nu, interveni Janie. Lasă-l să se întrebe. Poate va crede că ţi-ai găsit un admirator aici la Londra. Şi ai putea, pentru că în seara asta arăţi foarte drăguţă.

Charlotte se ridică din nou în picioare cu ajutorul lui Simms.

Uitându-se pentru ultima dată în oglindă pentru a se asigura că părul îi este aranjat, le îndemnă să iasă pe uşă. O închiseră pe Una cu ceva dificultăţi în dormitorul lui Winnie şi apoi coborâră în grabă scările.

Părinţii ei aşteptau deja în hol şi avură nevoie de un moment să le admire pe fiecare pe rând. Evident că în general nu se îmbrăca aşa de elegant, pentru că amândoi îi comentară îmbrăcămintea şi părul. Ce ciudat că şi ei, şi Jane credeau că un bărbat îi atrăsese atenţia; în ultimii doi ani niciunul dintre ei nu menţionase aşa ceva când se îmbrăca pentru o petrecere.

Longfellow o ajută cu mantia şi apoi ea o luă pe a lui Winnie ca să o ajute pe sora marchizului.

— Pot să te întreb ceva? murmură ea, sub sunetul făcut de discuţia din jurul lor.

— Desigur.

Charlotte inspiră. Era doar curiozitate. Nimic mai mult.

— Eu nu cunosc tradiţiile scoţiene sau ale clanurilor, dar fratele tău are 31 de ani, corect? Este vreun motiv pentru care nu s-a căsătorit încă?

— Cred că-i prea ocupat, răspunse Rowena, cu o expresie devenită mai gânditoare. Şi cred că înainte şi-a făcut griji că eu m-aş simţi dată la o parte dacă aducea o altă fată în casă. Dar acum am 18 ani şi asta probabil că se va schimba. Făcu o scurtă grimasă. Eu doar sper că nu se hotărăşte să se însoare cu Bridget Landry. Familia ei locuieşte cel mai aproape şi ea-i frumuşică, dar când râde

parcă ar fi ciori care mor.

Charlotte pufni.

— Oh, Winnie!

— Nu, este adevărat. Şi la cină îşi ia cele mai bune bucăţi. Ran ar lăsa-o, pentru că el vrea ca toată lumea să fie fericită, dar uneori eu sunt cea mai fericită când îl văd cu ultima căpşună din sezon. Winnie ridică din umeri. Deşi este un pic prostesc să-ţi faci griji cine ia o căpşună, nu-i aşa?

— Nu cred, răspunse Charlotte, încercând să împace imaginea ei despre Ranulf MacLawry cu aceea a unui bărbat căruia îi plăceau căpşunele şi îi plăcea să-i vadă pe toţi în jurul lui fericiţi. Cred că-i minunat.

— Haideţi, domnişoarelor, zise dintr-odată tatăl ei, făcând-o să tresară. Dacă întârziem, doar cu mine veţi dansa.

— Pe mine nu m-ar deranja, *papa,* zise hotărâtă Jane.

El o sărută pe obraz.

— Poate nu, dar pe mine, da.

Balul Evanstone era primul mare bal al sezonului. Drept urmare, probabil că invitaţii se vor călca în picioare în cele două saloane de bal. Din fericire, ploaia se oprise şi nu avură de înfruntat decât un vânt rece în vreme ce treceau de şirul de trăsuri aflate lângă intrarea principală a casei.

Până şi Winnie se oprise din sporovăit, observând priveliştea cu ochii mari, rotunzi. Charlotte nici măcar nu-şi putea imagina cum trebuia să pară cuiva pentru care un oraş era un mic sătuc din mijlocul pustietăţii.

— Este aşa de diferit de petrecerile din Glengask? şopti ea.

Winnie încuviinţă din cap, abia clipind.

— Noi avem două mari petreceri pe an, una la An Soadh şi cealaltă la Mahldoen, dar nu sunt chiar petreceri cu dans. Bănuiesc că-s mai mult târguri. Se adună tot clanul şi ridicăm corturile. Avem tot felul de mâncare şi băutură, şi cântat, dansat, cimpoaie, aruncări cu buşteanul, împuşcături, săbii. Nici măcar pe aproape la fel de grandios ca asta.

Împuşcături şi săbii? Spera că la ţintă şi nu unii pe alţii. Charlotte ţinu asta pentru ea însă. Seara asta era pentru Rowena şi Jane. Încercă pentru o clipă să-şi imagineze unele dintre invitatele coafate cu grijă aici aruncând cu buşteni, bând bere din halbe şi dansând pe muzica cimpoaielor. Dacă n-ar fi fost şi violenţa, ar fi fost… palpitant.

După ce majordomul îl anunţă pe Lord Hest şi însoţitorii pe o voce răsunătoare, se îndreptară spre cel mai apropiat dintre cele două saloane de bal interconectate. Deschiseseră pereţii pliabili dintre ele, transformându-le într-un spaţiu uriaş, incredibil, cu scaune aliniate lângă pereţi, şemineuri uriaşe la fiecare capăt şi o duzină de ferestre cât peretele de înalte ce dădeau spre un balcon cu trepte şi spre grădină şi heleşteul de jos. Exteriorul era luminat cu torţe, interiorul de opt candelabre şi totul sclipea.

— Oh, Doamne, murmură Winnie.

Charlotte se întoarse pentru a fi de acord cu ea, dar apoi îşi dădu seama că debutanta nu se uita la decoraţiuni. Se uita la fratele ei.

— Oh, Doamne, repetă şi Charlotte, urmărindu-i privirea.

Marchizul de Glengask stătea în apropiere de un perete, plimbându-şi privirea de la un bărbat la altul de parcă îşi căuta duşmanii. Dar măcar o dată atenţia lui Charlotte nu fu captivată de ochii lui albaştri profunzi. Toţi ceilalţi bărbaţi prezenţi purtau haine potrivite, veste şi pantaloni cu cizme sau pantofi. Ca şi ei, Ranulf îmbrăcase o haină – a lui era un gri-închis cu nasturi mari negri mărginiţi cu argint şi trei nasturi identici la fiecare mânecă. Vesta lui era neagră, cu aceiaşi nasturi cu negru şi argintiu, în vreme ce lavaliera albă avea un ac din argint şi onix.

Dar de la talie în jos clar nu era un englez. În loc de pantaloni purta un kilt cu negru şi gri, cu fir roşu precum sângele traversând pătratele mai închise la culoare, în faţa… bărbăţiei lui, de un lanţ de argint atârna un săculeţ argintiu cu negru. Lanţul părea să se învârtă în jurul taliei

lui. Genunchii îi erau goi, iar gambele îi erau acoperite de ciorapi de lână alb cu negru. În picioare purta pantofi ce păreau din piele neagră, legaţi până la jumătatea gambelor cu mai multe fâşii de piele.

Efectul era… Charlotte înghiţi. Arăta sălbatic, nebun şi periculos, şi pur şi simplu fascinant. Uneori, oamenii de stat mai în vârstă purtau kilturi la serate, dar nu era nimeni atent la hainele lor demodate. Acum era foarte diferit. În jurul ei auzea şoaptele, majoritatea din partea femeilor. Ochii albaştri pătrunzători se întâlniră cu ai ei şi apoi el traversă saia, mulţimea despărţindu-se pentru a-i face loc în timp ce se apropia. Ea simţi o căldură subită între coapse.

— Rowena, arăţi foarte bine, zise el cu vocea joasă, zâmbind la sora lui.

Zâmbetul acela era periculos, pentru că-i făcea să tresară inima lui Charlotte şi îşi amintea de gura lui capabilă şi de acel sărut extraordinar. Rowena însă nu-i zâmbi.

— Ce faci? şopti ea.

— Stau aici, răspunse el cu răceală.

— Porţi culorile clanului. Vrei să te iei la bătaie?

— Nu. Sunt scoţian. Sunt muntean. Şi aşa se îmbracă muntenii. Sau ai uitat deja?

Sora lui se uită mai de aproape la el.

— Nu cauţi necazuri?

El clătină din cap.

— Nu caut necazuri. Nu-s de mine.

Charlotte nu ştia cum putea să spună asta, când fiecare centimetru din el radia practic necazuri şi o căldură foarte masculină. Când el îşi întoarse privirea spre ea, ea refuză să-şi ferească privirea sau să-şi coboare ochii pentru a-i observa îmbrăcămintea. Încercă să nu se îmbujoreze, dar nu-i reuşi dacă judeca după căldura din obrajii ei.

— Văd că mi-ai ascultat sfatul, zise ea într-un final.

Ranulf înclină capul.

— Care sfat? Oh, partea în care mi-ai spus să mă integrez. Întinse braţele în lateral. M-am hotărât să fac

invers.

— Da, văd asta.

El făcu un pas mai aproape.

— Atunci îmi dai carneţelul de dansuri sau crezi că-s prea scoţian pentru gustul tău?

Ea se aşteptase ca el să întrebe dacă era prea fricoasă să danseze cu el şi pentru asta avea un răspuns – prefera să nu creeze agitaţie în public. Dar el nu formulase astfel întrebarea, şi acum ea nu-l putea refuza fără a părea aristocrata englezoaică snoabă pe care el aşa de evident o dispreţuia. Şi nu era pregătită să fie dispreţuită. Nu de el. Şi în afară de asta, o parte din ea voia să danseze cu el.

Scoase în tăcere carneţelul de dansuri şi creionul din poşetă şi i le dădu. Li se atinseră degetele şi ea îi simţi căldura chiar şi prin mănuşile de culoarea smaraldului. Văzu cu coada ochiului că restul familiei sale discuta cu câţiva dintre cei sosiţi mai târziu şi o prezentau pe Winnie. Sau se prefăceau că făceau asta. Minunat. Chiar credeau că un bărbat îi atrăsese atenţia şi că Ranulf MacLawry era acel bărbat?

— Deci ăsta eşti tu fiind tu, nu-i aşa? se aventură ea pe o voce joasă. Nu faci vreo declaraţie sau nu-ţi arăţi dispreţul faţă de semenii mei?

Zâmbetul lui se lărgi.

— Sunt doar haine, fată. Se bătu peste piept, iar nasturii argintii sclipiră. Cum se cuvine în partea de sus şi distracţie jos.

— Oh, Dumnezeule! Din cauza asta, acum îşi aminti toate cântecele şi poeziile obscene pe care le auzise despre scoţieni şi ce purtau sub kilturi. Ceea ce, dacă poveştile erau adevărate, însemna că nu purta nimic. Scrie-ţi numele şi înapoiază-mi carnetul de bal.

— Spune-mi Ranulf din nou.

Ea inspiră adânc, prefăcându-se enervată. Ce avea de o tulbura pe interior? Toată logica îi spunea că n-ar trebui să vrea să aibă de-a face cu el sau cu kiltul lui, sau cu manierele lui sălbatice.

— Scrie-ţi numele, Ranulf, şi înapoiază-mi carnetul.

Mai bine?

El ridică ochii, umbriţi de genele negre.

— Majoritatea oamenilor nu-mi vorbesc cum o faci tu, Charlotte, zise el blând, scriind ceva pe carnet şi dându-i-l înapoi.

Nu prea ştia cum să interpreteze asta.

— Surorile noastre s-au împrieteni foarte mult. Ar trebui să existe o anumită onestitate între noi, nu crezi?

— Aşa-i spunem? El îi studie chipul, cercetarea lui atentă făcând-o să se simtă nu incomod, ci neliniştită. Sincer atunci, Charlotte, nu ştiu ce să mă fac cu tine. Dar aş vrea să rămân prin apropiere până îmi dau seama.

— Nu sunt chiar aşa de complicată.

— Permite-mi să te contrazic.

Pentru că nu mai voia să se uite în ochii lui şi pentru că oamenii începeau să o observe şi pe ea ca pe el, Charlotte se uită la carnetul de dansuri. Şi se încruntă.

— Nu poţi să iei ambele valsuri.

— Tocmai le-am luat.

— Nu se face, Glen… Ranulf.

— Atunci dacă orice alt bărbat vrea să danseze cu tine unul dintre valsuri, poate să vină şi să te ia. Zâmbetul lui se transformă în ceva diavolesc şi delicios. Deşi asta ar însemna probabil o încăierare.

Deci acum voia să se folosească de antipatia ei pentru violenţă ca să o oblige să cedeze la ceva scandalos. Bine. Atunci putea să aibă primul vals, dar înainte de al doilea se va preface că o doare capul. Asta va elimina scandalul de a valsa cu el de două ori şi nevoia să se încaiere cineva ca să prevină asta. Nu că cineva s-ar fi bătut pentru favorurile ei; doamnele fără admiratori rareori aveau apărători. Mai ales când ajungeau la vârsta ei.

— Ar trebui să te duci să-i ceri şi lui Winnie un dans, cât mai are unul, sugeră Charlotte când el păru tentat să rămână acolo, în faţa ei.

El îşi înălţă capul pentru a privi spre locul unde se aflau sora lui şi Jane, înconjurate de tineri. Expresia lui se alarmă pentru scurt timp, apoi se transformă într-o

aroganţă uşor amuzată. Ranulf făcu un pas pe lângă ea, apoi se opri şi se aplecă.

— Cred că eşti o vrăjitoare, Charlotte Hanover, murmură el la urechea ei, pentru că mi-aş uita îndatoririle doar dacă aş fi vrăjit.

Înainte ca ea să-i răspundă, se duse şi luă carnetul surorii lui direct din mâna lordului William Duberry. Şi Lord William, care nu era cunoscut pentru răbdare şi firea calmă, îl lăsă pur şi simplu. De altfel, acum că el plecase de lângă ea, alţi bărbaţi se îngrămădiră să-i ceară dansuri. Pe majoritatea îi refuză, desigur, cu un zâmbet şi o încurajare verbală spre celelalte domnişoare mai tinere, dar era… plăcut să fie invitată.

— Sclipiţi ca un smarald în seara asta, Lady Charlotte.

Tonul rece, precaut îi atrase atenţia imediat.

Blestemând în gând, Charlotte se întoarse spre bărbatul care vorbise.

— Lord Berling. Ce surpriză plăcută!

El ridică o sprânceană.

— O surpriză că particip la un eveniment pe care toată lumea din Mayfair nu l-ar pierde? Contele privi peste umăr. Ah! O surpriză că am apărut după ce munteanul barbar a mârâit la mine. Între noi doi fie vorba, milady, mârâie la toată lumea. Clătină din cap, ţâţâind din limbă în acelaşi timp. Trebuie să fie obositor să fii aşa de sfidător cu privire la orice. Aproape că-mi pare rău de el. Îmi pare rău de sora lui, care încearcă să se distreze în vreme ce el se învârte pe lângă ea, gonind bărbaţii din jurul ei.

— Aţi crescut în Ţinuturile Înalte, milord?

— Dumnezeule, nu, răspunse Berling, coborându-şi din nou capul în timp ce se încrunta. De ce mă întrebaţi?

Charlotte ridică din umeri, surprinsă să-şi dea seama de partea cui se afla – şi că nu se afla de partea contelui care părea raţional.

— Păreţi să-l cunoaşteţi foarte bine pe Lord Glengask.

— Am pământuri acolo din partea familiei Gerdens, explică el cu un zâmbet. Nu arăta deloc rău, chiar dacă ei nu-i plăcea ceva la ochii lui. Am petrecut toamna acolo o

dată, continuă el, şi-mi place să am grijă de proprietăţile mele din când în când. Îi ridică carnetul de dansuri din mână. Nu mi-am dat seama că familia dumneavoastră îi cunoaşte aşa de bine pe MacLawry.

Acum era rândul ei să încerce să minimizeze relaţia familiei Hanover cu MacLawry. Ar fi fost probabil înţelept să facă asta, dacă chiar şi jumătate din ce-i povestise Ranulf era adevărat. Dar avea momente când se mândrea cu adevărul mai mult decât cu înţelepciunea.

— Mama mea a fost foarte bună prietenă cu Eleanor MacLawry, zise ea, iar Janie şi Rowena au corespondat de-a lungul anilor. Am fost încântaţi că a putut veni la Londra pentru sezon.

— Înţeleg. Bănuiesc că Lady Rowena este destul de civilizată. Dar ar fi înţelept să staţi departe de fraţi.

Charlotte simţi un fior pe şira spinării.

— Şi de ce?

El îi dădu carnetul înapoi.

— Pentru că sunt vocali şi încăpăţânaţi, şi refuză să ţină pasul cu schimbările din lume. Este o combinaţie periculoasă, milady, şi oamenii din jurul lor tind să fie răniţi.

Oh, *Doamne!* Privi la carnetul de dansuri în timp ce el dispărea în mulţime. Îşi trecuse numele la al doilea cadril al serii – imediat după primul vals. Ceea ce însemna că Ranulf va trebui să o ducă la Berling.

Dacă voia să păstreze pacea, era evident că trebuia să facă o minune pentru asta. Cea mai simplă soluţie ar fi fost să plece pur şi simplu – imediat. Charlotte se uită la Ranulf, care îşi scria numele în carnetul lui Jane. Şi jumătate din femeile prezente la serată păreau să-şi fi găsit de lucru în partea aceea a încăperii.

Toate voiau să danseze cu el şi ea nu avea cum să le învinovăţească. El putea să spună că ea îl vrăjise sau vreo prostie similară, dar părea să existe… ceva ce-i atrăgea împreună. Pentru că altfel nu-şi putea explica de ce se hotărâse deja să rămână şi să danseze cel puţin un vals cu el.

capitolul 6

Dacă Ranulf ar fi avut în gând să se bage în patul cuiva după serată, ar fi fost ceva simplu de realizat, în timp ce se îndrepta spre masa cu băuturi, o tânără domnişoară chiar îi blocă drumul şi-i spuse numele, adresa şi ce fereastră de la etaj va lăsa deschisă mai târziu în acea noapte. Totul în spatele evantaiului de fildeş, dar oricum îi spusese.

Din fericire pentru toate englezoaicele, şi probabil şi pentru el, nu avea de gând să se încurce în panglicile lor frumoase şi în unghiile lor manichiurate frumos. Luă o înghiţitură de whisky luat de pe tava unui valet, uitându-se la ringul de dans peste marginea paharului. Mă rog, poate exista o englezoaică pe care o voia în patul lui, dar asta nu se va întâmpla în seara asta.

Nu credea să fi văzut ceva arătând mai minunat decât arăta Charlotte în seara asta. Smaraldul rochiei alunga tot căpruiul din ochii ei, iar perlele şi lănţişorul de aur din părul ei auriu sclipeau precum stelele. Îi stârnise curiozitatea şi interesul aproape din clipa în care o văzuse prima dată. Dar acum, în seara asta, gândurile lui erau mai fizice şi mai dificil de ignorat.

Nu avea cum să fie singurul care o observa, dar în primele patru dansuri ale serii dansase cu tatăl ei, cu Henning, un băiat cu umeri lăsaţi care semăna mult cu mama ei, deci trebuia să fi fost o rudă, şi acum cu un bărbat mai în vârstă a cărui nevastă veselă folosea un baston şi stătea momentan într-un scaun lângă perete, încurajând de fiecare dată când cuplul ajungea în partea ei din încăpere.

Terminându-şi paharul, îi puse pe o tavă în trecere şi făcu semn după alt pahar. Dansul de ţară se desfăşura deja de vreo zece minute. O femeie cu părul argintiu leşinase şi alte două cupluri ieşiseră de pe ringul de dans şi căutaseră

scaune. Încă era mai domol ca la o întâlnire de clan; nu era petrecere până când cineva nu se umplea de sânge.

Când unchiul lui trecu pe lângă el pentru a treia oară de când începuse dansul, Ranulf cedă. Întrucât petrecea aşa de puţin timp în afara Ţinuturilor Înalte, nu îi ştia la fel de bine pe membrii clanului extins ale căror familii se mutaseră mai la sud. Dar unchiul lui îi ştia, indiferent de cât de discutabilă era judecata lui.

— Myles, zise el, în vreme ce unchiul lui traversa din nou salonul de bal.

Vicontele se opri.

— Nu sunt aici să mă bag, Ranulf. Am fost invitat. Doar n-am vrut să fii surprins de prezenţa mea.

— Nu-ţi cer să pleci. Se retrase spre o parte a încăperii, şi unchiul lui îl urmă. Ştiu că mocofanul roşcovan, cel în haina maro, este fratele mai mic al lui Berling.

Arătă cu bărbia spre tipul corpolent de la întâlnirea lor de mai devreme din parc.

— Da. Dermid Gerdens. Nu-i cel mai inteligent dintre oameni şi îşi mai şi pierde repede cumpătul. Nu-i o combinaţie plăcută.

— Şi individul slab de lângă foc are bărbia Campbell.

Vidra din parc era îmbrăcată tot cu negru şi la fel de unsuroasă părea. Unchiul lui veni mai aproape.

— Ai un ochi bun, băiete. Acela este Charles Calder, nepotul bătrânului William Campbell. Am văzut mai devreme pe doi dintre verii lui în salonul de jocuri. Acceptă un pahar de vin de la unul din valeţii care se plimbau prin mulţime şi luă o înghiţitură sănătoasă. Cu alte cuvinte, Ranulf, eşti depăşit numeric cu mult în seara asta.

— I-am promis Rowenei că nu voi face probleme.

— Ah. Atunci ai un mod foarte ciudat de a te ţine de promisiune. Myles arătă cu degetul spre unul din nasturii de pe mâneca lui Ranulf. Nu că te-ai integra la fix în societatea londoneză, oricum.

De ce naiba toată lumea simţea nevoie să sublinieze asta?

— Ăsta-i un costum formal pentru orice petrecere în

Scoţia. Ştii asta. Şi adunătura asta trebuie să fi văzut măcar un cimpoier înainte. Habar n-am ce-i aşa şocant.

Intenţia lui fusese să fie cât se putea de el însuşi, dar se aşteptase să fie ocolit, nu asaltat de femei.

— Din moment ce vorbeşti cu mine, n-am să-ţi spun că ştii exact ce anume-i aşa şocant.

— Da. Dacă Bruce ar fi ştiut că englezii se şochează aşa de tare de un scoţian cu fundul gol, am fi putut mărşălui prin York goi şi am fi scutit toată vărsarea de sânge.

Myles pufni, apoi îşi reveni suficient cât să se încrunte.

— În general eşti mai precaut de-atât, Ranulf.

Myles se mută lângă perete, alături de el, aşa că amândoi erau cu faţa spre sala de bal aglomerat. Şi oricât detesta Ranulf să admită că nu înţelegea deloc societatea londoneză, era plăcut că mai avea o pereche de ochi să se uite după probleme.

— Deci de ce m-am îmbrăcat în culorile clanului când am numai duşmani în jurul meu? termină Ranulf, apoi se încruntă. Este vina fetei.

Myles se încruntă şi el.

— Care fată?

— Cea de smarald.

— Cea… Unchiul lui căută pe ringul de dans. Lady Charlotte Hanover?

— Da. A zis că dacă nu-mi place să se uite lumea pieziş la mine, n-ar trebui să încerc aşa de mult să nu par englez. Termină al doilea whisky. Şi m-am purtat ca un băieţandru de şcoală fără maniere.

Şi încă nu înţelegea de ce. Dumnezeule, îl exaspera!

Lângă el, unchiul lui era nemişcat. Probabil că-şi făcea griji că un cuvânt greşit îl va îndepărta definitiv de familie. Ce ciudat că Myles îşi alegea cuvintele cu atâta grijă, când fata cu raze de soare în păr nu părea să simtă deloc nevoia să aibă grijă cum vorbeşte. Normal că n-ar lovi niciodată o femeie, indiferent de insulta adusă de ea, dar era mai mult de-atât. *Ea* avea ceva, în mod deosebit, ceva ce-l făcea să-

şi piardă echilibrul.

— Dansezi în seara asta? întrebă Myles.

— Da, cu Rowena şi fetele Hanover.

— Ah.

Ranulf se uită la unchiul lui.

— Ah, ce?

Da, era căpetenia clanului MacLawry şi un marchiz, dar uneori ar fi fost plăcut să nu trebuiască să scoată cu forţa cuvintele de la oameni.

— Doar că dacă dansezi doar cu anumite domnişoare, s-ar putea ca bârfitorii să înceapă să creadă că ai vreo… afecţiune deosebită faţă de una din ele.

— Păi, am! Rowena este sora mea.

— Mă refer la celelalte două. Şi s-ar putea să fi şi lăsat impresia că dispreţuieşti oarecum această societate.

— Ceea ce…

— Ceea ce ar putea afecta alte tinere domnişoare care doresc sau au voie să se împrietenească cu Winnie.

Iar prostiile astea! Cu o înjurătură scurtă în gaelică, ce i-ar fi făcut să roşească pe nobilii înţepaţi din jurul lui dacă ar fi înţeles-o, Ranulf plecă de lângă refugiul zidului. Câteva fete delicate încercară să-i atragă atenţia, dar nerăbdarea lor îl făcu să se cutremure. În sfârşit, o zări pe fata durdulie din atelierul de croitorie, stând prin apropierea mamei sale îngrijorate.

— Domnişoară Florence? zise el.

Ea se înroşi când se întoarse spre el.

— Da, milord.

— Vrei să termini dansul ăsta cu mine?

— Eu… Da. Ar fi minunat.

Ranulf îi întinse mâna şi ea îşi puse degetele pe ale lui. Tremurau un pic, dar spera ca ea să fie suficient de voinică să reziste prin restul dansului gălăgios de ţară. El o conduse lin în şirul larg, îi dădu drumul, făcu o plecăciune şi se întoarse şi o prinse din nou.

— Este minunat din partea dumneavoastră, Lord Glengask, zise ea în timp ce treceau prin mijlocul dansului şi spre capăt din nou.

— De ce?

— Eu… eu nu par a fi o parteneră dorită pentru dans, atâta tot, răspunse ea, plecându-şi capul. Mama zice că-i din cauza pistruilor. Eu îi frec cu suc de lămâie în fiecare noapte, dar nu pare să aibă vreun efect.

— În Scoţia spunem că o fată cu pistrui este sărutată de soare. Este o binecuvântare şi nu ceva de care să-ţi fie ruşine.

Ochii de un verde-deschis îl priviră cu speranţă.

— Serios?

— Da. El încuviinţă din cap, sperând că nu se logodise cumva pentru că fusese amabil cu ea. Serios.

— Asta-i aşa drăguţ. Lord Stephen Hammond zice că am pielea şi forma unei portocale.

Ei bine, asta era ceva mişelesc de zis unei femei.

— Fac pariu că Hammond ăsta are creierul ca o portocală, răspunse el şi ea chicoti.

Din fericire, dansul se termină înainte ca ea să înceapă să-i spună că i-ar plăcea să vadă Ţinuturile Înalte şi ca el să i le arate. Ranulf se alătură aplauzelor şi o duse înapoi la mama ei, apoi scăpă cât de repede putu.

Charles Calder, nepotul lui Campbell, stătea încă lângă foc, de parcă nu-i ajungea căldura să-şi încălzească corpul osos. Berling începuse să danseze, dar din fericire pentru conte fusese în linia cealaltă de dansatori. Dacă doar ar fi atins mâna Rowenei, şi-ar fi pierdut-o pe a lui.

— Ai făcut un lucru foarte frumos, se auzi vocea lui Charlotte şi aceasta puse mâna pe mâneca lui.

Ranulf se uită la ea, ignorând palpitaţia din piept.

— Poftim?

— Că ai dansat cu Florence Breckett. A fost foarte drăguţ din partea ta.

Îşi înclină bărbia spre locul unde el se despărţise de fata grăsuţă. Când el îi urmări privirea, vreo şase alte fete, inclusiv două dintre verişoarele ei vorbăreţe, o înconjuraseră, toate vorbind entuziasmate şi uitându-se în direcţia lui.

— Oh. Da. Sunt o persoană amabilă.

Ea pufni, mascând sunetul cu o tuse politicoasă.

— Avem câteva minute înainte de vals şi eu am nevoie disperată de nişte aer proaspăt. Mă însoţeşti pe balcon?

— Nu pot să o las nesupravegheată pe Rowena, răspunse el.

Îl uimi un pic junghiul ascuţit de regret pe care îl simţi la rostirea cuvintelor.

— Vorbeşte cu unchiul vostru. Şi din întâmplare ştiu că cel cu care dansează valsul este Robert Jenner, un tânăr foarte de treabă, al cărui unchi este în cabinetul prim-ministrului.

— Te-ai gândit la toate, deci, comentă Ranulf, uitându-se pentru ultima oară spre Rowena, după care îi permise lui Charlotte să-l conducă spre ferestrele înalte din partea îndepărtată a încăperii.

I-ar fi fost mai uşor să stea lângă sora lui – sau în faţa ei – cerând recomandările fiecărui bărbat care se apropia de ea, dar ea nu l-ar fi iertat niciodată pentru asta. Ţinând cont de familiaritatea lui Myles cu nobilii, probabil că oricum îi era mai bine în compania unchiului ei.

Ori asta, ori se agăţa de motive ca să iasă cu Charlotte Hanover. Le-ar fi luat capetele ambilor săi fraţi dacă ar fi plecat şi ar fi lăsat-o pe Rowena cum făcea el acum, dar continuă să meargă. Fata ar fi putut să-l conducă pe o stâncă şi el ar fi urmat-o. Ţinând cont de ceea ce era el şi ceea ce era ea, căderea de pe stâncă părea foarte probabilă oricum. Ranulf îşi coborî privirea spre şoldurile ei ce se legănau şi rămase în urma ei.

Câţiva oameni stăteau afară pe balconul larg, în vreme ce vreo duzină se aventuraseră în grădinile de jos. Aerul mirosea a ploaie şi a balegă de cal, ceea ce era mult mai plăcut decât aroma grea, persistentă a zeci de parfumuri franţuzeşti ce se amestecau înăuntru.

— Nu încerc să te vrăjesc, zise Charlotte în liniştea relativă.

El rânji la tonul ei enervat, direct.

— Ştiu asta. Dacă ai fi vrut, ai fi fost mai amabilă cu

mine.

Ea miji ochii ei căprui, mai închişi la culoare acum la lumina torţelor.

— De ce te cerţi cu mine când încerc să fiu amabilă şi de ajutor şi te amuzi când îţi spun să nu fii ridicol?

— Sunt o enigmă.

Ea se încruntă.

— Oh, bine atunci, nu mai contează.

Ranulf puse o mână pe umărul ei înainte ca ea să apuce să-i întoarcă spatele.

— Şi tu eşti o enigmă pentru mine, să ştii, zise el, păstrându-şi vocea joasă.

— Sunt? răspunse ea, cu un zâmbet un pic forţat şi fragil pentru ochii lui. Nu o fac cu intenţie.

El veni mai aproape, luându-şi mâna de pe umărul ei doar ca să coboare cu degetul pe braţul ei peste mănuşă până la încheietură. Ea simţi un fior sub atingerea lui, şi el speră că era provocat de el şi nu de aerul rece al serii.

— Şi de ce anume? întrebă el. De ce ai dansat doar cu prieteni vechi de familie şi proşti?

Ea rămase nemişcată, cu privirea pe balustrada de piatră de lângă cotul ei.

— Nu ştiu la ce te referi sau ce insinuezi. Nu fac nimic necuviincios. Şi am dansat cu tine.

— Da, dar eu sunt excepţia, probabil pentru că te-am intimidat să o faci, recunoscu el. Şi bineînţeles că n-ai făcut nimic nepotrivit. Şi cel mai probabil nici n-ai făcut vreodată. Atunci de ce nu te urmăresc toţi băieţii ăştia tineri, cu limbile scoase?

— Asta chiar că-i o imagine bună. Umerii ei se lăsară o fracţiune. Nu mă urmăresc pentru că am 25 de ani. Pentru că am avut un sezon şi am găsit un admirator şi apoi am petrecut un an în doliu.

— Deci eşti moartă?

El observă peste capul ei cum ultimii invitaţi pleacă de pe balcon în vreme ce orchestra îşi acorda instrumentele în pregătirea valsului.

Charlotte se întoarse cu faţa spre el, având pentru

scurt timp pe buze ceea ce ar fi putut să fie un zâmbet trist. Nu-şi plângea de milă; asta trebui şi el să recunoască.

— Nu, domnule, nu-s moartă, dar clar sunt fată bătrână, scoasă din circulaţie. Este sezonul surorii mele. Nu voi concura cu ea pentru atenţia vreunui bărbat tânăr care aşteaptă să fie lovit de săgeata lui Cup…

Ranulf o sărută. „Fată bătrână pe dracu”, se gândi el, simţind cum îl pătrunde căldura ei. Îi ciuguli buza inferioară, gustând vinul de Madeira şi dorinţa. Când braţele ei alunecară în jurul umerilor lui, el îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică, aşezând-o pe balustrada lată de piatră.

Când gurile lor se întâlniră, mintea lui încetă să mai urle la el să o lase în pace, să plece. Ştia ce putea să însemne să se încurce cu o englezoaică bine-crescută, dar corpul lui refuza să treacă peste faptul că o dorea. Rău de tot.

Suspinul ei moale îi dădu o erecţie; poate că purtarea kiltului nu fusese cea mai înţeleaptă decizie din seara asta, dar apoi gura ei se opri. Se împinse dintr-odată în pieptul lui. Mascându-şi enervarea că fusese refuzat, Ranulf îşi înălţă capul pentru o fracţiune şi buzele lor se despărţiră.

— Încetează! ordonă ea, cu vocea fără aer şi nesigură.

— Am încetat. Cu un regret lent, se mişcă pentru a o pune la loc pe sol. Mi se pare că ai înţeles greşit, zise el, dorindu-şi un alt pahar de whisky pentru a-i trece gustul ei ameţitor din gură.

— Am greşit cu ce? întrebă Charlotte, netezindu-şi fusta, chiar dacă pe interior se simţea mai tulburată decât arăta pe afară. *Cerule!*

— Nu eşti nici moartă, nici scoasă din circulaţie. Nici pe departe. Îi luă bărbia între degete, îi ridică chipul astfel încât privirile li se întâlniră. Eu cred că mă doreşti, fată, continuă el pe un murmur moale.

Ea se încruntă, încercând să afişeze un aer de sfidare când ceea ce-şi dorea cu adevărat era ca el să o sărute din nou.

— Da, cred că am menţionat că am o înclinaţie spre

lipsa de maniere, pentru diavolii barbari. Nu ţi-am permis să mă săruţi.

Zâmbetul lui aproape că-i topi interiorul.

— Data viitoare îmi vei permite.

— Ţi-ai supraestimat farmecele, Ranulf MacLawry.

El se apropie un pic.

— Da? răspunse el cu accentul lui moale. Atunci de ce eşti încă agăţată de mine, Charlotte Hanover?

Ea clipi, dezlipindu-şi degetele de reverul lui.

— Eu…

— Invocă minciuna mai târziu. Au început valsul şi eu vreau să am din nou mâinile pe tine. Şi cu toată lumea privind.

Charlotte încercă să-şi tragă sufletul şi să-şi adune minţile împrăştiate. Când îi înghionti umerii, muntele suplu cedă, lăsând-o să treacă de el spre uşa salonului de bal.

— Este doar un dans, milord.

— Toată viaţa-i un dans, fata mea frumoasă.

Păru un lucru foarte poetic din partea lui, dar dacă se oprea să-i spună că asta nu era ceva ce-i stătea în fire ar fi pierdut valsul. Şi orice ar fi pretins ea, voia să-i simtă mâinile pe ea.

Poate că avea febră şi delira, pentru că nimic din ceea ce simţea nu avea sens. Lord Glengask era exact genul de bărbat impulsiv de care avusese destul parte cu James Appleton. Când James o curtase fusese… mulţumită că un bărbat aşa de serios pusese ochii pe ea. Şi apoi îşi dăduse seama că seriozitatea avea puţin de-a face cu buna dispoziţie… şi ce greşeală fusese! Acum însă, indiferent de ce lecţie ştia că va învăţa, un singur sărut – sau mai degrabă deja două – de la Ranulf o făceau să se învârtă, nefiind sigură unde îi erau picioarele sau dacă mai voia să găsească pământul.

În sala de bal sute de cupluri începuseră să valseze. Cu o mişcare lină, Ranulf îi cuprinse talia, îi luă mâna într-a lui şi porni la dans. Ideea că un scoţian musculos era aproape gol de la talie în jos, că doar o cârpă din lână neagră cu gri şi roşu, lungă până la genunchi şi ţinută

strâns doar de un ac, era aproape la fel de ameţitor cum era însăşi dansul. Şi felul cum celelalte femei se uitau la el cu aşa… o dorinţă evidentă şi felul cum se uitau la ea cu o invidie abia mascată, o derutau şi o excitau în acelaşi timp.

— Ce intenţii ai, Ranulf? întrebă ea după un moment, păstrându-şi vocea joasă.

El ridică dintr-o sprânceană.

— „Intenţii”? repetă el, zâmbind din nou lent cu gura lui senzuală.

— Da. M-ai sărutat de două ori deja şi ai spus că mă doreşti.

— Astea-s intenţiile mele. Să te sărut şi să te am.

Obrajii ei se îmbujorară. Avusese vreodată o conversaţie similară cu James? Dacă da, nu-şi amintea – şi i se părea genul de lucru pe care un corp şi l-ar aminti.

— Şi după acea? continuă ea. Ştii că sunt fiica unui conte şi o femeie care nu doreşte să provoace scandal.

— Aşa ai zis.

Expresia lui amuzată dispăru pentru că simţea fără îndoială că se apropia o altă discuţie în contradictoriu.

— Aşa am zis, fu ea de acord, inspirând şi încercând să îndepărteze senzaţia foarte plăcută de a fi în braţele lui. Şi dacă spui că ai venit în Mayfair în căutarea unei soţii, am să-ţi spun în faţă că minţi. Ţi-ai exprimat foarte clar dispreţul pentru… englezoi în ultimele zile.

— Englezi, o corectă el, accentul lui făcând cuvântul să pară mai drăguţ decât ştia ea că trebuia să fie. Nu, am văzut ce efect au Ţinuturile Înalte asupra unei doamne englezoaice bine-crescute şi delicate. Nu voi face aceeaşi greşeală ca tatăl meu.

Primul ei gând fu să-l informeze că, deşi avea şi ea delicateţea şi credinţele ei despre ce era corect şi ce nu, nu era deosebit de delicată. Dar apoi îşi dădu seama că poate *era* delicată în comparaţie cu el. Până la urmă, el vorbise despre crime şi bătăi de parcă aveau loc la micul dejun. Şi asta era ceva ce ea nu va – nu putea – tolera. Ştia din experienţă proprie ce suferinţă şi inimă frântă aduceau asemenea lucruri şi să se ducă de bunăvoie în mijlocul unei

lupte dintre nişte barbari – era pur şi simplu de neconceput.

Ţinând cont de asta, i se părea o pierdere de timp să se întrebe care fusese greşeala tatălui referitor la mama lui, să se întrebe ce o omorâse pe „delicata” fiică a unui baron. Lăsând la o parte modul de a gândi al lui Ranulf, pur şi simplu ei doi nu s-ar potrivi.

— N-ai nimic altceva de spus, atunci?

— Ce ar trebui să spun? Tocmai mi-ai spus că vrei să te culci cu mine, fără intenţia de a te căsători cu mine. Îţi refuz… oferta, domnule.

Ochii lui albaştri scăpărară.

— Aşa deci?

— Nu mi-ai oferit nimic altceva decât compromiterea mea şi un exil departe de o viaţă care chiar îmi place, răspunse ea, enervată că refuzul unei asemenea oferte primitive – plăcută şi de neuitat cum probabil ar fi fost – îl ofensase.

Cum rămânea cu ea, pentru Dumnezeu?

— Deci îţi place să fii bona surorii tale şi să dansezi doar când este nevoie de un număr egal de cupluri?

Ha.

— Mă scuzi, dar tu ce cauţi la Londra, nu eşti tot bona surorii tale?

El o săgetă cu privirea pentru un lung moment şi o ţinea aşa de strâns încât ea nu credea că ar putea să se elibereze dacă voia. Chiar şi aşa, nu-i era teamă de el. Poate că ar fi trebuit să-i fie, dar ştia cu siguranţă că Ranulf MacLawry nu ar răni-o niciodată – poate doar cu câteva cuvinte alese.

— *Faic tùsan*, mormăi el în sfârşit.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă ea.

— Înseamnă că mă înnebuneşti.

— Sentimentul este reciproc, Lord Glengask. Şi cum am auzit ce vrei de la mine şi te-am refuzat, din acest moment vei înceta să mai flirtezi cu mine şi vei înceta să mai încerci să mă săruţi.

În maxilarul lui tresări un muşchi.

— Ca să-ţi răspund la asta, îţi voi spune că o fată nu-

mi va ordona mie să fac ceva. Îţi mai spun şi că nu m-ai convins că nu-ţi place atingerea mea. De fapt, cred că-ţi place să mă ai prin preajmă ca să te cerţi cu mine. Şi cred că te plictiseai înainte să apărem eu şi Rowena la uşa ta.

Pentru un bărbat aşa de implicat în propriile rivalităţi şi necazuri, se descurcase foarte bine cu evaluarea ultimului an din viaţa ei. Pentru că simţea că devenise nu bona lui Janie, ci însoţitoarea ei. Şi pentru că mintea nu-i era ocupată cu planuri pentru propriul viitor, se simţise… plictisită. Apatică, terminată. Moartă, cum zisese el. Şi în ultimele zile nu se simţise aşa. Frustrată, enervată, excitată, amuzată, fâstâcită – dar nu plictisită.

— Indiferent de cum eram, nu mi-am pierdut minţile, îi răspunse ea.

Spre surprinderea ei, el zâmbi, amintindu-i din nou de superbul lui sărut. Săruturi.

— Nu cred că rezolvăm impasul ăsta aici, fată. Este nevoie de o conversaţie mai… privată.

— Eu nu…

— Dacă-mi spui acum, cu sinceritate şi direct în faţă, că nu mai vrei să schimbi un cuvânt cu mine sau vreo atingere sau privire, îţi voi respecta dorinţa şi mă îndepărtez de tine. Dacă nu, te vizitez mâine la prânz şi poţi să încerci să-mi schimbi părerea despre Londra. Sau să mă convingi să nu mai doresc să petrec timp în compania ta cu scopul de a intra sub fustele tale. Orice vrei tu.

Charlotte inspiră adânc. Nu era sigură că onestitatea îşi avea locul aici, dar logic ar fi fost să deschidă gura şi să-i spună că dorea ca el să iasă din viaţa ei. Normal că dacă făcea asta, el sigur va găsi vreo scuză să-şi schimbe decizia cu privire la Rowena şi să plece imediat cu ea înapoi la Glengask. Şi asta ar fi fost teribil de nedrept pentru Winnie… pe lângă starea fustelor lui Charlotte.

— Poftim, murmură el după un moment. Este prima dată când sunt mulţumit să nu-ţi aud vocea, Charlotte.

— Nu înseamnă nimic, decât că nu vreau să văd că Winnie este nedreptăţită pentru că eu te refuz.

El încuviinţă din cap aproape imperceptibil.

— Atunci aşa o să-i zicem.

Nu părea să-i stea în fire să fie de acord când tocmai câştigase, dar Charlotte era destul de uşurată că avea un moment să se gândească şi să se hotărască asupra faptului că nu voia să pună sub semnul întrebării motivele lui. Sau pe ale ei.

Când se cunoscuseră – Dumnezeule, trecuseră doar patru zile? −, îl crezuse un bădăran, arogant şi impulsiv. Ce nu-şi dăduse seama atunci şi vedea acum erau inteligenţa sau umorul lui şi o cantitate surprinzătoare de farmec. Acel accent puternic al lui ajuta şi el. Dar nimic din toate astea nu explica de ce ea nu-l pălmuise şi nu plecase de pe ringul de dans când el îi propusese să o seducă pentru că ar fi fost plăcut.

Doar că era destul de sigură că ştia de ce se legăna încă în braţele lui. Cum spusese, avea 25 de ani. Chiar şi după moartea lui James, dacă chiar ar fi vrut să se mărite, ar fi putut să o facă – ar fi făcut-o – până acum. Avea momente, mai ales de când Jane începuse să-şi planifice garderoba şi sezonul şi toate cuceririle ei romantice, în care se simţea nebăgată în seamă.

— Dacă continui să fii aşa de gânditoare, s-ar putea să te sărut din nou, murmură Ranulf.

— În faţa tuturor? răspunse ea, mai mult amuzată decât alarmată realmente.

— Da. Aşa o facem în Scoţia, răspunse el cu un rânjet. Dăm o fată frumoasă pe spate şi o sărutăm ca toată lumea să ştie a cui este.

— „A cui este”? repetă ea slab, pentru că se întâmplară trei lucruri în acelaşi timp.

Îşi aminti cu cine avea următorul dans; valsul se termină şi-l zări pe Donald Gerdens venind spre ea – ei – de la celălalt capăt al ringului de dans. *La naiba!*

— Ranulf, trebuie să…

— Cred că acest dans este al meu, Lady Charlotte, zise calm contele, oprindu-se în faţa lor.

Ranulf se uită la el. În tăcere, ferm, ca un leu mare ce măsoară cu răceală o gazelă.

— I-ai dat un dans, fată? întrebă el, fără să-şi mişte privirea vreun centimetru.

— Este doar un cadril, zise ea, nefiind sigură de ce simţea nevoia să minimizeze asta.

Un dans era un dans şi nu era mai mult decât cele câteva minute cât dura…

Un pumn zbură înainte ca ea să apuce să-şi termine gândul. Îl nimeri pe Berling direct în bărbie şi contele se clătină. Ranulf îl lovi din nou cu celălalt pumn pe partea cealaltă a feţei, înainte să-şi recapete echilibrul şi într-un mod ciudat care părea aşa de lent încât nu putea fi real.

Charlotte se trezi din uimire.

— Încetează! ţipă ea, apucându-l pe Ranulf de antebraţ. Sub strânsoare simţi ca şi cum era un fier solid, inflexibil. Încetează imediat să-l loveşti!

Lord Evanstone şi trei dintre valeţii săi se grăbiră spre loc. În acelaşi moment câţiva invitaţi interveniră, ridicându-l pe Berling ce se împiedica în propriile picioare şi împingându-l pe Glengask. La câţiva paşi distanţă domnişoara Florence Breckett leşină în braţele partenerului ei de dans şi căzură amândoi pe podeaua foarte lustruită.

Berling se scutură de cei care îl ajutaseră şi-şi îndreptă haina cu un zâmbet pe jumătate roşu.

— Eşti un diavol, Glengask, zise el.

— Da. Şi tu eşti un blestemat de braconier.

— Ha.

Contele plonjă dintr-odată. Lovind cu pumnul strâns îl nimeri pe Ranulf în ochiul stâng.

— Oh, acum da este o petrecere!

Glengask îi dădu la o parte pe bărbaţii atârnaţi de braţele lui şi păşi din nou înainte.

— Nu! Aşa de furioasă încât abia rosti cuvântul, Charlotte interveni între cei doi bărbaţi. Nu mă interesează ce certuri private există între voi, se răsti ea. Ăsta nu-i momentul să le reglaţi. Nici nu-i modul în care domnii îşi rezolvă afacerile.

Era vorba de mândria lor stupidă, inutilă, şi ea refuza să-i vadă luptându-se pentru care din ei era mai plin de el.

— Corect, spuse Lord Evanstone. Vă cer amândurora să plecaţi din casa mea. Dacă trebuie să mai cer o dată, veţi fi amândoi aruncaţi afară.

Charlotte crezu pentru o clipă că Ranulf va ignora ameninţarea. Sau mai rău, că o va considera o provocare. Privirea lui ignoră însă orice altceva din încăpere în afară de ea. Într-un final şi fără o vorbă, fără să se deranjeze să şteargă dâra de sânge de pe faţă, acolo unde inelul lui Berling îi tăiase obrazul, înclină capul, făcu stânga împrejur şi ieşi din încăpere. Ceilalţi invitaţi se dădură la o parte din faţa lui precum Marea Roşie în faţa lui Moise.

Arătând mai puţin superb şi cu palma la buza însângerată, Lord Berling îl urmă o clipă mai târziu. Câţiva prieteni de-ai lui ieşiră odată cu el. Astfel, ea rămase singură, stând în mijlocul încăperii, cu toată lumea uitându-se la ea. Vederea începu să i se tulbure şi inspiră neregulat.

— Charlotte, se auzi vocea bine-venită a tatălui ei şi braţul lui puternic o prinse de cot. Hai să-ţi găsim un scaun, fata mea curajoasă.

Se sprijini de el.

— Nu mă simt curajoasă. Mi-e rău.

— Te-ai băgat în mijlocul unei lupte şi ai oprit doi bărbaţi să nu se bată, zise el pe o voce mai tare decât părea necesară, ţinând cont că era destul de aproape să-i cuprindă umărul cu un braţ.

Apoi îşi dădu seama ce făcea – făcea ca motivul încăierării să nu fie ea.

— Aproape că s-au luat la bătaie azi-dimineaţă în Hyde Park, răspunse ea. Din cauza oilor sau a terenului de păşunat sau ceva de genul ăsta.

O clipă mai târziu muzica începu din nou pentru cadril, şi din fericire unii oameni se hotărâră să danseze, decât să continue să se holbeze la ea. Ea se aşeză lent pe unul dintre scaunele de lângă perete, cu tatăl ei de o parte şi mama ei de cealaltă parte.

— Eşti bine, Charlotte? întrebă mama ei, luându-i mâinile într-ale ei şi strângându-le. Vrei să pleci?

— Cerule, nu, zise ea. Deşi cred că am încheiat cu

dansul pe seara asta.

— De înţeles. Bărbatul ăla-i o brută.

Evident că la Glengask se referea contesa; el lovise primul. Dar ea avea deja mai mult decât o vagă bănuială că Berling ştiuse că asta se va întâmpla – îşi dorise să se întâmple asta şi de asta îi ceruse să danseze fix acel cadril cu el.

Da, poate că se gândise că cei doi bărbaţi vor schimba nişte vorbe. Şi nu reuşea să creadă că Lord Berling îşi dorise să fie lovit. Probabil că anticipase o ceartă, pe care crezuse că o va câştiga.

În ceea ce-l priveşte pe Ranulf, lui păruse să-i placă bătaia. Dar nu reuşise să o impresioneze şi eşuase şi mai mult cu supravegherea surorii lui. Îşi înălţă capul să se uite după Winnie şi o descoperi dansând cu unchiul ei. Rowena nu părea fericită, dar dansa. Şi asta era bine; dacă continua să se poarte ca sora MacLawry „cea civilizată”, putea să scape de cenzura pentru acţiunile fratelui ei.

Cineva îi aduse un pahar cu vin şi ea sorbi recunoscătoare. Bărbat prost! Indiferent ce lucruri îngrozitoare se petrecuseră în Ţinuturile Înalte, aici erau la Londra. Şi nu te luai la bătaie în casele englezeşti din Londra. Dacă n-ar fi sărutat-o mai devreme, era destul de sigură că în acest moment l-ar urî. Dar aşa se simţea în mare parte furioasă. Şi un pic tristă, din motive pe care refuza să le ia în considerare. Nu era momentul.

După cadril, Jane, cu Winnie şi Lord Swansley, li se alăturară în acea parte a încăperii.

— Ai fost o leoaică, Char, zise sora ei. „Încetaţi cu bătaia” şi ei s-au oprit.

Rowena părea şi mai surprinsă.

— A dat înapoi, şopti ea, cu accentul mai pronunţat decât fusese în mare parte a zilei. Ai întins o mână şi el a dat înapoi. Eu n-aş fi îndrăznit niciodată.

Myles Wilkie încuviinţă din cap.

— Fratele tău este un om şiret, comentă el.

— Şiret? răspunse Charlotte. Cât de şiret este să stârneşti o bătaie? Este fix opusul şireteniei, aş zice eu.

— Este foarte inteligent, dacă eşti depăşit numeric de adversari şi vrei ca ei să ştie că nu te deranjează asta deloc. Când Berling a plecat, şi-a luat şi aliaţii cu el. Cum altfel şi-ar putea pune la cale răzbunarea? Dar când Ran a plecat, şi-a luat cu el toţi rivalii, şi Rowena a rămas astfel sub protecţia noastră şi fără vreun duşman prin preajmă.

Charlotte se uită la el. Ranulf îl văzuse pe Berling scriindu-şi numele pe carnetul ei de dansuri? Anticipase că va încerca contele să forţeze o confruntare? Dacă da, de ce nu spusese nimic? De ce permisese ca ea să fie prinsă la mijloc, ca măr aparent al discordiei?

Dar chiar când se întreba asta, găsi răspunsul. Nu-i spusese nimic înainte pentru că ea n-ar fi tolerat aşa ceva. N-ar fi fost niciodată de acord să danseze cu niciunul dintre ei şi, cu siguranţă – mă rog, mai mult decât probabil –, nu ar fi ieşit niciodată cu el pe balcon şi nu l-ar fi sărutat. Chiar dacă ieşirea fusese ideea ei şi chiar dacă nu căutase o scuză ca să-l sărute, în caz că nu o săruta el primul. Oh, dar o sărutase.

— Nu-mi pasă ce făcea, zise sora lui cu lacrimi în ochi. A fost îngrozitor şi zgomotos, şi oh… Winnie bătu din picior. Nu-l voi ierta! Şi nu mă întorc în Scoţia. Niciodată. S-ar putea să fi distrus totul, doar pentru că vrea el să controleze totul, mai puţin când răsare soarele.

— Şi eu sunt supărată pe el, Winnie, fu Charlotte de acord, deşi „supărată” nu descria suficient de bine. Şi vreau să-i spun câteva cuvinte data viitoare când ne întâlnim.

Dacă încă îndrăznea să o viziteze a doua zi, avea de gând să-i spună exact ce credea despre el şi metoda lui… de a rezolva problemele pe spezele ei.

Iar mâine îl va vedea doar ca să urle la el. Nu avea nimic de-a face cu acea privire din ochii lui, când ignorase pe toată lumea doar ca să se uite la ea. Şi avea şi mai puţin de-a face cu felul în care picioarele ei se desprinseseră şi la propriu şi la figurat de pământ când el o sărutase. Nu avea nicio legătură cu asta.

capitolul 7

— Las-o aşa, Ginger.

— Dar, milord, eu am… există metode de a ascunde petele.

Ranulf luă lavaliera din mâinile valetului şi termină el să o înnoade.

— Nu-i o pată; este un ochi vânăt. Se uită în oglindă la tipul slab. Crezi că-i cineva din Mayfair care să nu ştie că am asta?

Valetul îşi coborî capul, roşind.

— Păi, e…

— Atunci n-are sens să o ascund, nu-i aşa? Acum, adu-mi haina aia nouă şi o să vedem cât de englez arăt în ea.

Haina maro îi venea chiar bine, şi aşa o mai schimba pe cea gri. De fapt, cu o vestă de un verde-închis şi pantaloni de piele şi terminând cu o pereche de cizme Hessian, se simţea destul de bine aranjat. Şi asta era bine, pentru că avea nevoie de orice avantaj astăzi.

Oricum Charlotte probabil că-i va smulge capul pentru seara anterioară şi nu-i va păsa de niciunul din motivele lui.

Faptul că abia aştepta să fie certat de o englezoaică era o surpriză. Cu excepţia fratelui său Arran, care se certa cu el dacă un plan nou provoca mai multe necazuri decât merita, lumea nu-l dojenea.

Când ieşi din dormitor, cu Fergus pe o parte, se întâlni cu Owen în capătul scărilor.

— Aveţi două scrisori de la Lord Arran şi Urs, stăpâne, zise el înmânându-i-le. Sper că totu-i bine la Glengask.

— Şi eu la fel, răspunse Ranulf, luând ambele scrisori. Cum stăm cu cărţile de vizită astăzi?

— Niciuna. Servitorul miji privirea, arătând spre obrazul lui Ranulf. Bănuiesc că nepopularitatea subită are de-a face cu asta.

— Da, aşa cred şi eu. O să mă ocup de corespondenţă şi ai grijă ca faetonul ăla să fie adus înainte de prânz. Se opri la jumătatea drumului spre biroul său închiriat. Şi dacă afli ceva interesant, să-mi dai de veste.

— Aţi putea să definiţi „interesant”, stăpâne?

— Oameni care iau cu asalt casa cu muschete şi torţe ar fi interesant.

— Oh, da, o să fiu atent la asta atunci.

Cu jumătate de zâmbet, Ranulf se aşeză pe scaunul lui şi deschise întâi scrisoarea Ursului. Află de la Munro, în cuvintele lui obişnuite directe şi cu umor, că jumătate din clan trecuse pe la Glengask, întrebând dacă era ceva în neregulă şi oferindu-se cu toţii să vină călare – sau pe jos – la Londra pentru a ajuta să o aducă pe Rowena înapoi. Şi Lachlan se oferise din nou să vină, ceea ce putea să fie dacă nu important, cel puţin interesant.

Scrisoarea lui Arran era, cum se aştepta, mai detaliată, cu cele mai recente informaţii despre vreme, cirezile crescânde de vite muntene pe care ei le împerecheau şi un sumar al cheltuielilor şcolilor din luna precedentă, comparate cu profiturile noii producţii de ceramică.

Deocamdată experimentul lui, de a dovedi că un clan care munceşte împreună poate nu doar să-şi asigure existenţa, dar şi să facă profit, părea să meargă bine. Şi faptul că coloniile erau pline cu munteni alungaţi, care urau oile Cheviot şi tot ce reprezentau ele, dar tânjeau după vitele bune muntene, tartanul muntean, cimpoaie, farfurii şi castroane nu putea decât să continue să-i ajute.

Ambii fraţi se oferiseră din nou să vină la Londra, cum o făcuseră în fiecare scrisoare trimisă. Puse ambele scrisori deoparte pentru a le răspunde mai târziu; nu era aşa de nesăbuit să întârzie la vizita promisă. Zisese la prânz şi va fi acolo la prânz, pentru Dumnezeu.

— Fără torţe sau muschete, raportă Owen din postul lui de la uşa principală când Ranulf intră în hol.

— E şi asta ceva, atunci.

— Şi nu vă faceţi griji, stăpâne. Pun cizma pe oricare

Gerdens sau Campbell care îndrăzneşte să-şi arate faţa la uşa dumneavoastră.

Ranulf zâmbi.

— Nici nu mă aştept la mai puţin.

— Da. Şi transmiteţi-i lui Lady Winnie iubirea noastră, stăpâne. Owen oftă. Mi-e dor să-i aud râsul frumos.

Şi lui îi era. Încuviinţând din cap, Ranulf ieşi pe alee. El şi Debny îl ridicară pe Fergus pe bancheta din spate a faetonului, unde tigrul în livrea trebuia să stea în general, şi apoi el se urcă pe locul înalt şi porni cei doi frumoşi cai la trap. Cu Debny şi Peter călărind de o parte şi de alta şi cu câinele mare cât un cal cocoţat lângă el, nu era o privelişte uşor de ignorat. Probabil că era prea devreme ca Berling să-l atace cu ceva, dar oricum voia să fie atent. Tatăl lui avea să fie ultimul MacLawry luat prin surprindere.

Charlotte stătea pe treptele joase de granit ale Hanover House când el o coti pe aleea scurtă, semicirculară. Nu ştia dacă prezenţa ei acolo prevestea ceva bun sau rău, dar nu putea să nege... satisfacţia pe care o simţi adânc în piept când o văzu. Poate că nu era potrivită pentru el, dar inima lui oricum bătea cu putere doar când o vedea. Nu, nu era potrivită pentru Ţinuturile Înalte. Dar el nu era acolo momentan şi era un bărbat cu sânge iute căruia îi plăceau femeile. Şi ea arăta tare bine.

— Nu eram sigur că o să mă laşi să mă apropii de casă, zise el, aşteptând ca Debny să ia frâiele, după care sări de pe locul lui. Darămite să mă mai şi aştepţi la uşă.

— A fost o decizie grea, răspunse ea. Şi nu ies la plimbare cu tine prin Londra cocoţată într-un faeton ca toată lumea să creadă fie că aseară a fost despre mine, fie că ce ai făcut tu este cumva un comportament acceptabil.

Asta era o reacţie mai apropiată de ceea ce aştepta el.

— Ce te face să crezi că trânta de aseară nu a fost despre tine?

În vreme ce vorbea, se apropie de ea, corpul reamintindu-i că un sărut i-ar închide gura.

— La început aşa am crezut. Şi apoi unchiul tău a

subliniat cât de eficient ai golit încăperea de duşmanii tăi.

Unchiul Myles care iar ajuta. Ranulf lăsă informaţia asta pentru a o analiza mai târziu.

— Asta doar pentru că fricoşii stau grămadă. Se opri la treapta cea mai de jos ca să fie la aceeaşi înălţime. Să-ţi scot în evidenţă nişte lucruri, atunci?

Ea clătină din cap.

— Nu. Acum este rândul meu să scot nişte lucruri în evidenţă, Ranulf.

Încuviinţă din cap, încrucişându-şi braţele la piept.

— Luminează-mă atunci despre căile mele scoţiene greşite.

— Aha! Charlotte îl împunse cu un deget în piept. Asta-i problema ta.

El îşi înclină capul.

— Care, că-s scoţian? Tu şi prietenii tăi englezi ne-aţi numit diavoli. Eu…

— Încetează! i-o tăie ea.

Faptul că ea îl întrerupsese îl surprinse şi-l făcu să tacă. Ironia era una. Dar acum credea că-l opreşte din a vorbi?

— Atunci ce?

— Am căutat nişte lucruri. Bătălia de la Culloden a avut loc cu şaptezeci şi trei de ani în urmă. Aş zice că majoritatea – dacă nu chiar toţi – celor care au luptat acolo, englezi sau scoţieni, au murit de mult.

În vreme ce vorbea continua să bată cu degetul în pieptul lui, deşi el nu era sigur că o făcea pentru că încerca să demonstreze ceva sau pentru că voia să-l atingă. Prefera ultima explicaţie şi din acest motiv continuă să tacă.

— Ştiu ce vei spune, continuă ea. Că Culloden a fost doar începutul celor mai recente probleme, că englezii au încercat să vă ia dreptul de a purta kilturi, de a cânta la cimpoaie, chiar de a vă înarma.

— Prea bine, zise el, lista greşelilor lui înşirate de el făcându-l să-şi piardă umorul. Să zicem că am menţionat toate astea. Bănuiesc că vrei să demonstrezi ceva?

— Da. V-aţi primit drepturile înapoi. Şi ştiu că

majoritatea clanurilor au căzut, că pentru mulţi dintre semenii tăi aducerea oilor era singura cale de a câştiga un venit. Şi că au ales oile şi terenul de păşunat şi familiile apropiate în detrimentul bunăstării şi supravieţuirii propriilor clanuri.

— Spui o lecţie foarte frumoasă de istorie, fată, dar pot să-ţi zic că nu era necesară. Ai citit asta în cărţile tale. Eu am trăit-o. Încă o trăiesc.

— Ştiu asta, se răsti ea, apoi expiră. Voiam să ştii că sunt conştientă de istoria recentă a Scoţiei.

— Să-ţi dau un premiu atunci?

— Oh, taci din gură! Încruntându-se, ridică degetul de pe el. Am nevoie de pace. Vino în grădină cu mine.

— Desigur. Ce bărbat întreg la cap ar refuza oferta de a se ţipa la el mai în privat şi mai în detaliu? Se întoarse cu o grimasă şi fluieră la Fergus. Peter, du-te şi vezi ce pune la cale Rowena astăzi şi supravegheaz-o.

— Da, stăpâne.

Urmând-o pe Charlotte, privirea îi fu iar atrasă de şoldurile ei ce se legănau sub muselina de un verde-deschis cu galben. Ranulf hotărî că vremea blândă englezească şi frumoasa englezoaică nu aşa de blândă din faţa lui îl înnebuniseră complet. Altfel nu-şi putea explica.

Când ea se opri, el aproape că se ciocni de ea de la spate. Nu-i stătea în fire să nu fie atent la împrejurimi, dar chiar şi suficient de furioasă încât să scuipe – doar dacă nu considera şi asta violenţă fizică –, ea continua să-i distragă atenţia.

— Stai jos, îi zise ea, arătând spre banca de piatră de sub un ulm înalt.

— Credeam că ne plimbăm.

— Eu mă plimb. Tu asculţi.

Lucrurile începeau să se apropie foarte mult de limita capacităţii lui de toleranţă, dar inspiră lent şi se aşeză pe bancă.

— Dă-i drumul, atunci.

Ţinându-se de cuvânt, ea se duse până la rândul de trandafiri şi apoi reveni, trecând de el şi îndreptându-se

spre un gard viu înalt până la piept.

— Prea bine. În sfârşit, fu din nou cu faţa spre el. Tu, milord, eşti problema. De când ai sosit la Londra, ai dat de vreun englez – unul singur – care să nu fi fost amabil cu tine şi să nu te ajute?

— Eu…

— N-am terminat. Nu toată lumea din Mayfair îmi este prietenă. Unii dintre oamenii ăştia mi se par… josnici, plini de ură, meschini şi mici. Ideea este că sunt doar oameni. Aşa că, atunci când tu intri şi începi să le spui tuturor englezoi – şi de data asta pronunţă cuvântul cu grijă şi corect – le faci lor – şi ţie – un deserviciu.

— Deci dacă te-am înţeles corect, zise el lent, folosindu-se de tot autocontrolul de care dispunea ca să stea pe loc, nu-ţi pasă nici ţie, nici nimănui unde ne odihnim capetele? Un om este sfânt sau diavol în funcţie de cum se poartă el însuşi şi eu singur m-am transformat în diavol?

— Nu. Adică, şi da, şi nu. Normal că unii oameni urăsc alţi oameni pentru… unde-şi odihnesc capetele, cum ai zis tu. Dar dacă nu încetezi să fii aşa bănuitor şi de furios pe… toată lumea, vei fi cauza propriei căderi.

— Hm. Fascinant. Se ridică încet. Bănuiesc că nu te va deranja că, în timp ce mă gândesc la înţelepciunea ta, mă duc să-mi iau sora şi o scot din casa asta englezească?

Ea îşi strânse mâinile împreună.

— Înnebunitor, mormăi ea. Sora ta nu vrea să vorbească cu tine. Şi aseară a zis că nu mai vrea să se întoarcă vreodată în Scoţia.

Ranulf clipi.

— Poftim? mormăi el, simţind cum inima îi este străpunsă de gheaţă.

— Eu n-am să te ţin la distanţă de ea, desigur, dar îţi sugerez să o laşi o zi sau două să-şi amintească ce mult te iubeşte şi să uite de spectacolul făcut aseară. Făcu o reverenţă. O zi bună, milord.

Ranulf făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre aleea pentru trăsuri. În întreaga lui viaţă, nici când tatăl lui fusese

omorât, nici când Ursul fusese împuşcat, nu-şi amintea să se fi simţit aşa de… incredibil de frustrat. Voia să urle către cer, voia să o apuce pe Charlotte şi să o scuture, voia să o sărute până o lăsa fără aer şi să se îngroape adânc în ea până când ea ţipa de plăcere.

La marginea grădinii se opri şi se întoarse.

— Asta înseamnă că ai terminat cu mine, fată?

Privi cum umerii ei se ridică şi coboară.

— Bănuiesc că asta depinde de tine, zise ea încet şi apoi o luă prin spatele casei.

Când ajunsese la alee, Ranulf îl urcă chiar el pe Fergus pe locul principal din faeton.

— Debny, stai pe aici o vreme şi apoi asigură-te că au grijă de Rowena. Pune-l pe Peter să-l informeze pe Lord Hest că va sta pe aici. Mă îndoiesc că Hest va obiecta.

Servitorul părea nedumerit.

— S-a întâmplat ceva, stăpâne?

— Da, s-a întâmplat ceva. Dar nu-i ceva ce te priveşte.

Ranulf se întoarse la Casa Înaltă fără să explodeze doar pentru că se concentră numai pe respiraţie. Cum Debny încă era plecat, deshămă singur caii şi îl înşeuă pe Stirling. Oricum n-ar fi putut să stea şi să aştepte. Simţindu-i evident starea, Fergus rămase lângă uşa grajdului şi privi în tăcere.

La Glengask, oricât de plină era în general casa, a găsi un moment de singurătate era simplu pentru că te duceai pe drumul spre râu. Aici putea să fie singur într-un birou sau dormitor, dar nu era singurătate. Servitorii pândeau şi dincolo de pereţii din lemn şi tencuială un oraş fierbea, numai ochi, urechi şi ciudă.

Ranulf încălecă pe Stirling, se aplecă să treacă de uşile grajdului şi o porni spre nord la cel mai rapid pas cu putinţă. I se păru o eternitate până când casele şi apoi fermele începură să se rărească, iar copacii şi poienile să apară. Abia atunci ieşi de pe drum, dând pinteni calului să o ia la un galop puternic.

Merseră aşa până când în jurul lor pe kilometri întregi

nu se vedeau decât copaci risipiţi, pâraie şi pajişti. El, calul şi câinele se opriră fără aer. Şi abia atunci începu să înjure, să urle, să tune la cerul gol, înnorat.

Purta titlul de conte de Dombray din ziua în care se născuse. De la primele amintiri ştia că într-o zi va fi marchizul de Glengask – şi mai important, căpetenia clanului MacLawry. Nu se aşteptase să moştenească totul la vârsta de 15 ani, dar se descurcase. Îşi condusese familia şi clanul şi adusese ţăranilor lui de lucru şi siguranţa de a şti că puteau rămâne pe pământul unde taţii şi taţii taţilor lor se născuseră.

În tot acest timp, în toţi cei 31 de ani ai lui şi în toate bătăliile duse şi la figurat, şi la propriu în care se luptase să-ţi protejeze oamenii, nimeni – *nimeni* – nu-i vorbise vreodată cum tocmai o făcuse Charlotte Hanover. Îl trăsese pe roată, îl frânsese oasele şi-l biciuise la sânge. Şi o făcuse cu un zâmbet şi ca o scuză, de parcă era pentru propriul lui bine.

Ploaia care ameninţa de ieri-seară începu să cadă în sfârşit. Ranulf ridică faţa spre cer, dorindu-şi ca răcoarea umedă să-i tempereze furia. Ce tupeu avea să-i spună că el era cel iraţional, să spună că el crease probleme unde nu existau, să insiste că nimeni în viaţă nu făcuse răutăţile criticate de el şi că astfel furia lui era nepotrivită şi periculoasă pentru cei pe care îi iubea.

Şi apoi, la sfârşit, când îl informase cu aşa răceală că Rowena nu mai voia să aibă de-a face cu el sau cu Scoţia… îi frânsese inima. Îşi petrecuse blestemata de *viaţă* protejându-şi familia şi oamenii, primind la schimb ce? Eşecul? Să i se spună că-i un prost?

Închise ochii îndelung, lăsând să curgă ploaia pe faţa lui şi să-i intre în piele. În vreme ce se calma, un lucru devenea clar: ori el se înşela, ori Charlotte se înşela.

Adevărul era că petrecuse foarte puţin timp în Anglia şi asta era deja cea mai lungă perioadă petrecută la Londra. Nu cunoştea prea bine aristocraţia britanică, ci mai mult ştia *despre* ei. Mama lui dădea în mod constant aristocraţia britanică drept exemplu cum dorea ca băieţii ei

să fie – cum se cuvine, blânzi şi mai mult decât orice, englezi. Evident că el detestase chiar şi ideea de nobili englezi.

Când Eleanor se sinucisese şi fratele ei Myles venise să aibă grijă de copiii orfani, Ranulf îl detestase pe bărbat pentru felul cum vorbea, felul cum se îmbrăca, felul în care insista ca Ursul, Arran şi Rowena să înveţe cele mai recente dansuri englezeşti şi literatura engleză, regulile şi legile englezeşti. Până la urmă li se alăturase şi el, dar doar pentru că voia să-şi cunoască duşmanul cât de bine putea.

Duşmanul lui. Da, englezii făcuseră nişte lucruri teribile muntenilor, luându-le bucăţi şi părţi din cultură şi mândrie de fiecare dată când scoţienii se împotriveau exploatării. Bunicul lui, Angus MacLawry, fusese omorât la Culloden. Atunci de ce tatălui său i se păruse potrivit să se însoare cu cea mai englezoaică dintre englezoaice? Fusese ca să încerce să o convingă să iubească Ţinuturile Înalte sau ca urmaşii lui să-şi dea seama ce însemna să fii englez?

Într-un final, scutură apa de pe ochi şi-l întoarse pe Stirling spre sud, spre Londra. Să o ia naiba pe Charlotte Hanover pentru că-l făcea să pună sub semnul întrebării orice punct din viaţa lui, pentru că-l făcea să se întrebe dacă o luase la stânga când el de fapt voia să o ia la dreapta.

Avea nevoie să se gândească şi avea nevoie de un plan. Putea să-şi oblige sora să se întoarcă la Glengask, dar nu putea să o oblige să-şi dorească să fie acolo. Să-i ordone lui Charlotte să-şi ţină pentru sine părerile despre el nu însemna că i le va schimba – asta dacă ar putea să-i ordone să facă ceva. Un pic de convingere părea să fie necesară, dar mai întâi trebuia să se convingă pe el însuşi.

Era clar că trebuia să cunoască Londra şi aristocraţia înainte de a se hotărî dacă meritau sau nu să fie cunoscuţi. Şi trebuia să se hotărască dacă era dispus să o cunoască mai bine pe Charlotte, ţinând cont că în cinci zile ea reuşise deja să-i întoarcă viaţa pe dos. În două săptămâni putea foarte bine să-l omoare – doar dacă nu cumva avea dreptate cu toate astea şi însemna că-l salva de el însuşi.

Când se întoarse la Casa Înaltă, Owen şi Debny stăteau pe veranda de la intrare, ignorând ploaia şi certându-se dacă trebuiau sau nu să plece să-l caute.

— Stăpâne, zise servitorul, cu uşurarea reflectată în toţi muşchii corpului său solid. Ne-aţi speriat de moarte. Debny n-ar fi trebuit să vă lase niciodată să plecaţi singur.

— Eu nu…

Ranulf îi reduse la tăcere pe amândoi cu o privire.

— Debny a făcut ce i-am cerut eu. Discuţie terminată.

— Bine, bine. Dar dumneavoastră şi Fergus sunteţi uzi până la piele.

— Usucă-l pe Fergus, răspunse Ranulf, îndreptându-se spre scări ca să-şi poată schimba hainele. Şi du-te şi caută-l pe avocatul ăla – cum îl chema? − şi adu-l aici.

— Domnul Black? zise băţos Owen. Tipul moale cu mâini umede?

— Da. Şi nu-l insulta când îl aduci.

Nu văzu schimbul de priviri dintre cei doi servitori, dar îl simţi. Nu aveau decât să-l creadă nebun; la fel de bine ar fi putut să şi fie.

— De ce-l aduc, stăpâne, dacă pot să întreb?

— Nu poţi.

*

Arran MacLawry luă scrisoarea pe care Cooper, majordomul, i-o înmână şi o deschise în timp ce ajungea în salonul pentru micul dejun. De obicei, Ranulf scria scrisori scurte, la obiect, instrucţiuni despre ce era nevoie de făcut şi când, fără prea multe înfloriri sau descrieri.

Când deschise această scrisoare, o a doua pagină căzu pe podea, ambele hârtii fiind pline până la margine cu caligrafia fratelui lor mai mare. La prima frază se opri din citit.

— Munro! strigă el. Ursule!

O clipă mai târziu, fratele lui mai mic, îmbrăcat pe jumătate şi cu părul negru ridicat pe o parte a capului ca nişte buruieni sălbatice, dădu buzna în salonul pentru micul

dejun.

— Ce dracu’ te-a apucat? întrebă el, aşezându-se pe un scaun, sprijinindu-şi capul pe masă şi făcând un semn spre cafea.

Arran tuşi.

— „Arran”, citi el cu voce tare, „pentru viitoarea corespondenţă mă vei găsi la Gilden House, Market Street numărul 12, casa cumpărată la Londra”.

Munro îşi înălţă capul de pe masă.

— Ce? Asta-i de la Ranulf? A cumpărat o casă? La Londra?

— Da, asta spune.

— De ce, pentru Dumnezeu?

— Lasă-mă să continui, da? Continuă: „Rowena a declarat că intenţionează să nu se mai întoarcă niciodată în Scoţia. S-ar putea deci să stau aici mai mult decât anticipasem, cât va fi nevoie să o conving să se răzgândească”.

— „Să o conving”? repetă Ursul, încruntându-se. Pune-i fundu’ într-o trăsură şi adu-o acasă, mai degrabă.

— Evident că nu.

— Mă întreb ce va avea de spus despre asta Lach. Ieri s-a plâns că Winnie nu i-a mai trimis nicio scrisoare.

Arran hotărî că asta era interesant.

— Nu el se plângea că-i scrie în fiecare zi?

— Da. A zis că era prea plină de veselie copilărească şi acum vrea să ştie ce face de nu-i mai scrie.

— Refuză să vină acasă. Spune-i asta şi vezi ce face.

— Nu sunt sigur că vreau să ştiu, mormăi Ursul. Ran vrea o căsătorie din dragoste, dar bietul Lach este prins între căpetenia lui şi o fată care aleargă după el de când putea să meargă. Clătină din capul negru şi ciufulit. Dacă Ranulf nu o aduce cu forţa acasă, atunci ce pune la cale?

Arran citi restul scrisorii, trei pagini de instrucţiuni scrise în amănunt, apoi se aşeză greoi lângă fratele lui.

— A înnebunit.

— Ce mai zice?

— Că Berling este la Londra, cu nepotul lui Campbell,

că noi ar trebui să rămânem aici şi o fată pe nume Charlotte este plină de ea şi are nevoie de o lecţie sau două despre cum n-ar trebui să certe un MacLawry.

Munro se încruntă.

— Charlotte. Nu-i fata Hanover? Sora lui Jane sau ceva de genul?

— Nu ştiu. Eu n-am fost prea atent la toate astea. Acum Arran începea să creadă că ar fi trebuit să fie un pic mai atent la ce se petrecea la Londra. Ceva din toate astea are sens pentru tine?

— Nu. Lasă-mă să văd.

Arran îi dădu scrisoarea lui Munro, urmărind cum fratele lui mai mic o parcurgea cu aceeaşi expresie de confuzie pe care probabil o avusese şi el.

— Ai observat de câte ori o menţionează pe Charlotte asta? întrebă el.

— Da, răspunse fratele lui. De mai multe ori decât pe Rowena. Ursul se ridică în picioare şi-i dădu scrisoarea înapoi. Păi, asta e.

— Asta e ce?

— Mă duc la Londra.

Pe dracu'!

— Nu te duci. Ran zice că trebuie să rămânem aici.

— Se întâmplă ceva acolo şi jumătate din nemernicii pe care îi căutăm noi nu-s aici. Poţi să rămâi tu.

Arran inspiră.

— Ursule, trebuie să rămâi aici. Voi pleca eu.

— Şi de ce ar trebui să fii tu cel care…

— El a zis că Rowenei îi este ruşine cu noi. La care crezi că se referea mai mult?

Ursul se încruntă.

— Pot să mă port frumos.

— I-ai dat o şa când a împlinit 18 ani. Şi fac pariu că motivul pentru care erai încă în pat aproape de prânz este pentru că împărţeai perna cu Flora Peterkin. Sau cu Berthia Peterkin? Dacă nu poţi să-ţi controlezi propriile aventuri, nu te poţi aştepta să fii de ajutor altcuiva. Mai ales nu lui Ranulf.

— Bine atunci. Ursul se lăsă la loc pe scaun. Ai face bine să îndrepţi lucrurile, Arran, sau o să vă treziţi cu mine acolo. Sau îi şoptesc ceva în ureche lui Lachlan şi-i dau drumul.

— O să mă ocup.

Şi va vedea şi cine e această fată Charlotte şi va descoperi de ce Ranulf nu putea să se oprească din a vorbi despre ea, chiar dacă era clar că avea mai multe necazuri pe cap decât îşi dorea.

*

Jane o trase pe Charlotte în salonul de dimineaţă şi arătă spre podea.

— Ajutor, zise ea râzând.

Ea şi Winnie întinseseră toată invitaţiile primite pentru micul dejun, prânz, recitaluri, picnicuri, cine, teatru, baluri şi chiar o propunere pentru o excursie cu barca pe Tamisa. Doar volumul lor, când le vedeai aşa aranjate pe dată şi oră, era uluitor.

— Cu ce aveţi nevoie de ajutor? întrebă ea, întinzându-se pentru a o mângâia pe Una în timp ce câinele stătea pe piciorul ei.

În capătul îndepărtat al teancurilor, Winnie arătă.

— Pentru data de 17 avem o invitaţie la micul dejun, două la excursii de dimineaţă, patru invitaţii la prânz, încă trei la vizite după-amiază sau cumpărături şi o serată şi o seară la teatru. Ce facem?

Charlotte se uită de la una la alta. Se simţi bătrână, sau cel puţin blazată, şi asta nu pentru prima dată. În fiecare an vedea aceiaşi oameni, unii dintre ei căsătorindu-se, dar alţii – ca ea – îmbătrânind şi afişând aceleaşi zâmbete forţate şi vorbind despre cât de tineri şi prostuţi par a fi cei din noua generaţie de debutanţi, iar asta părea la fel de greu precum plumbul. Şi ea alungase singurul bărbat care se arătase interesat de ea, chiar dacă scopul lui fusese să se culce cu ea, nu să o ia de nevastă.

— Char?

Ea îşi reveni.

— Mai întâi, trebuie să-i întrebaţi pe mama şi *papa* dacă au vreun eveniment de seară la care vor în mod deosebit să participe – sau să evite. Şi apoi uitaţi-vă dacă participaţi la alte evenimente în aceeaşi zi sau săptămâni cu aceiaşi oameni şi alegeţi ce preferaţi. Aplecându-se, ridică o invitaţie la prânz. Asta-i un picnic cu Lord Harold Onless, zise ea, reprimându-şi încruntătura.

— Da. Este foarte chipeş, zise sora el, făcându-şi vânt cu mâna la faţă.

— Şi este văr de-al doilea cu Donald Gerdens.

— Ce înseamnă asta? întrebă Winnie, cu obrajii înroşindu-se. Astăzi este zi de parlament, deci Berling nu va fi la picnic.

— Rowena, fratelui tău nu i-ar plăcea.

Era clar că devenise bonă până în măduva oaselor, şi asta pentru ambele tinere domnişoare.

— Nu-mi pasă ce crede fratele meu, zise Winnie prea strident. Nici măcar nu l-am văzut de o săptămână.

Nici Charlotte nu-l văzuse, dar ascultase. Şi auzise zvonuri, bârfe care nu prea aveau sens.

— Ai zis că nu vrei să-l vezi. Îţi respectă dorinţele. Asta nu înseamnă că tu ar trebui să le ignori pe ale lui, nu-i aşa? Este în joc siguranţa ta.

— Ei bine, nu va şti, şi eu voi fi bine, aşa că n-are importanţă.

— Winnie.

O lacrimă alunecă pe obrazul frumos al Rowenei.

— Cum ar trebui să-l ignor şi să fiu supărată pe el dacă nici măcar nu s-a arătat? reuşi ea să spună, prăbuşindu-se pe canapea. Nu-i pasă nimănui că-s singură la Londra!

Oh, *vai!* Charlotte nu ştia cum să răspundă la asta, mai ales că fusese ultima din casă care vorbise cu Ranulf. Sau i se adresase, de fapt.

— Nu eşti singură la Londra, Winnie, zise vioi Jane. Şi Lachlan MacTier ăla nu-ţi merită afecţiunea dacă nu se poate deranja nici măcar să-ţi scrie un bilet. Cât îl priveşte

pe Lord Glengask, ştii că te adoră. Este cum zice Charlotte; îţi respectă dorinţele.

De fapt, Charlotte bănuia mai mult că *ea* era motivul pentru care Ranulf dispăruse. Dar o înfuriase aşa de tare şi chiar glumise despre bătaia de la balul Evanstone – o încăierare despre care încă se bârfea, pentru Dumnezeu. Şi sărutul, apoi sugestia să devină... amanţi, pentru că evident că nu se potriveau unul cu celălalt altfel – ar fi fost greşit să nu îi spună ce gândea. Îi spusese de fapt mai mult decât avusese de gând, dar odată ce se pornise nu se putuse opri. Oh, o enerva!

Şi apoi el dispăruse din ochii lumii pentru o săptămână. Nu de tot; evident că ieşise să călărească dimineaţa devreme şi se întâlnise de câteva ori cu oameni diverşi, dar nu participase la nicio petrecere. Desigur că ea nu era sigură dacă fusese invitat la vreuna, după ce se petrecuse săptămâna trecută.

Dar în ceea ce privea picnicul, dacă ea permitea să se întâmple în absenţa lui ceva ce-i punea sora în pericol, atunci tot discursul ei despre cum el era cel care provoca necazuri şi cum Rowena era în siguranţă printre aristocraţia engleză ar fi devenit o minciună. Şi dacă asta făcea ca el să nu-i mai ia în seamă vorbele, atunci asta ar distruge cea mai interesantă... prietenie pe care o avusese vreodată şi fără vreun motiv bun.

— Da, te adoră. Aşa că poţi să fii supărată pe el şi să nu-ţi rişti siguranţa în acelaşi timp, nu-i aşa? insistă ea. Mai ai două invitaţii care se suprapun în aceeaşi zi.

— Două deocamdată, intonă Longfellow de la uşă.

Majordomul aduse o tavă de argint plină cu şi mai multe invitaţii şi corespondenţă.

Toată deprimarea fu uitată şi fetele se repeziră la ele, râzând şi ţipând când recunoşteau un nume aici sau o adresă colo. Charlotte bănuia că nu le putea invidia pentru entuziasmul lor; şi ea avusese un sezon de debut splendid, culminând cu logodna ei cu foarte frumosul James Appleton.

— Asta-i pentru tine, Char, zise Janie, înmânându-i o

scrisoare.

Ea nu recunoscu adresa, rupse sigiliul simplu de ceară şi despături oricum scrisoarea. În timp ce citea scurtul paragraf inima ei galopă şi se opri şi o luă din loc neregulat din nou. Inspirând, citi din nou, pentru a se asigura că nu-i scăpase ceva. Apoi tuşi.

— Winnie, ar trebui să citeşti tu asta, zise ea, întinzându-i-o cu degetele tremurând.

Rowena o luă şi o citi, apoi ridică privirea din nou.

— A... a cumpărat o casă? şopti ea, cu lacrimi sclipindu-i iar în ochi. A *cumpărat o casă?* În Londra?

— Eu ştiu cât ştii şi tu, Winnie. Acum capătă sens unele dintre zvonurile ciudate auzite.

— Păi, ce zice, pentru Dumnezeu? întrebă Janie.

Winnie nu părea în stare să răspundă, aşa că o făcu Charlotte.

— Ranulf – Lord Glengask – a cumpărat Gilden House de pe Market Street. Ne-a invitat familia la cină acolo mâine-seară, dacă suntem disponibili.

— Dumnezeule! exclamă sora ei. Credeam că urăşte Londra.

— O urăşte, interveni într-un final Rowena, ştergându-şi ochii. Nu înţeleg.

Charlotte credea că poate ea înţelegea, dar nu avea de gând să le spună nici uneia dintre tinerele domnişoare că-l luase pe marchiz la rost pentru prejudecăţile lui nefondate. Vreodată.

— Vrei să acceptăm invitaţia? întrebă ea, destul de surprinsă cu câtă disperare îşi dorea ca Rowena să spună da.

Argumentele ei avuseseră efect asupra lui? Ascultase el ce avusese ea de zis? Aşa părea, dar ea voia să fie sigură. Şi voia să ştie ce însemna asta.

— Bănuiesc că ar trebui, zise încet sora lui Ranulf. Ar fi nepoliticos să ignorăm o invitaţie directă până la urmă, nu-i aşa?

— Da, aşa cred. Şi nu vrem să fim nepoliticoşi.

Nu când ea deja depăşise pragul unui astfel de

comportament cu acest bărbat.

Abia ar fi trebuit să observe că el fusese absent o săptămână, doar şapte zile. Sezonul era în plină desfăşurare şi ea participase la cine, baluri, recitaluri în aproape fiecare seară. Dar observase. Şi nu voia ca ultima lor discuţie să fie ultimele cuvinte schimbate între ei vreodată. Nu, se pare că nu terminase încă cu marchizul de Glengask. Dar habar nu avea dacă asta era bine sau rău.

capitolul 8

Ranulf se opri în capătul scării principale – scara lui acum – şi inspiră adânc. Jos, în hol, Owen şi Peter păreau să aibă aceeaşi problemă cu a accepta mutarea în Gilden House ca şi el.

— ...şi mai mulţi servitori englezoi umblând prin jur, zicea Peter, şoptind răguşit. Aş fi putut rămâne la Hanover House.

— Tu stai în Hanover House, răspunse Owen. Eşti aici ca să ne ajuţi să părem civilizaţi. Aşa că încetează să răcneşti despre englezoi şi mută florile alea în salon.

— Dar de ce a cumpărat căpetenia locul ăsta? Crezi că vrea să abandoneze Glengask?

— Nu cred. Niciodată. Mereu va fi un MacLawry la Glengask.

Asta era bârfa pe care Ranulf sperase să o evite. Desprinzându-se de balustradă, coborî scările.

— Totul gata pentru seara asta, băieţi?

— Da, răspunse Owen, aruncându-i o privire tăioasă partenerului său. Noi n-am prea organizat cine oficiale, dar le-am citit din cărţile de etichetă. Veţi fi mândru de noi.

— Ştiu. Îl bătu încurajator pe umăr pe Peter. Englezii ne văd ca pe nişte barbari şi diavoli pentru că nu ne cunosc obiceiurile. Mi-am dat seama că şi eu aveam nişte presupuneri generale despre ei, din cauza aceleiaşi ignoranţe. Zâmbi scurt. Încep să-mi cunosc duşmanul.

Şi dacă unii dintre ei se dovedeau a nu-i fi duşmani, atunci cu atât mai bine pentru el, bănuia.

În vreme ce Peter se grăbea să urce cu florile, Owen se uită după marginea perdelei de la fereastra îngustă din hol.

— Vine o trăsură. Ar trebui să fiţi în salon, stăpâne. Englezo… englezii nu-şi întâmpină oaspeţii în uşă.

Încuviinţând din cap, Ranulf se retrase sus pe scări. Când începuse asta, fusese furios şi plin de resentimente – în mare parte la adresa lui Charlotte Hanover. Acum că trecuse de punctul în care nu se mai putea întoarce, era pe jumătate convins că seara va fi un dezastru. Cel puţin însă, era probabil să fie unul interesant.

În salon, îşi turnă un pahar de whisky şi luă o gură generoasă. Bea aşa ceva cam de când avea cinci ani, şi un pahar sau două îl făceau mai treaz decât pe un preot, dar spera că îi va linişti un pic nervii. Nu era obişnuit să fie emoţionat şi nu-i plăcea senzaţia.

Owen intră pe uşă şi se opri, stând drept.

— Stăpâne, intona el, căpetenia Swansley.

Apoi făcu un pas în spate. O clipă mai târziu Myles trecu amuzat pe lângă el şi intră în salon.

— Ranulf, zise el, înaintând şi întinzând mâna. Mulţumesc pentru invitaţie. A fost… neaşteptată. Şi foarte bine-venită.

Ranulf strânse mâna unchiului său, apoi îi dădu drumul.

— Eşti din familie, zise el lent, ştiind prea bine că inversa hotărârea luată cu trei ani în urmă. Şi Rowena se va aştepta să te vadă aici.

Înghiţind vizibil, Myles încuviinţă din cap.

— Este o casă frumoasă. Ar trebui să spun că sunt surprins că ai cumpărat o proprietate în Mayfair sau evităm discuţiile astea?

— Încerc să văd lucrurile din punctul de vedere al englezilor, răspunse Ranulf. Nu-mi convine şi nu prea-mi place, dar tot o fac. Să lăsăm lucrurile aşa, da…

— Stăpâne, îmi face plăcere să vă prezint pe Lord

Hest, Lady Hest, Lady Rowena MacLawry, Lady Charlotte Hanover şi Lady Jane Hanover.

— Mulţumesc, Owen.

Servitorul făcu un pas în spate şi gesticulă. Ranulf observă că purta mănuşi albe; Owen chiar chitise cărţile de etichetă. Când Hest intră în încăpere, Ranulf lăsă deoparte îngrijorarea cu privire la ce-i mai pregătise Owen după aceea.

Înaintă, strânse mâna contelui şi făcu o plecăciune peste mâna contesei. Dar toată atenţia lui rămase spre cadrul uşii. Da, îi fusese dor de sora lui, îi fusese dor să vadă cu propriii ochi că ea era în siguranţă în ciuda celor două rapoarte zilnice de la Peter Gilling, dar Rowena nu era fata la care visase în ultimele şapte zile. Nu, o frumuseţe cu părul auriu şi ochii căprui continua să-i chinuie gândurile la fel de mult cât îl chinuise ea în persoană în urmă cu o săptămână. Era încă nesigur despre ce simţea şi era şi mai nesigur despre ce simţea ea, ştia doar că dorea – avea nevoie – să o vadă.

Rowena intră în încăpere, cu un zâmbet neliniştit pe chip, zâmbet care se mări când îl văzu pe unchiul Myles. Directă ca de obicei, înaintă spre Ranulf.

— Este adevărat că ai cumpărat casa asta?

— Da.

— De ce?

El ridică din umeri.

— Nu pot să judec Londra privind din afară înăuntru, nu-i aşa?

Ea se uită la el, cercetându-l o clipă, apoi parcurse distanţa dintre ei şi-şi aruncă braţele în jurul pieptului său.

— Orice te-a apucat, Ranulf, mulţumesc.

Ranulf o îmbrăţişă strâns la rândul lui.

— Pentru ce-mi mulţumeşti, fată? Ştiu că n-ai uitat de ciondăneala de la balul Evanstone.

— Nu ştiu, răspunse ea cu un râset scurt, îndreptându-se pentru a-şi şterge ochii. Pentru că eşti încă aici. Şi pentru că eu sunt încă aici.

— Ţi-am dat cuvântul meu, *piuthar.*

Se abţinu să-i amintească faptul că ea jurase că nu va mai pleca vreodată din blestemata de Londra; fiecare lucru la timpul lui.

O siluetă într-o rochie galbenă intră în încăpere, iar el expiră aerul pe care îl oprise în gât. Jane era destul de plăcută, dar nu era sora Hanover pe care voia să o vadă. Şi apoi intră ea, într-o rochie simplă din mătase verde, cu o pelerină scurtă gri deasupra, observând cu ochii ei căprui decorul cu gust al salonului elegant. Şi ştia că-i elegant pentru că cumpărase casa gata mobilată.

Întoarse ferm privirea spre sora mai mică. Până la urmă nu se cădea să fie nepoliticos.

— Lady Jane, zise el, luându-i mâna şi făcând o plecăciune peste ea.

— Lord Glengask. Aveţi o casă… foarte frumoasă.

— Îţi mulţumesc, domnişoară. Încă aştept o ploaie sănătoasă să văd dacă curge prin acoperiş, dar cred că-i solid. Abia atunci se îndreptă spre Charlotte. Ei bine, milady, ce părere ai? întrebă el, ducându-şi mâinile la spate.

I se părea cea mai bună soluţie ca să nu o prindă şi să o sărute – mai ales că era probabil să fie întâmpinat cu o palmă.

Ea îşi menţinu privirea pe chipul lui.

— Cred că sunt surprinsă.

— N-ar trebui să fii, răspunse el pe o voce mai joasă, în vreme ce restul familiei se duse să-l salute pe Myles. Tu eşti motivul.

Charlotte îşi coborî capul.

— Eu nu ţi-am sugerat să cumperi o casă.

— Nu. Mi-ai zis să nu mai judec dacă nu cunosc. Acumulez cunoştinţe.

Împreunându-şi degetele, ea îşi feri privirea.

— Atunci e bine.

— Da. Aşa cred. Am cumpărat şi o trăsură. Nu-s prea practice în Ţinuturile Înalte, dar mă întrebam dacă ai vrea să ieşi la o plimbare cu mine mâine. Am tot vrut să văd Muzeul Britanic.

Ea făcu un pas mai aproape.

— Nu înţeleg. Tu…

— Ţi-am jignit sensibilităţile şi tu mi-ai dat o replică usturătoare, o întrerupse el. O făcuse într-un mod în care nimeni pe care îl cunoscuse vreodată nu îndrăznise să o facă, dar asta îl făcuse doar mai puternic. Deci, am putea să spunem că asta-i o zi nouă? Poate un nou început.

Ea clătină din cap după un moment.

— Fără noi începuturi.

Un muşchi tresări în maxilarul lui. Nu se aşteptase la soare şi trandafiri, dar să-i fie refuzată o şansă când făcuse toate astea… Un gând îi trecu prin minte. Se hotărâse să-i cunoască mai bine pe englezi de unul singur, pentru că era un lucru înţelept să facă asta? Sau o făcuse pentru a şterge expresia de dezgust din acei ochi căprui buni şi înţelepţi? Şi ce naiba însemna asta?

— Bine, atunci, zise el forţat. Îţi mulţumesc pentru sinceritate.

— Atunci poţi să mă iei la ora 10 mâine, zise ea.

— Po… poftim?

— Nu voi ignora ce ştiu despre tine, aşa cum tu nu vei da deoparte ce ştii despre mine, comentă ea, întinzând mâna să-i aranjeze lavaliera foarte adecvată. Şi recunosc că mă simt… atrasă de tine, Ranulf. În ciuda raţiunii. Şi în ciuda a ceea ce ai spus că vrei de la mine.

— N-am dormit nopţile din cauza ta, Charlotte, răspunse el. Din cauza a ceea ce vrei tu de la mine. Ai face bine să fugi în direcţia cealaltă.

— Şi cu toate astea, iată-mă aici.

— Da. Iată-te aici.

Privirea lui coborî spre gura ei, spre curbele calde şi moi ale buzelor ei. Dumnezeule, voia să o guste. Trecuse o săptămână în care îndepărtase nerăbdarea, frustrarea şi uri vechi. Toate astea pentru ceva ce nu putea numi, dar după care simţea nevoia disperată să alerge.

— Ranulf!

El tresări. După expresia ei, Charlotte se speriase şi ea. Sperând că ceea ce gândise nu i se vedea prin

pantaloni, îşi aranjă haina şi se uită la sora lui.

— Da?

— Ai timp să ne arăţi casa acum sau aşteptăm după cină?

Îşi mută privirea de la el la Charlotte şi înapoi.

— Haide acum, se auzi el spunând. Fără a îndrăzni să se uite înapoi la Charlotte, veni să se alăture grupului principal. Înainte să o cumpăr, casa a fost reşedinţa londoneză a lui Matthew, viconte Danvers. A primit-o de la bunica lui, Lucille Gilden, marchiză de Hundy. I-aţi cunoscut pe vreunul din ei, Lord Hest?

Tatăl lui Charlotte încuviinţă din cap.

— Îl cunoşteam destul de bine pe Danvers, deşi în ultimii ani era cam bolnav şi destul de retras. Este prima dată însă când calc în Gilden House.

— Atunci să începem cu încăperile de la acest etaj. Vizavi este biblioteca, deşi Danvers pare să fi colecţionat mai mult ziare vechi aici.

Charlotte rămase unde se afla, în timp ce restul grupului traversă holul spre bibliotecă. În urmă cu o săptămână fusese foarte furioasă pe Ranulf MacLawry. Şi în seara asta aproape că-l sărutase în faţa familiei sale.

Pentru Dumnezeu, nu-l sărutase niciodată pe James până când se logodiseră, pentru că să faci altfel… ei bine, pur şi simplu nu se cuvenea. Dar în cei doi ani cât îl cunoscuse pe domnul Appleton, chiar şi aşa reţinut cum fusese el, nu-şi aminti să fi simţit vreodată un asemenea val de căldură şi nevoie cum simţea când Ranulf se uita la ea.

Jane spusese despre el că era fioros şi viril, iar Charlotte răsese de sora ei. Dar nu putea să contrazică faptul că el avea o anumită vivacitate ce lipsea majorităţii bărbaţilor pe care îi cunoştea ea. O insultase, îi sugerase să-i devină amantă – doar cât se afla la Londra, desigur –, apoi începuse o ceartă.

Atunci de ce acum îşi strângea mâinile şi de ce se întreba ce s-ar întâmpla cu viaţa ei dacă se culca cu el?

Evident că nu se va putea mărita niciodată, fără ca

viitorul ei soţ să nu ştie că nu mai era castă. Dar renunţase la căsătorie în urmă cu câţiva ani şi cu fiecare an perspectivele ei se diminuau. Dacă erau indiscreţi, ea va deveni subiect de bârfă, va fi ostracizată de înalta societate. Dar asta doar dacă cineva îşi dădea seama ce făceau. Dacă făceau ceva. Dacă decidea că ispita de a fi în braţele lui cântărea mai mult decât dorinţa ei de decenţă.

— Charlotte?

Clipi şi reveni în prezent când Rowena intră în cameră.

— Îmi pare rău, zise ea, zâmbind. Eram pierdută în gânduri. Înaintând, o cuprinse de braţ pe Winnie. Ce-am pierdut?

— Cred că *eu* am pierdut ceva, răspunse Rowena, fără să se mişte în ciuda îndemnului gentil al lui Charlotte. Umbli după fratele meu?

Oh, Cerule!

— De ce ai crede aşa ceva? zise ea, părând un pic mai stridentă decât voia. Eu şi Lord Glengask nu suntem de acord cu nimic!

Oh, Doamne, oh, Doamne! Dacă Rowena observase, atunci observase şi sora ei? Părinţii ei?

— Nimeni nu-l înfruntă pe Ranulf. Doar tu. Cred că asta înseamnă că-ţi face plăcere.

Charlotte făcu o mică grimasă.

— Îmi place o discuţie în contradictoriu sănătoasă, fu ea de acord.

Sora marchizului îşi înclină capul.

— Ţi-e ruşine că-ţi place de el? Pentru că-i scoţian?

— Dumnezeule, nu, Winnie! Discuţia nu decurgea deloc bine şi ultimul lucru de care avea nevoie era ca Rowena ori fratele ei să creadă că era o altă snoabă aristocrată. Eu... Expiră. Există o atracţie, recunoscu ea, vorbind încet şi repetând în gând cuvintele înainte de a le rosti. Mi-a cerut să merg cu el la muzeu mâine şi eu am fost de acord. Cât despre umblatul după el, cred că ştim amândouă că fratele tău n-are de gând să se însoare cu o englezoaică.

Ochii gri se făcură mai mari.

— Căsătorie? Pentru Dumnezeu, vrei să te măriţi cu el?

Charlotte tuşi.

— Eu n-am zis niciodată aşa ceva! reuşi ea să spună. Voiam doar să spun că lucrurile n-ar putea fi foarte serioase.

— Dumnezeule! Era să-mi stea inima, zise Winnie, chicotind şi îmbrăţişând braţul lui Charlotte.

— Şi a mea la fel!

Charlotte o sărută pe obraz, profitând de moment pentru a ascunde că presupunerea lui Winnie o rănise. Era o idee aşa de bizară? Pentru că avea 25 de ani? Pentru că era englezoaică? O tăvăleală în pat era perfect acceptabilă, dar nimic serios, nimic permanent.

— Ar fi bine să-i prindem din urmă sau fratele tău va crede că nu ne place casa.

Rowena părea satisfăcută, dar inima şi capul lui Charlotte continuau să se învârtă. Dacă avusese impresia că vreun final de poveste o aştepta, Winnie tocmai i-o spulberase. Dar asta era probabil ceva bun. Ea şi Ranulf nu erau chiar suflete pereche până la urmă. Şi prefera să ştie unde o duce un drum.

Gilden House se afla pe o stradă impunătoare, pe care erau aliniaţi ulmi înalţi care priveau spre pietoni din vremea marelui incendiu probabil. Se aşezase în mijlocul Mayfair la propriu şi la figurat. Dacă o făcuse din cauza ei… Un fior cald îi urcă pe spate, în ciuda tristeţii gândurilor ei. Era un om foarte neobişnuit până la urmă şi se părea că şi el o considera neobişnuită pe ea.

O clipă mai târziu i se ridică părul pe braţe şi o mână caldă îi prinse cotul.

— Aproape că-ţi pot vedea casa de aici, murmură Ranulf, alăturându-i-se la fereastra din faţă a dormitorului principal.

Îşi dorea să se lase pe el, să-i simtă braţele cuprinzându-i talia, să uite toate prostiile care încercau să complice simpla dorinţă ce-i curgea pe sub piele.

— Credeam serios că noi doi nu vom mai vorbi, zise ea pe aceeaşi voce joasă.

— Şi eu. Nu-s obişnuit să se urle la mine. Se apropie de parcă îi mirosea părul. Mi-au trebuit vreo două zile să recunosc că ai avut dreptate. Ranulf privi în urma lui. Asta s-ar putea să fie o conversaţie pentru altă dată, spuse el.

Accentul lui moale o făcu să simtă cum i se învârte excitarea pe sub piele.

Indiferent ce se întâmplase într-o săptămână petrecută gândindu-se doar la marchizul de Glengask, o copleşise indignarea când îl văzuse începând o bătaie pentru că cineva pe care el nu-l plăcea dorise să danseze cu ea. Poate că fusese provocat, poate că el provocase, dar indiferent cum ar fi fost, violenţa îi provoca greaţă. Setea masculină pentru onoare, putere sau superioritate – James Appleton aproape doar la asta se gândise şi asta îl omorâse. În ciuda proverbului care spune că câinele moare de urât şi prostul de grija altuia, cărţile de istorie erau pline de poveşti despre bărbaţi al căror simţ al onoarei sau mândria îi trimiseseră la moarte. Ranulf înfrunta direct toate loviturile la adresa mândriei lui şi arăta asta tuturor.

Se întoarseră în salon când se auzi un gong, răsunând prin casa mare precum zgomotul unui tunet. Uşile duble care uneau salonul de mica sufragerie fură deschise, iar Owen, servitorul, stătea îmbrăcat într-o livrea neagră şi cu mănuşi albe.

— Doamnelor şi domnilor, cina este servită.

— Mulţumesc, Owen.

Ranulf se ridică şi făcu semn invitaţilor lui spre uşă.

— Nu, stăpâne, şopti cam tare servitorul. Dumneavoastră trebuie să plecaţi primul şi să o luaţi pe doamna cea mai înaltă în rang cu dumneavoastră. Adică pe Lady Hest.

Rowena îşi stăpâni râsul în spatele mâinii şi se duse să-l ia de braţ pe Lord Hest. Lord Swansley oferi câte un braţ lui Charlotte şi lui Janie – ceea ce nu era neapărat după etichetă, dar ea ştia că Jane aprecia că nu trebuia să meargă singură.

— Sper că nu vă deranjează, zise Ranulf, când se aşezară toţi, dar vom mânca vânat scoţian cu măceşe şi sfeclă roşie. De obicei se serveşte de Hogmanay, dar am zis să facem o excepţie..

— Ce este Hogmanay? întrebă Janie.

— Ah. Sfârşitul anului. Anul Nou. Zâmbi. Şi trebuie să încercaţi nişte caltaboş, pregătit în stilul muntenesc.

— Care e stilul muntenesc? şopti Jane, aplecându-se să o tragă pe Rowena de braţ.

Rowena râânji.

— Plămânii fierţi de la oaie, vacă sau căprioară, tocaţi cubuleţe şi mărunţiţi şi serviţi cu terci de ovăz şi alte legume şi condimente.

Unchiul Myles luă o gură de vin.

— S-ar putea să vrei să te saturi cu vânatul, zise el pe o voce mai joasă. Eu am învăţat să tolerez caltaboşul, dar n-aş zice că-mi place.

— Ursul obişnuia să-mi spună că-mi va creşte păr pe piept, continuă Winnie chicotind. Apoi eu plângeam când mă obligau să-l mănânc, până când unchiul Myles îi dădea una după ceafă. Se aplecă în faţă ca să se uite spre capătul mesei. Deci ai o bucătăreasă din Scoţia, Ran?

— Nu. Doamna Flost clar nu-i scoţiană. Dar eu, Peter şi cu Owen i-am arătat cum se găteşte vânatul şi caltaboşul.

— Oh, Doamne, şopti Jane.

Vânatul se dovedi a fi delicios şi grupul surprinzător de vesel. Ranulf explică cum sărbătoarea de Hogmanay implica toată comunitatea, cu fermieri care aduc cele mai alese animale şi cu căpetenia clanului organizând o noapte – sau două, mai degrabă – de dansuri, cântat, băut şi mâncat.

La modul cum povestea, cu intervenţii utile din partea lui Winnie şi a lordului Swansley, zugrăvi o imagine vie în care ea aproape că vedea dansatorii la lumina focului şi îi vedea pe cei mici alergând prin jur şi încercând să golească halbele de bere înainte ca părinţii lor să-i prindă.

— Stăpâne, anunţă Owen în vreme ce doi servitori

apărură cu tăvi, am adus caltaboşul. Se încruntă. Dacă mi-aţi fi permis să angajez un cimpoier, l-am fi anunţat mai bine.

— Eu cred că te-ai descurcat bine, Owen, zise Winnie, cu accentul mai pronunţat în timp ce era la al treilea ei pahar de vin. Mai bine decât orice cimpoier.

— Mulţumesc, Lady Winnie, zise servitorul, roşind.

Charlotte studie felul de mâncare pus în faţa ei.

Arăta granulat, cu bucăţi de ceapă şi ficat şi organele mărunţite. Oricum, mirosul era chiar plăcut.

— Ia o înghiţitură, fată, o îndemnă Ranulf cu un rânjet. Nu o să te omoare.

Ea chicoti, indicaţie clară că şi ea băuse prea mult în seara asta. Dar asta părea să facă parte din tradiţia scoţiană, aşa că bănuia că se purta doar prietenos. Inspirând, luă o bucată mare în furculiţă şi o băgă în gură.

Gustul nu era rău, dar textura îi amintea de cele mai rele părţi din sângerete. Continuă să mestece, zâmbind forţat.

— Interesant, zise ea, ducând şervetul la gură în timp ce vorbea.

Ranulf râse. Îşi dădu seama că nu-l auzise niciodată râzând. Sunetul bogat, profund o încântă până în vârful degetelor. O încălzi peste tot, inclusiv în locuri despre care doamnele nu trebuiau să vorbească. Mâine, săptămâna viitoare, luna viitoare – ce însemnau cu adevărat? El şi seara asta erau ambele extrem de interesante.

— Nu cred că mai pot să mănânc ceva, exclamă Jane, chicotind şi uitându-se la farfuria plină de parcă era un şarpe.

Charlotte clătină din cap, înghiţind.

— Oh, nu, nu scapi. Toată lumea trebuie să guste măcar o dată.

Şi Ranulf, şi Winnie erau pe la jumătatea porţiilor lor de caltaboş, Ranulf mânca cu mare poftă.

— Nu-i perfect, zise el între îmbucături, dar este de ajuns.

În vreme ce restul familiei luă timid câte o furculiţă,

Charlotte întâlni peste masă privirea lui Ranulf. Zâmbetul lui amuzat se lărgi şi ridică paharul de whisky, înclinându-l în direcţia ei, după care mai luă o gură. Poate că era din cauza cantităţii generoase de vin consumate, dar dintr-odată îşi dori ca restul familiei ei – şi a lui – să se afle în altă parte, să fie doar ei doi, lumina lumânărilor şi focul cald din vatra opusă ferestrelor.

Felul în care lumina focului din spatele ei se reflecta în fereastră era chiar remarcabil. Se întrebă dacă arhitectul modificase un pic unghiul ferestrelor având asta în gând.

Doar că lumina de la ferestre continua să fie tot mai puternică. Inima ei tresări ciudat. Charlotte se ridică, cu furculiţa uitată în mână.

— Ranulf…

Uşa laterală se deschise dintr-odată în acelaşi moment. Peter Gilling, servitorul care stătea în Hanover House, intră în încăpere.

— Foc, stăpâne! Grajdul!

Ranulf era deja pe jumătate în picioare.

— Doamnelor, rămâneţi aici. Câini, de pază!

Cei doi dulăi care leneviseră lângă foc, în spatele ei, deveniră atenţi, cu cozile întinse şi nasurile în aer.

— Ce putem să facem? întrebă ea, în timp ce el, Myles şi tatăl ei se grăbeau să iasă din cameră, cu cei doi servitori scoţieni şi ceilalţi doi englezi în urma lor.

Privirea lui aprigă o surprinse pe a ei.

— Să fiţi în siguranţă, zise el şi dispăru pe uşă.

— Oh, Doamne, zise Winnie, grăbindu-se la fereastră. Este ca atunci când au ars şcolile, şi Ursul a fost împuşcat.

— Prostii! Charlotte făcu un efort să stea pe loc. Asta-i o casă veche cu un proprietar nou şi un grup la fel de nou de servitori. Probabil că cineva a dărâmat vreun felinar.

— Sper. Oh, sper. Stirling este în grajd. Ranulf îl are de ani buni. Dacă arde…

Ambele domnişoare erau acum în lacrimi şi chiar şi mama lor părea aproape să plângă. Încruntându-se, Charlotte înaintă şi le trase de lângă fereastră.

— Când se vor întoarce, vor fi uzi şi le va fi frig şi vor

fi plini de funingine. Hai să găsim nişte pături, nişte cârpe şi ligheane cu apă curată, da? Aduceţi ce găsiţi în salon.

— Da, interveni şi Lady Hest, uitându-se recunoscătoare la ea. Haideţi, fetelor. Trebuie să participăm şi noi.

Ieşiră din încăpere în direcţia bucătăriei, cu Una în urma lor. Când Charlotte se uită în jos, Fergus stătea chiar lângă ea, cu blana zburlită şi nasul încreţit în timp ce mirosul de fum intra în mica sufragerie.

Ea nu voia să adune pături. Voia să iasă şi să ajute. Adunându-şi fustele, Charlotte alergă spre uşa de la intrare. Stătea deschisă şi fumul intra în hol adus de briză spre est. Odată ieşită afară, închise uşa în urma ei; altfel, şi după ce ar fi stins focul, Ranulf ar fi trebuit să schimbe toate draperiile.

Ţinând cont de circumstanţe, i se părea un lucru neînsemnat pentru care să-şi facă griji, dar când dădu colţul casei, se opri dintr-odată şi toate gândurile despre draperii se risipiră. Limbile portocalii şi furioase ale focului ieşeau pe fereastra grajdului şi întreaga parte din spate a clădirii era doar fum şi flăcări. Şi-şi dădu imediat seama că niciun felinar răsturnat nu ar fi pornit acest incendiu.

Se cutremură, apoi alergă înainte la sunetul strigătelor lui Ranulf. Oameni şi cai ţâşneau prin faţa flăcărilor. Apropiindu-se, observă linia neregulată de oameni cărând găleţi de la fântâna din spatele casei.

Un tânăr foarte îngrijorat scotea apă din fântână, coborând şi urcând găleata, în vreme ce alţii foloseau apa ca să umple şi mai multe găleţi şi să le dea din mână în mână de a lungul şirului. Charlotte inspiră, tuşind. Poate că nu era în stare să care găleţile grele, dar cu siguranţă putea să rotească o manivelă.

— Lasă-mă să ajut, zise ea, trecând de partea cealaltă a platformei şi unindu-şi mâinile cu ale lui.

— Mulţumesc, domnişoară, zise el recunoscător, gâfâind.

Muncind împreună, lăsară găleata şi o traseră sus la o viteză aproape dublă decât înainte. Servitorii din casele

vecine începeau să apară şi ea îi instrui să coboare mai multe frânghii cu găleţi în fântână pentru a grăbi procesul prin care apa ajungea la foc.

Începu să-şi simtă braţele ca de plumb, dar strânse din dinţi şi continuă să rotească manivela. Indiferent cât era de extenuată, bărbaţii care cărau găleţile pline cu apă trebuiau să fie şi mai obosiţi. Îşi închise mintea la amorţeală şi durerea tăioasă şi se concentră pe nimic altceva decât pe mişcarea braţelor.

O mână se aşeză peste a ei şi cu un scârţâit manivela se opri din rotit.

— Bravo, Ginger, se auzi vocea cu accent a lui Ranulf. Bravo, fată. Am stins focul.

Ea nu-şi putea desface degetele. El păru să-şi dea seama de asta după o clipă şi îi eliberă mâinile cu o atingere surprinzător de blândă.

— L-am salvat pe Stirling? se auzi ea întrebând, în timp ce picioarele îi cedau.

De când se afla aici? I se părea că de ani şi de secunde în acelaşi timp.

— Stirling este bine. Toţi caii au ieşit. Grajdul este pierdut, dar focul nu s-a întins la casă, slavă sfântului Andrei şi tuturor îngerilor.

Se uită la el, înalt şi formidabil chiar şi fără haină şi cu mânecile suflecate, cu urme de funingine şi arsuri acoperindu-i aproape fiecare centimetru. Şi apoi, înainte să apuce să protesteze că avea nevoie de câteva clipe ca să-şi revină, el o luă în braţe şi o duse în casă.

— Oh, slavă Domnului, Charlotte! o auzi ea pe mama ei. Te-am căutat peste tot!

— Am ajutat la scoaterea apei din fântână, zise ea. Dintr-odată îşi dădu seama că Ranulf încă o căra şi-i dădu un cot în pieptul tare. Nu sunt o invalidă, declară ea. Poţi să mă pui jos acum, te rog.

El o strânse mai tare pe moment şi apoi o întinse pe una din canapelele lui frumoase.

— Îţi aduc nişte whisky, zise el serios şi se dădu la o parte.

Jane se lăsă imediat pe podea lângă ea şi îi luă mâna.

— Oh, ai băşici, zise ea şi începu să-i frece degetele lui Charlotte.

— Mă simt ca o mare băşică, răspunse ea, tresărind în timp ce începea să simtă ace şi furnicături în sus pe braţe.

— Aşa şi ar trebui, zise Ranulf, lăsându-se pe vine lângă Jane şi ţinând paharul la buzele lui Charlotte. Ai fost acolo aproape trei ore, după spusele valetului meu. A zis că ai organizat vecinii şi fântânile lor.

Trei ore? Nu era de mirare că se simţea aşa de irascibilă.

— Am vrut să ajut.

— Şi ai făcut-o. Aproape că l-ai lăsat fără braţe pe bietul Ginger. Nu va putea să lege o lavalieră o săptămână. Bea.

Cum restul familiei o privea cu nerăbdare, ea făcu ce îi ceru el şi dădu pe gât câteva înghiţituri din whisky-ul tare. Muşchii începură să i se relaxeze şi închise ochii. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era Ranulf frecându-i degetele şi spunându-i fată curajoasă şi frumoasă. Era drăguţ să audă asta.

*

Ranulf o duse pe Charlotte adormită la trăsura familiei ei şi o aşeză cu grijă pe banchetă, dându-se înapoi în vreme ce restul familiei Hanover şi Rowena urcau după ea. În seara asta îi trimise pe Peter şi Debny cu ei, alături de Una; doar pentru că răul fusese făcut nu însemna că se terminase.

În vreme ce se retrăgea de lângă trăsură, Rowena se întinse pe geam şi-l apucă de încheietură.

— Charlotte a zis că cineva a dărâmat un felinar. Crezi că asta s-a întâmplat?

Deşi era obosită şi îngrijorată, făcea un efort să-şi ascundă accentul. Îi amintea de Berling şi de tovarăşii lui.

— Nu ştiu, fată. O să cercetăm dimineaţă, când lumina-i mai bună.

Ea încuviinţă din cap.

— Ai grijă de tine, Ran. Şi nu face nimic prostesc.

— Nu voi face. Ţine-o pe Una în camera ta în noaptea asta, doar ca să fiu eu liniştit. Noapte bună, *piuthar.*

— Noapte bună, *bràthair.*

În clipa în care trăsura plecă de pe alee, el reveni la grajdul fumegând. Grăjdarii vor trebui să stea de veghe toată noaptea, să fie siguri că nu se aprindea iar focul. Cei cinci cai ţinuţi înăuntrul clădirii erau în siguranţă şi probabil încă nervoşi acasă la ducele de Greave, pe strada alăturată.

— Nu vei încerca ceva nebunesc, Ranulf? întrebă unchiul său la câţiva paşi în spate.

— Din întâmplare, cunosc un bărbat cu reputaţia de a porni incendii, Myles, zise el, cu umerii dureroşi de la cât de mult îşi controla firea.

Voia să rănească pe cineva – Berling – pentru asta. Bărbatul îi pusese casa, familia în pericol. Ar fi putut să ardă vreo duzină de case pe stradă dacă vântul ar fi fost mai puternic sau ei ar fi reacţionat mai lent. Şi sub toate astea, îngropat sub mormanul de tăciuni fumegânzi, se afla lucrul care îl tulbura cel mai mult – ideea că Charlotte fusese în mijlocul haosului şi că ar fi putut fi rănită.

Când o găsise la fântână era palidă şi clar epuizată, cu mâinile strângând aşa de tare manivela, încât fusese nevoie ca mâinile lui să le desprindă pe ale ei. Văzând-o acolo, în mijlocul haosului, fusese… Fusese o revelaţie. Da, era bine-crescută şi nu-i plăcea vărsarea de sânge, dar nu era timidă şi nu era slabă.

Şi cu toate prejudecăţile lui despre englezi, servitorii englezi şi stăpânii lor îl ajutaseră să stingă focul. Un duce englez îi oferise grajdurile pentru caii lui. Şi, dacă nu se înşela foarte mult, focul îl pusese un scoţian care se pretindea englez.

— Ranulf, nu ştim sigur că-i vina lui Berling, zise Myles, de parcă îi citea gândurile. Nu ştim nici măcar dacă el a dat foc şcolilor sau l-a împuşcat pe Urs. Eu am spus celor din clanul Donnelly, până la urmă.

Ranulf se întoarse spre unchiul său.

— Ştiu, şuieră el. Ar fi trebuit să mă ocup de el când am avut ocazia. Este evident că nu a fost suficient să-i rup nasul.

— Poate că aşa ar fi trebuit. În Ţinuturile Înalte ai fi avut o şansă bună să scapi basma curată. Dar aici suntem la Londra şi el are mai mulţi prieteni şi aliaţi decât ai tu.

— N-au decât să fie aliaţii unui om mort.

Aruncând o ultimă privire mormanului fumegând, se întoarse spre casă. Myles îl apucă de umăr.

— Măcar aşteaptă până dimineaţă, zise el încordat.

Când Ranulf se uită de la el la mâna lui, unchiul său îi dădu din nou drumul.

— Se va aştepta să-l vizitez în seara asta. Mâine cel târziu.

— Slavă Cerului! Hai să stai la Wilkie House în noaptea asta.

— Nu. O să veghez grajdul până nu se mai ridică fum.

În plus, trebuia să se gândească şi scenariul acesta se potrivea cu starea lui mult mai bine decât un pat comod în reşedinţa unchiului său.

— Bine, odihneşte-te. Poate că abia fac parte din familie, dar îmi fac griji pentru tine, băiete.

Cu o grimasă, Ranulf se opri şi se întoarse.

— Am greşit, zise el egal. Eşti unchiul meu. Faci parte din clanul meu şi te iubesc. Îţi dau cuvântul meu că nu mă voi duce după Berling în noaptea asta.

Myles îşi feri privirea după un moment, apoi îşi şterse faţa cu o mână în timp ce se întorcea.

— Cred că mi-a intrat fum în ochi, mormăi ei, cu o voce nu aşa de fermă, clipind şi frecându-şi din nou ochii. Mulţumesc, Ranulf. Când am venit la Glengask, am primit o familie, ştii. Să te pierd…

Ranulf puse o mână pe umărul unchiului său.

— Nu vei pierde pe niciunul din noi din nou. Nu-ţi pot garanta pacea, dar familia rămâne unită.

Măcar de asta se putea îngriji. Cu Berling va fi mai complicat. Nu-şi dorea nimic mai mult decât să omoare un bărbat despre care ştia că-i o ameninţare, înainte să se mai

întâmple ceva. Dar Myles avea dreptate; nu era în Ţinuturile Înalte. Oricât de puţin îi plăcea, va trebui să se poarte cu grijă. Dar se va ocupa de Donald Gerdens. Asta jura.

capitolul 9

Ranulf se trezi la zgomotul făcut de voci bărbăteşti ridicate şi de un lătrat puternic. Îşi simţea ţeapăn fiecare muşchi, ceea ce era logic când îşi aminti că adormise stând la biroul lui. O pagină din cartea cu legi englezeşti pe care o citea i se lipise de obraz, şi-şi scărpină barba neîngrijită când îşi înălţă capul. Gemând, se ridică în picioare.

— La dracu', se auzi din uşă o voce cunoscută. Arăţi de parcă te-au aruncat din iad într-o vatră.

O uşurare profundă îl cuprinse când văzu bărbatul înalt, cu păr negru stând acolo.

— Ţi-am zis să rămâi la Glengask, Arran, răspunse el, ocolind un scaun şi venind spre fratele lui.

Dintr-odată nu se mai simţea aşa de depăşit numeric – de duşmani, de englezi sau de femei.

— Da. M-am hotărât invers.

Ranulf îl îmbrăţişă puternic.

— Mă bucur să te văd.

— Normal că te bucuri. Ai nevoie de cineva să te ajute să cureţi mizeria de afară. Arran îl bătu pe spate, apoi se desprinse din îmbrăţişare. Owen mi-a zis că ai scos caii şi că doar au fost pârliţi. A încercat şi să mă facă să pariez două lire că Donald Gerdens este de vină.

— Nu paria. Ai pierde.

Parcurseră împreună holul spre salonul pentru micul dejun, unde pe bufet fusese aranjat un mic dejun simplu cu caltaboş reîncălzit, pâine prăjită şi ouă fierte. Fergus îşi făcea de lucru pe lângă ele, alternând între a-şi băga capul sub mâna lui Arran şi a lui Ranulf.

— Bănuiesc că Una este cu Winnie? întrebă Arran,

luând o porţie mare de mâncare şi trăgând un scaun cu piciorul ca să se aşeze.

— Da. Şi Peter, şi Debny sunt la Hanover House.

— Bun. Dă-mi voie să bag ceva în stomac şi apoi ne ducem să-l omorâm pe Berling.

Luând mai puţină mâncare pentru el, Ranulf se aşează în faţa fratelui său. Arran era cel mai raţional dintre fraţii MacLawry, cel mai educat şi probabil cel mai inteligent. Dacă puţinul pe care îl auzise despre incendiu îl convinsese că Berling era implicat, atunci aşa era.

— Ei bine? îl îndemnă Arran după o clipă. Ai altceva în minte?

Ranulf se lăsă pe spate în vreme ce un Owen foarte atent îi turna o ceaşcă plină de cafea fierbinte.

— Myles mi-a reamintit azi-noapte că nu suntem în Ţinuturile Înalte. Eu n-am dificultăţi în a separa capul lui Berling de umerii lui, dar nu cred că englezii ar aprecia cum ne răzbunăm noi.

— N-ar aprecia, fu de acord Arran. Englezii sunt aproape civilizaţi. Înghiţi o gură plină de caltaboş. Ai o altă idee, _ atunci?

— În acest moment, nu. Luă o gură de cafea, închizând ochii în vreme ce căldura i se împrăştia până la degetele de la picioare. Dar acum că eşti aici, putem să-l supraveghem mai bine.

Arran se uită la el cu o privire de un albastru-deschis curioasă, apoi reveni cu atenţia la micul lui dejun.

— Să-l supraveghem. Asta-i diferit.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că-i diferit. Poate că aveam doar 11 ani când *athair* a murit, dar ştiu ce a însemnat când te-ai dus la „vânătoare” cu o muschetă şi o lopată şi ai venit înapoi două zile mai târziu plin de noroi şi fără să aduci vânat.

Ranulf inspiră, îndepărtând amintirea subită a frigului, fricii şi furiei profunde, fără fund care îl mânaseră afară atunci când oamenii din clanul lui fuseseră împărţiţi între a sfătui la precauţie şi a cere un război total. Se întâmplase în

urmă cu şaisprezece ani, şi el încă îşi amintea cum foşniseră frunzele sub picioarele lui când se furişase pe întuneric spre conacul Sholbray. Se foi în scaun.

— Unde vrei să ajungi?

— Ştiu că până acum nu te-ai dus după Berling pentru că a trebuit să ne ocupăm de Urs. Chiar dacă atunci aveam unele dubii, nu văd ce te opreşte acum, Ţinuturi Înalte sau Londra, sau Boston, Massachusetts. Îşi coborî din nou privirea. Dacă nu cumva este vreo fată pe nume Charlotte Hanover.

La dracu'! El nu-şi ştia propriile gânduri; ar fi părut un nebun dacă se apuca să explice asta fratelui său perspicace.

— Ce are a face cu toate astea Lady Charlotte? întrebă el, hotărându-se să facă pe neştiutorul.

Arran bău din ceai.

— Tu să-mi spui, replică el succint.

— Nu-i nimic de zis. Se uită la fratele lui. Se uită la mormanul de mâncare din farfuria lui, la cearcănele de sub ochii lui. Când ai plecat din Glengask?

— În urmă cu patru zile. Şi da, ştiu că n-ar fi trebuit să călătoresc singur, dar mă îndoiesc că cineva ar fi ţinut mult timp pasul cu mine dacă ar fi încercat să mă urmărească.

— Păi, atunci, răspunse Ranulf, cu bănuiala strecurându-se prin el. Din moment ce focul a fost pus azi-noapte, ce anume te-a determinat să zbori aici ca un blestemat de liliac?

— Dacă tu n-ai nimic de zis pe acest subiect în mod deosebit, nici eu nu am.

În general, Ranulf aprecia isteţimea fratelui lor mijlociu, dar în dimineaţa asta l-ar fi preferat pe Munro şi felul lui direct.

— Vrei să spui că ai dat fuga la Londra pentru că eu am menţionat o fată într-o scrisoare? Mă crezi un călugăr?

— Nu. Dar cred că atunci când Ranulf MacLawry menţionează o englezoaică de cinci ori într-o singură scrisoare, cu adjective precum „autoritară", „încăpăţânată" şi „de neînţeles", ceva este în neregulă. Arran îşi frecă

fruntea. Şi cum ai zis şi că erai depăşit numeric şi că Winnie a zis că nu mai vine acasă, şi că ai cumpărat o casă, m-am gândit că ţi-ar prinde bine un alt MacLawry la Londra. Înclină capul. Greşesc?

Ranulf clătină din cap.

— Mă bucur să te am aici, cum am zis. Dar ţineţi opiniile tale blestemate pentru tine.

— Pot să fac asta.

După ce-şi terminară rapid micul dejun, cei doi se duseră la grajd. Nu mai rămăsese mare lucru, doar o parte dintr-un perete şi o grămadă de dărâmături înnegrite. Toţi grăjdarii jurau că nu făcuseră nimic să provoace incendiul şi că se aflaseră cu toţii în camera laterală mâncând atunci când focul se pornise în spatele grajdului.

Parcurgând perimetrul din spate, Ranulf călcă pe sticlă spartă. Când se lăsă pe vine şi cotrobăi prin sticla arsă şi cenuşă găsi marginea pe jumătate topită şi arzătorul unui felinar. După ce-l chemă pe Arran, mai găsiră nişte bucăţi de sticlă spartă. Indiferent de ce anume fusese lovit obiectul, fusese lovit cu ceva forţă.

— S-ar putea să fi căzut pe interiorul zidului, zise absent fratele său, marcând un loc la patru paşi distanţă de unde se aflase peretele – locul unde găsiseră cea mai îndepărtată bucată de sticlă. Dar cel mai probabil a fost aruncat spre perete din exterior.

Ranulf ajunsese şi el la concluzia asta. Când Berling arsese şcolile de pe lângă Glengask şi An Soadh – şi ştia că fuseseră Berling şi oamenii lui, cu sau fără o dovadă clară aruncase cu ulei pe pereţi şi apoi folosise felinarele. Nu la fel cum începuse focul de la grajd, dar asemănător.

— Arran, fă o schiţă decentă. Desenează partea din spate a curţii şi marchează unde am găsit bucăţile de felinar. Mă duc după o cutie pentru toate bucăţile.

— Deci adunăm dovezi? întrebă cu scepticism fratele său.

— Da, adunăm. Taci din gură şi caută nişte hârtie şi un creion.

— Cum spui tu, stăpâne.

Debny veni când Ranulf punea în siguranţă în cutie ultima bucată de felinar. Se îndreptă imediat la apropierea servitorului.

— Cum sunt Rowena şi familia Hanover? întrebă el, abţinându-se să întrebe în mod special despre Charlotte.

— Toţi sunt bine. Lady Charlotte zice că se simte de parcă are ghiulele legate de braţe, dar altfel este bine. Servitorul băgă mâna în haină şi scoase un bilet împăturit. V-a trimis biletul ăsta, stăpâne.

Ranulf îşi şterse mâinile pline de funingine de pantaloni ca să aibă timp să-şi liniştească gândurile agitate înainte de a lua scrisoarea şi de a o despături.

— „Ranulf”, citi el, „mulţumesc pentru o seară de neuitat. Dacă ai nevoie să anulezi vizita noastră la muzeu, înţeleg perfect, dar spune-mi, te rog. Cu afecţiune, C.H.”

Rânji.

— Remarcabilă fată.

După ceasul lui de buzunar era aproape 10.30 şi el avea mare nevoie să se spele şi să se bărbierească. Nu doar că plănuia să viziteze muzeul cu Charlotte, dar avea de gând să arate cât se poate de civilizat cât făcea asta. Se va gândi mai târziu de ce asta era dintr-odată mai presant decât să dovedească cine dăduse foc grajdului său.

Arran se sprijini de tocul uşii dormitorului principal Ginger se chinuia cu nodurile de la lavaliera lui Ranulf.

— Te deranjează dacă iau camera de la celălalt capăt al holului?

— Este în regulă.

Fratele lui ezită.

— Arăţi foarte bine.

— Taci din gură. Mă duc la Hanover House. Te pot lăsa acolo dacă vrei să o vezi pe Rowena.

Spre meritul lui, indiferent ce alte observaţii sau întrebări mai avea Arran, şi le ţinu pentru el. Îşi scoase tolba însă şi se îndreptă spre spatele casei. Sosise cu şi mai puţin bagaj decât Ranulf; dacă voia să stea o vreme, vor face din nou o vizită croitorului înfumurat şi obsedat de căptuşit.

Prezenţa lui Arran însemna pentru Ranulf încă un om de supravegheat, dar nu se putea preface că nu era uşurat să aibă un aliat. Chiar şi unul băgăcios, care observa lucruri pe care n-ar fi trebuit să le observe. Problema imediată era dacă Berling va vedea în sosirea unui alt MacLawry la Londra o ameninţare sau o invitaţie la a provoca şi mai multe necazuri.

Dar asta va trebui să aştepte până când o va vedea din nou pe Charlotte, fir-ar să fie.

*

— Două scrisori şi un poem, Winnie, şi asta-i doar azi! zise Jane luând hârtia parfumată din mâna Rowenei şi netezind-o pe genunchi. Nu ştiu dacă „N”-ul ăla este la fel de strălucitor ca zâmbetul lui Winnie, dar e teribil de romantic şi rimează.

Când Charlotte se uită la invitata lor, Winnie părea mai interesată să studieze norii de dincolo de fereastra salonului decât să chicotească la încercarea de poezie a ultimei sale cuceriri.

— Winnie, fratele tău ar fi trimis veste dacă s-ar mai fi întâmplat ceva. Ştii asta.

Oftând, Rowena se cufundă la loc pe canapea.

— Da, ştiu. Se dădu mai încolo şi o luă pe Charlotte de mână, având grijă să nu o apese peste băşici. Mulţumesc că m-ai ţinut departe de picnic. Uneori uit diferenţa dintre a fi independent şi a fi responsabil.

Charlotte încuviinţă din cap, zâmbind.

— Ai zis un lucru foarte înţelept.

— M-am tot gândit la asta de ceva vreme. Fraţii mei, şi în mod special Ran, au petrecut aşa de mult din timpul lor asigurându-se că eu sunt fericită şi bine protejată, încât au încetat să se gândească la ei. Poate că-i rândul meu să am grijă de ei, în sfârşit.

— Dar doi dintre ei sunt în Scoţia, interveni Jane. Şi Lord Glengask parte foarte capabil să aibă grijă de el însuşi.

Rowena ridică privirea spre chipul lui Charlotte.

— Aşa ai zice, nu?

Charlotte voia să o întrebe dacă se referea la ceva anume, dar înainte să apuce să o facă, Jane reveni la corespondenţa lor de dimineaţă.

— Ce vreau eu să ştiu, a avea grijă de fratele tău înseamnă că astăzi nu mergem după panglici de păr?

— Oh, cred că le putem face pe amândouă, Jane.

— Asta-i o uşurare.

Charlotte era uşurată să audă despre sentimentul de responsabilitate al Rowenei, datorat sau nu incendiului din noaptea anterioară, şi probabil şi Ranulf urma să fie când îi va spune. Chiar dacă ea poate avusese impresia că el exagera în legătură cu mărimea pericolului ce pândea în jurul clanului MacLawry, din seara trecută începuse să-l creadă.

Se cutremură. Sperase că el îi va trimite vorbă că trebuia să anuleze ieşirea lor de astăzi nu pentru că o dureau pe ea braţele, şi chiar o dureau, sau pentru că nu voia să-l vadă, şi chiar dorea, ci pentru că ar fi fost furios şi ar fi complotat răzbunarea pe durata vizitei la muzeu. Ea ar fi simţit nevoia, şi deja o simţea, să-l sfătuiască în legătură cu modul cum el avea de gând să se răzbune, şi apoi s-ar certa din nou. Dar nu genul de discuţie în contradictoriu interesantă. Nu prea găsea cum să dea vina pe mândrie pentru asta, dar n-ar fi fost surprinsă dacă într-un final la asta se ajungea.

Uşa salonului de dimineaţă se deschise la două minute după ora 12, iar ea şi celelalte două fete se ridicară când în uşă apăru Longfellow.

— Doamnelor, Lord Glengask şi Lord Arran MacLawry, intonă el şi se dădu la o parte.

Winnie era deja la jumătatea drumului spre uşă.

— Arran! exclamă ea, aruncându-se în braţele bărbatului cu părul negru care arăta ca o versiune mai suplă, mai puţin definită a fratelui său mai mare.

— Iată-te, draga mea Winnie, zise el şi-şi sărută sora pe obraji.

— Cum ai ajuns aici aşa de repede? întrebă ea.

— Încerc să anticipez necazurile.

Continuară să sporovăiască entuziasmaţi şi o introduseră pe o Jane îmbujorată în grup, dar Charlotte încetă să mai fie atentă când Ranulf îl ocoli şi se apropie de ea. Azi-noapte se petrecuse ceva; nu prea putea să definească ce, dar când marchizul de Glengask intrase în încăpere, totul păruse să se estompeze. Era ridicol că după două săruturi, două valsuri şi câteva conversaţii fascinante, enervante se simţea aşa de... atrasă de un bărbat care era aşa de nepotrivit pentru ea, mai ales că el reprezenta şi mai multe necazuri.

Şi cu toate astea, fu nevoită să se stăpânească să nu-l întâlnească la jumătatea drumului în încăpere, să nu-şi arunce braţele în jurul umerilor lui şi să nu-l sărute. Înghiţi în sec. Clar azi-noapte obosise prea mult şi-şi pierduse minţile. „Fii raţională”, îşi spuse. Faptele nu o puteau niciodată conduce pe căi greşite.

Indiferent de cât de impresionant fusese el în kilt, părea să fi terminat cu asta; astăzi, dacă nu credea că lui i s-ar fi părut o insultă, ar fi spus că arăta foarte britanic, de la haina maro la pantalonii de piele şi cizmele Hessian foarte lustruite.

— Cum îţi sunt mâinile, fată? întrebă el, luându-le pe amândouă în mâinile lui mai mari şi late şi întorcându-i palmele în sus.

Nu mai era aşa englez când vorbea. Simţi un fior pe spate, care i se aşeză între coapse cu o excitare joasă.

— Mă dor un pic, zise ea pe o voce cât de egală putu, dar cu o pereche de mănuşi şi un pic de atenţie o să mă descurc destul de bine. Tu cum eşti?

Ochii lui de un albastru-închis îi întâlniră pe ai ei.

— Focul a rămas stins şi cele mai grave răni par a fi nişte băşici în palme. Sunt uşurat. Şi furios.

Modul lejer în care o spuse făcu vorbele să răsune şi mai mortale. Putea să-i înţeleagă furia, dar nu era genul de bărbat care să se oprească la un schimb de vorbe.

— Eu nu plec la plimbare cu tine dacă ai de gând să sari la bătaie cu lumea pe drum.

— Mă aşteptam. Nu voi sări la bătaie cât sunt în compania ta.

Nu se putu abţine să nu fie bănuitoare la cât de repede fusese el de acord.

— Deci incendiul a fost un accident?

— Nu, cred că a fost pus intenţionat.

Charlotte se încruntă.

— Atunci de ce…

— De ce astăzi vreau să mă port ca un domn? Din cauza acestor mâini, zise el încet, mângâindu-i blând palmele cu degetele mari. Pentru ce ai făcut pentru mine aseară, *leannan.*

— Nu-s singura care a ajutat. Pentru Dumnezeu, tot ce am făcut a fost să rotesc o manivelă.

Un zâmbet îi apăru lent pe buze.

— Ce zici dacă renunţăm la muzeu şi găsesc un loc mai liniştit doar pentru noi? murmură el, apropiindu-se de ea. Să-ţi arăt recunoştinţa mea.

Cumva, felul în care o spusese făcea să pară şi mai obraznic decât era deja. Şi iat-o, la 25 de ani, dincolo de vârsta pentru o căsătorie reuşită, uitându-se la un bărbat care nu avea cum să o vrea de soţie. Şi la un bărbat mult prea periculos pentru ca ea să-l vrea de soţ. Perfect în imperfecţiune.

— Dacă reuşeşti asta fără să-mi distrugi viaţa pe care o am, şopti ea, s-ar putea să fiu maleabilă.

În ochii lui se văzu o surpriză scurtă.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti, fată?

„Bărbaţii!” Charlotte îi zâmbi exasperată.

— Chiar vrei să-ţi explic?

— Nu. Nu dacă există riscul să te răzgândeşti. Să plecăm atunci, da?

— S-ar putea să nu fie aşa de simplu, să ştii.

El încuviinţă din cap, zâmbetul lui uşor făcând-o să simtă fluturi în stomac.

— Las-o pe mine, *leannan.* Unde-ţi sunt mănuşile?

— La Simms. Simms?

Camerista ei înaintă şi împreună reuşiră să tragă

mănuşile albe şi moi din piele peste băşici fără ca ea să scrâşnească prea mult din dinţi. Trebuia să-şi reprime o tresărire de fiecare dată când flexa o mână, dar câteva afurisite de băşici nu o vor ţine acasă astăzi. Indiferent de situaţie.

Când ridică din nou privirea, Arran, fratele lui Ranulf, se uita la ea, cu ochii lui de un albastru-deschis curioşi. Nu era de mirare; uitase complet că el se afla în încăpere.

— Deci tu eşti Arran, zise ea, întinzând mâna. Winnie vorbeşte tot timpul despre tine şi Munro.

El rânji.

— Voi face o plecăciune şi sper să nu consideri o insultă că refuz să-ţi strâng mâna, Lady Charlotte.

Ea zâmbi, simţind că el era mai calm decât fratele lui mai mare. La fel de frumos, poate într-un fel diferit, dar nu la fel de fascinant.

— Sunt chiar uşurată, de fapt. Mulţumesc.

Cu o precauţie aproape absurdă, Ranulf îi luă mâna întinsă şi o puse peste mâneca lui.

— Arran, te las să faci ce vrea Winnie. Să nu faceţi prea mult tărăboi, niciunul din voi.

Charlotte chicoti când el o conduse prin hol şi afară pe uşa de la intrare şi spre trăsura lui.

— Bietul tău frate. Tocmai l-ai condamnat să meargă la cumpărături de panglici pentru păr.

Ranulf ridică din umeri în timp ce o ajuta să urce în trăsura deschisă.

— Arran este obişnuit. După Rowena, este singurul frate care are ceva gust.

— Nu ştiu ce să zic. Tu arăţi foarte bine în după-amiaza asta.

— O să-i spun croitorului ăluia cu inima neagră Smith că ai spus asta. M-a acuzat că-i fac de râs întreaga breaslă pentru că nu l-am lăsat să-mi căptuşească umerii.

Dacă era vreun bărbat în Londra care să nu aibă nevoie de îmbunătăţiri la dimensiunea umerilor, acela era Ranulf MacLawry.

— Mă bucur că n-ai cedat.

— Şi eu la fel. Vru să urce în trăsură lângă ea, apoi se opri când o observă pe Simms stând chiar în spatele lui. Şi tu ce vrei?

— Merg cu dumneavoastră, milord, zise camerista, punând în frază toată demnitatea ei ofensată.

— Ei, nu mai spune.

Charlotte îşi înăbuşi râsul.

— Este însoţitoarea noastră. Nu pot veni cu tine fără o altă femeie adecvată prezentă.

Cu o respiraţie joasă care păru un mormăit de urs, Ranulf se dădu la o parte şi o ajută pe cameristă să urce în trăsură. Simms vru să se aşeze lângă Charlotte, dar el clătină din cap.

— Nu. Poţi să stai acolo, zise el, arătând la locul spre spate.

— Ranulf.

— Eu voi sta lângă tine, Charlotte. De acolo poate să vadă mai bine dacă încerc să te seduc – ceea ce clar nu voi face acum.

Obrajii lui Charlotte se înroşiră iarăşi.

— Ţi-am zis că nu va fi ceva simplu, murmură ea în timp ce el se aplecă pentru a se aşeza lângă ea, cald, solid şi fascinant.

— Ai fi putut să mă avertizezi despre detalii, răspunse el, aşezându-se destul de aproape ca să li se atingă coapsele. N-a mai venit cu noi înainte.

— Pentru că erau Jane şi Winnie. Cu toate protejăm ceea ce societatea zice că-i preţios.

— Ai naibii puritani, mormăi el.

Mă rog, ea nu era puritană, desigur, dar înţelegea la ce se referea. Era clar că marchizul de Glengask avea de gând să se poarte ca un domn cât i-o cereau circumstanţele să fie. Şi cum şi ea îşi dorea ca Simms să fie altundeva, doar încuviinţă din cap.

— Şi celălalt frate al tău este aici? întrebă ea, pentru a-şi lua gândurile de la seducţie.

— Acum vrei să vorbim despre familia mea?

— Da, cred că un subiect diferit ne-ar putea ajuta.

El oftă.

— Bine, atunci. Ursul este încă în Scoţia. Pentru ultimii 400 de ani mereu a fost un MacLawry la Glengask. Scrie până şi pe blazonul familiei, *I geónai MacLawry ag Glengask* – „Mereu un MacLawry la Glengask” la propriu. Şi în zilele astea, ei bine, nu permit niciodată să fie încălcat jurământul.

Charlotte încuviinţă din cap.

— Ca cei din clanul tău să ştie că nu-i vei abandona niciodată.

— Da.

Mottoul şi semnificaţia sa erau probabil cel mai nobil motto de familie pe care îl auzise vreodată. Şi faptul că era în gaelică în loc de latină părea… curajos şi mândru, în loc de demodat.

— Spune-l din nou, te rog. În gaelică, adică.

— Cu plăcere. *I geónai MacLawry ag Glengask.*

Ea îşi dădu seama că-i privea gura cum vorbea, savurând vocalele prelungi şi rostogolirea muzicală a cuvintelor.

— Acasă vorbiţi gaelică? La Glengask?

— Din când în când. În mare parte vorbim engleză. A trebuit să o învăţăm cu toţii la şcoală şi cât a trăit tata, o vreme nu aveam voie să vorbim gaelică deloc. Ezită. Pe cât de satisfăcător ar fi fost să nu ştiu deloc engleză, nu ne-ar fi fost de mare ajutor nici unuia.

— Şi mama ta era englezoaică.

Expresia din ochii lui se răci din nou.

— Da. Era.

Din ce-i povestise Winnie, Eleanor MacLawry, născută Wilkie, îşi luase viaţa la trei ani după moartea soţului ei. Chiar dacă el ar fi vrut să discute despre asta, ceea ce evident nu dorea, azi nu părea o zi potrivită. Aşa că ea încuviinţă din cap, căutând ceva la care să-şi concentreze mintea ca să nu se gândească la cât de aproape stătea el de ea şi cât de cald părea chiar şi prin două rânduri de haine.

— Deci, spune-mi – voiai să vezi ceva anume la

Muzeul Britanic?

Tăcere.

Când ea privi dintr-o parte la el, el stătea cu maxilarul ferm şi cu privirea directă la Simms. Nici camerista ei nu se simţea deloc confortabil cu examinarea. Nu, nu se aşteptase sau nu dorise o însoţitoare, dar nu era vina servitoarei.

— Ranulf.

— Ştii că nu te-aş fi dus la blestematul de muzeu.

— Păi, acum mergem, deci ce ai vrea să vezi?

Privirea lui alunecă spre ea, lent şi zăbovind.

— Ce aş vrea să văd, Charlotte? repetă el. Să încep cu partea de sus sau de jos?

Dumnezeule!

— Chiar dacă nu vrei să vezi istoria Angliei din cauza luptelor cu Scoţia, zise ea în grabă, încălzindu-se din interior spre exterior, sunt expuse nişte obiecte greci şi egiptene minunate.

Briza suflă o şuviţă din părul lui lung, ondulat peste un ochi de safir şi ea aproape că o dădu la o parte de pe faţa lui, dar se abţinu şi-şi opri din nou mâna.

— Da. Sunt convins că sunt. Se rezemă pe spate un moment, bătând hipnotizator şi neobosit darabana pe coapsă. Apoi mormăi câteva cuvinte în gaelică, despre care ea fu sigură că traduse în engleză ar fi sunat mult mai rău. Nu pot, mormăi el.

— Nu poţi ce?

— Să fac asta toată ziua fără să te ating. Se aplecă dintr-odată în faţă pentru a o ţintui cu privirea lui aprigă pe cameristă. Simms, da?

— Da, milord, răspunse servitoare, cu obrajii roşii.

Charlotte se tensionă. Dacă avea de gând să-i ceară lui Simms să se dea jos din trăsură, va trebui să intervină – şi pentru binele servitoarei, şi pentru al ei. Indiferent de ce voia ea în privat, se aflau pe stradă, în mijlocul Londrei. Un pic de bune maniere vor fi totuşi respectate.

— Dacă ai ştii că stăpâna ta s-ar purta obraznic, dar că n-ar păţi nimic rău din asta, ce ai face?

Simms se uită de la el la Charlotte.

— Reputaţia doamnei mele va fi mereu în siguranţă cu mine, zise ea după un moment, cu o mândrie aprigă în voce, o mândrie pe care Charlotte nu-şi amintea să o fi auzit înainte. N-aş vorbi niciodată despre afacerile ei private, decât dacă prin tăcerea mea i-aş pune în pericol siguranţa.

— Hm, se gândi el, aşezându-se la loc. Debny, du-ne la Gilden House. Vreau să-i arăt lui Lady Charlotte daunele de la grajd la lumina zilei.

— Da, stăpâne.

— Şi asta-i discret pentru tine? şopti Charlotte, întrebându-se în treacăt dacă ieşise din Mayfair şi intrase în vreo poveste de dragoste nebunească ţigănească.

— Da, e chiar discret, răspunse el cu vocea lui guturală care o făcea să simtă căldură între coapse. Dacă trebuie să stau lângă tine toată după-amiaza şi să mă uit la blestematele alea de statui, toată lumea va şti ce mult însemni pentru mine, *leannan.* Şi asta nu ar fi discret.

— Dar să mergem direct la tine acasă şi să intrăm în casă?

— Cu Simms ca însoţitoare. Înclină capul. Mă înnebuneşti, fată. Dacă nu mă vrei, ai face bine să o spui acum. Nu-s un bărbat pe care să-l tachinezi, Charlotte Hanover.

Inima ei tresări. O durea sufletul la ideea de a se despărţi de el astăzi fără să-l atingă. El fusese clar de la început că dorea doar satisfacerea unei dorinţe fizice, dar nu era singurul care voia ceva.

— Dacă e o greşeală sau nu, nu cred că există un moment mai bun să o comit, zise ea într-un final.

Ranulf făcu o grimasă.

— Am auzit aprecieri mai bune, dar merge.

În următoarele cincisprezece minute ea încercă să nu permită ca mişcările trăsurii să o lipească de el. Încercă să ducă o conversaţie mai lejeră, ceva la care în general excela, dar nu-i reuşi nimic. Londra nu i se păruse niciodată aşa de mare sau distanţele aşa de lungi.

Când o luară pe Market Street şi trăsura se opri în faţa treptelor principale ale Gilden House, o durea maxilarul de cât de încleştat îl ţinuse. Înainte ca Owen să iasă din casă, Ranulf deschise portiera trăsurii şi-o luă de cot pentru a o ajuta să coboare.

— Stăpâne, zise servitorul, nu vă aşteptam să…

— Ia o pe Simms la bucătărie să mănânce ceva, îl întrerupse el, ţinând-o pe Charlotte aproape de el. Toată lumea să fie la parter până zic eu altceva.

— Da, stăpâne.

— Tu şi Fergus inclusiv.

— Îl iau imediat, stăpâne.

Charlotte intră pe uşa principală, deşi avu senzaţia că, dacă ar fi ezitat, el ar fi luat-o pe sus şi ar fi aruncat-o peste umăr ca un sac de sfeclă.

— Pe acolo, mormăi el chiar din spatele ei, arătându-i scările.

Îşi amintea unde era dormitorul principal. I-l arătase chiar în seara precedentă până la urmă.

— Nu mă grăbi, îi ordonă ea, împingând un umăr înapoi spre el şi oprindu-se la etaj. Nu-s o vacă dusă la abator.

— Milady?

Charlotte privi în jos şi o văzu pe Simms la baza scărilor, cu Owen uitându-se urât la ea şi părând gata să o tragă cu forţa în bucătărie.

— Ce este, Simms?

— Eu voi fi discretă – dacă aşa doriţi să fiu.

Era evident că Simms nu aproba nimic din asta, dar Charlotte fu impresionată de ceea ce o întrebase, chiar dacă era depăşită numeric de scoţieni masivi, şi de modul cum camerista se exprimase.

Simţindu-se ca şi cum urma să intre în purgatoriu – şi asta făcea, după părerea majorităţii doamnelor cuviincioase –, zâmbi.

— Mulţumesc, Simms. Ia prânzul. Eu mă aflu unde doresc.

În capătul scărilor făcu dreapta şi intră în generosul

dormitor principal al lui Ranulf. O clipă mai târziu uşa se închise în urma ei şi ea auzi cheia cum se răsuceşte pentru a-i încuia înăuntru.

— E bine că Simms a cooperat, zise Ranulf, fără să se mişte de lângă uşă. Altfel ar fi trebuit să-i dau drumul în pădure şi să sper că nu-şi găseşte drumul înapoi.

— Ca un câine?

Charlotte se întoarse pentru a se uita la el. Se aşteptase ca el să o îmbrăţişeze de când treceau pragul. Dar el rămase acolo, cu un umăr sprijinit de tocul uşii şi cu braţele încrucişate la piept.

— Ar fi putut să funcţioneze. Încă ar putea, dacă e nevoie.

În timp ce el vorbi, ea se duse la fereastra din faţă, având grijă să nu fie văzută dinspre stradă, apoi trase draperiile ca să le închidă. Cealaltă fereastră dădea spre locul gol unde se aflase grajdul, aşa că o lăsă deschisă. Se simţea suficient de clandestin ca să nu elimine toată lumina din cameră.

— Tu doar vei sta acolo? întrebă ea într-un final, uitându-se la el, care o privea cum umbla prin cameră.

— Mi-ai zis să nu te grăbesc. Mă aflu aici unde vreau să fiu cu tine, aşa că mă gândeam că ai putea veni să mă săruţi în ritmul tău.

Inspirând adânc şi încercând să-şi calmeze fluturii agitaţi din stomac, veni spre el.

— Vreau să fiu clară cu un lucru, zise ea, punând un deget în pieptul lui.

— Te ascult.

— Asta se întâmplă pentru că simţim o… atracţie reciprocă, zise ea lent, curbându-şi degetul în lavaliera lui. Nu-s vreo domnişoară slabă de înger şi tu nu eşti un mitocan fără inimă. Este doar o chestiune de atracţie.

Gata. Pentru propria ei… mândrie trebuia să clarifice că înţelegea circumstanţele şi că ea nu-şi dorea ceea ce el nu-i oferea.

— Doar o chestiune, repetă el, întinzând mâna pentru a răsuci pe deget o buclă blondă ce-i atârna la tâmplă. Cred

că ar trebui să mă săruţi acum, Charlotte.

capitolul 10

Ea se foi, fiind la câţiva centimetri de a-i oferi momentul la care visase în ultima săptămână. Ar fi fost aşa de simplu să se aplece un pic şi să-i atingă gura dulce cu a lui.

Dar Ranulf rămase unde se afla, cu fiecare muşchi tensionat până la durere. Fusese sugestia lui, în casa lui şi când voise el. Era obişnuit să conducă, să dea ordine să se facă ceva şi să vadă lucrul realizându-se. Era înnebunitor şi extrem de excitant să o lase pe Charlotte să hotărască următoarele momente.

Degetele ei înmănuşate se jucau cu lavaliera lui, desfacerea uşoară şi tragerea fiind probabil cea mai erotică senzaţie pe care o trăise vreodată. Respira lent şi profund, inima lui măsurând timpul cât el aştepta.

Palmele ei alunecară în sfârşit în sus pe pieptul lui, se ridică pe vârfuri îşi lipi buzele uşor ca o pană de ale lui. *Slavă Domnului!*

Permiţându-şi să se mişte din nou, Ranulf îi cuprinse chipul în mâini, sărutând-o şi el până când buzele ei se înmuiară şi ea se deschise un pic pentru limba lui curioasă. Când ea suspină, presiunea din vintrele lui se triplă şi se mişcă pentru a o prinde de şolduri şi a o trage mai aproape de el.

Ea zicea că-i atracţie reciprocă. Pentru el era o obsesie despre o femeie încăpăţânată, înnebunitoare, care cu câteva cuvinte îl făcuse să se gândească la zeci de ani de resentimente şi prejudecăţi. Simţea că are ochii deschişi. Dacă ea ar fi hotărât că nu-i plăcea să fie în compania lui sau că părerile lui îl făceau inacceptabil chiar şi ca iubit pasager, nu era sigur ce ar fi făcut.

Încă sărutând-o, el îşi dădu jos haina croită în stil englezesc. Apoi îşi desfăcu nasturii de la vestă şi o lăsă să

cadă tot pe podea.

— Rândul tău, fată, murmură el, îndreptându-şi atenţia spre cei trei nasturi care îi ţineau pelerina drăguţă, de un verde-închis, peste rochia din muselină verde cu galben.

Mâinile lui îi atinseră în treacăt sânii şi ea tresări un pic.

— Mă simt foarte păcătoasă, zise ea nesigură, desprinzându-se de gura lui pentru a privi cum mâinile lui coboară prin faţa ei.

Îi deschise pelerina şi i-o dădu jos de pe umeri. Ar fi fost mai satisfăcător să-i smulgă toate hainele de pe ea, dar promisese să fie discret şi ea îl credea deja un diavol violent. N-ar fi fost nici discret, nici înţelept să o ducă acasă cu toţi nasturii smulşi şi cusăturile rupte.

Coborând privirea de la chipul ei, îi cuprinse sânii prin muselina subţire. Erau fix mărimea cât să i se potrivească în palme, de parcă fusese creată ţinând cont de el. El strânse mai tare şi ea suspină, apăsându-se în palmele lui.

— Porţi prea multe blestemate de haine, observă el, încercând să nu sară când şoldul ei se atinse de mădularul lui.

— Cred că aş vrea să stau jos, comentă ea slab, întinzându-se iar spre gura lui.

— Am o idee mai bună.

Se aplecă, o luă în braţe şi o duse la patul mare, moale.

Când o lăsă jos în mijlocul saltelei umflate, ea îşi trecu degetele prin părul lui, trăgându-l în jos peste ea. Ranulf se întinse lângă ea, ţinându-i corpul suplu în braţe. Se luptă cu senzaţia că nu era suficient de aproape de ea, că trebuia să intre imediat în ea, să-şi satisfacă propria dorinţă, să o facă a lui. O va face. O va face, dar de dragul amândurora nu se va grăbi. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o sperie.

Dar apoi ea zâmbi el şi-l trase de lavalieră.

— Cine ţi-a înnodat asta? întrebă ea chicotind, dându-i bărbia la o parte şi desfăcând nodurile cu degetele înmănuşate.

Ambele acţiuni îi amintiră că nu era aşa de delicată cum o credea el.

— Bietul Ginger, răspunse el. Valetul meu. A zis că aproape şi-a pierdut braţele din cauza încăpăţânării tale.

— Încăpăţânarea mea? repetă ea, desfăcând într-un final lavaliera şi aruncând-o din pat.

— Da. A zis că ar fi renunţat să învârtă la manivela aia după doar 20 de minute aseară, dar n-a putut să te lase să fii mai bună decât el.

Ea chicoti.

— Bietul de el!

Profitând de conversaţia de moment, el se rostogoli pe spate şi se ridică în fund ca să-şi dea jos cizmele englezeşti şi să le arunce pe podea.

— Ştiu la ce se gândea valetul meu atunci, dar tu, leannan? Şi dă-mi picioarele tale.

— Nu-mi amintesc să mă fi gândit la ceva, spuse ea gânditoare, ridicând un picior şi punându-şi glezna în mâna lui ce aştepta.

El îi dădu jos pantoful de plimbare cu toc jos şi-l aşeză lângă cizmele lui.

— Mă îndoiesc că vreodată nu te gândeşti la nimic. Ţi-ai făcut griji pentru mine, fată?

Ea îi dădu celălalt picior.

— Nu te văzusem de o săptămână. Am crezut că după ce te-ai agitat atâta să cumperi o casă şi să organizezi o cină şi să fii aşa de…

— Domn? sugeră el, deşi în acest moment nu se simţea deloc un domn.

— Voiam să spun deschis la mine, zise ea, ridicându-se pentru a-l ajuta să-şi scoată cămaşa din pantaloni. Era greşit să pleci din Londra convins de comportamentul nepotrivit al altcuiva. Nu voiam să pleci.

— Mă bucur să aud asta, murmură el şi-i prinse degetele înmănuşate în ale lui. Vreau să-ţi simt degetele pe mine, Charlotte.

Ea încuviinţă din cap.

— Şi eu.

— Băşicile tale.

— Mă descurc.

Asta îl făcu să zâmbească.

— Chiar sper. Aplecându-se peste mâna ei, desfăcu nasturii din perle şi trase cu grijă mănuşa. În regulă? întrebă el, ridicând privirea şi descoperind că ea îi studia faţa.

— Da. Acum cealaltă.

O ajută să dea jos mănuşa. În clipa în care făcu asta, ea îi ridică partea din faţă a cămăşii şi trecu uşor cu palmele peste pieptul lui. El se cutremură la atingerea uşoară ca un fulg şi care îl gâdilă. Când ea trecu cu degetele curioase peste sfârcuri, el inspiră adânc, apucă capetele cămăşii şi o trase peste cap.

— Arăţi ca o sculptură greacă, zise ea, cu degetele calde şi nesigure pe pielea lui.

— Nu. Ca una scoţiană.

Charlotte râse, sunetul excitant aproape făcându-l să rupă cusătura pantalonilor. *Sfinte Andrei!* Răsucindu-se ca să fie iar cu faţa spre ea, trase de mâneca de muselină în jos pe braţul ei. Ranulf se aplecă lent şi-i sărută umărul gol.

Avea un vag gust de lămâie. Avea pistrui pe care încerca să-i decoloreze? Spera că ea nu ar face aşa ceva; de fapt, i-ar plăcea să-i găsească şi să sărute fiecare pistrui de pe pielea ei albă. În timp ce ea îşi curba gâtul spre el, trecu cu buzele peste urechea ei şi peste pulsul de la baza maxilarului, coborând din nou spre umărul ei, trăgând în jos partea din faţă a rochiei. Vârful sânului, curbura moale, perfectă, sfârcul ei tare.

— Ranulf, gemu ea, punându-şi mâinile pe antebraţele lui.

Încă jucându-se cu sânul ei, el ridică privirea la ea.

— Vrei să mă opresc?

— Nu. Clar nu. Dar nu pari să te simţi foarte confortabil acolo… jos.

— Oh, nu sunt. Mai degrabă, strangulat.

— Păi atunci hai să facem ceva, sugeră ea tremurător, alunecând cu mâinile pe coastele lui şi spre talia lui.

Ranulf zâmbi, sărutându-i sânul expus.

— Aş fi un prost să te contrazic. Dar nu-ţi răni mâinile. O fac eu.

Dându-se jos din pat, se ridică şi deschise repede nasturii pantalonilor. Apoi, gândindu-se că acum era la fel de bine ca mai târziu, îşi dădu jos pantalonii de piele şi-i aruncă într-o parte. Îi privi chipul, aşteptând o exclamaţie feciorelnică sau... ceva. Deşi, dacă ea văzuse statui greceşti, ar fi ştiut câte ceva despre anatomia masculină.

Privirea ei coborâtă zăbovi. Într-un final ridică ochii şi îi întâlni pe ai lui.

— Deci asta ai sub kiltul tău, Ranulf MacLawry.

El râse.

— Acum cine-i păcătos? o tachină el şi se întoarse în pat. Îngenunchează şi ridică-te un pic.

Când ea făcu întocmai, el apucă poalele rochiei şi o trase în sus, peste genunchii ei, peste coapse, peste ghemul de cârlionţi moi aurii, o ridică până la cap şi apoi o dădu jos.

— Deci? îl îndemnă ea după un moment, lăsându-se din nou pe spate.

Nu încercă să se acopere sau să-şi coboare timidă ochii.

„Remarcabilă fată!”

— Eşti mai frumoasă decât răsăritul, zise el cu voce tare, încă zâmbind. Cred că de data asta vin eu la tine.

Veni peste ea, trăgând-o de picioare până când ea ajunse întinsă pe spate sub el.

De data asta sărutul ei fu la fel de fierbinte şi deschis ca al lui. O sărută până când rămaseră amândoi fără aer, gâfâind, apoi alunecă lent în jos pe ea, tachinându-i întâi un sân şi apoi celălalt, urmărind sternul cu buzele şi coborând spre buricul ei şi apoi mai jos până când o gustă zvâcnind cu limba.

— Cerule! ţipă ea, aproape dându-i una cu genunchiul.

— Oh, îmi pare rău.

Drept răspuns, Ranulf strecură un deget în ea şi ea

gemu. Mm. Era fierbinte şi udă – pentru el.

— Doamne, murmură, înaintând din nou cu limba.

De data asta se cutremură şi pulsă, terminând cu un val dulce care o făcu să ţipe, în timp ce mădularul îi zvâcnea nestăpânit.

— Asta… Oh, vai, reuşi să spună, râzând fără aer.

— Cred că-i rândul meu acum, zise el, urcând cu sărutările pe corpul ei.

Fusese mai răbdător decât un sfânt, pentru Dumnezeu, şi-şi dorea tare de tot să intre în adâncurile ei strâmte.

Îşi aduse aminte în ultimul moment de prezervativul franţuzesc pe care îl băgase în buzunarul hainei în caz că planurile lui de azi ieşeau cum voia el. Înjurând, se rostogoli din pat, găsi haina lângă uşă şi scoase chestia.

— Ăla pentru ce este? întrebă ea, ridicându-se în coate şi arătând deja delicios de răvăşită.

— Ca să nu rămâi grea, răspunse el, punându-l şi legând funda.

— Deci aşa se face. Este foarte drăguţ.

— Nu, zise el, revenind în pat. Mădularul unui bărbat este „mare” sau „frumos” sau „mândru”. Nu-i drăguţ.

Venind iar deasupra ei, Ranulf îi desfăcu genunchii şi se aşeză între coapsele ei pentru a-i săruta gura dulce din nou, tachinându-i sânii cu degetele. Când ea începu să geamă din nou de plăcere, el împunse înainte cu şoldurile, intrând lent în ea şi cu câtă grijă putu.

Impulsul de a o poseda pur şi simplu, imediat şi în mod repetat, îl asalta din nou, dar el rezistă.

— Gata? întrebă el.

Ea încuviinţă tăcut din cap, cu ochii mari şi degetele înfipte în umerii lui. Îi spuse să tragă aer în piept şi să-l ţină. Când ea făcu aşa, el împinse, trecu de rezistenţa subţire şi intră complet în ea.

Charlotte închise ochii, inspirând tremurător şi se uită din nou la el. El rămase nemişcat îndelung, sărutând-o până când ea se relaxă, jurându-şi că va fi ultima dată când îi va provoca durere.

Într-un sfârşit, se retrase un pic şi intră din nou..

— Mai bine?

— Da, răspunse ea. Mai vreau.

— Bine atunci.

Ranulf se legănă din nou în ea, apoi începu să se mişte lent, din plin, cu şoldurile. O simţea… delicioasă şi strâmtă în jurul lui, gemetele ei moi îl făceau să fie mai rapid şi să intre mai adânc. Poate că amândoi îşi cunoşteau filosofiile care făceau ca vieţile lor să fie incompatibile, dar nu aşa se simţea. Piele pe piele, cu transpiraţia amestecată, cu limbile împletite, se potriveau extraordinar de bine.

Ea termină din nou, pulsând în jurul lui, iar el cedă în sfârşit dorinţei de a o face a lui cu adevărat. Mai tare, mai adânc, mai repede, până când se vărsă în ea cu un geamăt vertiginos.

Prăbuşindu-se pe spate, o trase peste pieptul lui. Rămaseră întinşi o vreme, cu membrele împletite şi cu respiraţia ei caldă pe pielea lui. Părul ei atent coafat era acum un dezastru, şi el scoase acele de păr unul câte unul din masa aurie moale, lăsându-l să-i cadă pe pieptul lui precum razele soarelui. Palma ei băşicată stătea plată peste inima lui şi el se întrebă dacă ea o simţea cum bate.

Niciodată nu crezuse în basme, în fenomenul iubirii la prima vedere. Asta îl determinase pe tatăl lui să aducă o soţie englezoaică în Ţinuturile Înalte. Ea îşi dorise un titlu şi el o dorise pe ea şi urmase dezastrul. Dar ştia cu siguranţă că Eleanor MacLawry nu ar fi fugit niciodată afară noaptea ca să ajute la stingerea unui foc pe proprietatea propriei familii – darămite pe a altcuiva. Şi nici n-ar fi rezistat până când ar fi făcut băşici la mâini.

Charlotte făcuse mai mult de-atât. Ajutase la organizarea haosului de oameni, găleţi şi apă, şi oameni care nu aveau de unde să ştie cine este o ascultaseră şi i se supuseseră. Era minunată şi blândă, dar rămânea fermă pe poziţie şi spunea ce gândea – chiar şi lui, când nimeni nu îndrăznea.

Mai grăitor, venise în patul lui după ce el fusese de

acord să nu plece şi să-l atace pe Berling. Când el se îmbrăcase cu haine potrivite şi civilizate şi când se lăsase condus de logică şi raţiune. Era ceva aşa de greu de făcut? Fusese crescut într-un loc unde un bărbat ţinea puterea cu pumnii şi cu mintea. Exista şi o altă cale de a face lucrurile?

Ranulf se încruntă în timp ce-şi trecea degetele cu blândeţe prin părul ei. Se culcase cu destule scoţiene. Erau frumoase şi pline de entuziasm, dar altfel uşor de uitat. Femeia din braţele lui de acum era oricum, numai uşor de uitat, nu. Până la urmă, ei doi erau chiar aşa de incompatibili? La ce ar trebui să renunţe, la a pocni pe merit unul sau doi nemernici? Era clar că, din moment ce se deranjase să facă schiţe şi să adune probe, se hotărâse deja că era dispus să folosească metodele legale pentru a-l opri pe Berling. Că pe Donald Gerdens îl dădea la o parte el sau legea, rezultatul ar fi fost acelaşi – cu o singură diferenţă crucială. Charlotte Hanover.

— Ai adormit? şopti ea, făcând un cerc leneş peste inima lui cu arătătorul.

— Nu. Îmi adun forţele pentru încă o dată.

— Mm.

Modul cum spuse asta aproape îl întări din nou.

— Mă gândeam că am petrecut o lungă după-amiază la muzeu şi am stat destul holbându-ne la statuile alea greceşti goale care-ţi plac ţie aşa de mult.

Ea chicoti şi sunetul reverberă în pieptul lui.

— De fapt, cred că prefer varianta scoţiană.

El chiar spera asta, pentru că nu avea de gând să se despartă de englezoaica asta. Ce începuse ca o curiozitate moderată se transformase şi crescuse. De fapt, avea de gând să o ţină până când îi putea pune un inel pe deget şi să spună lumii că Charlotte Hanover era a lui. Pentru totdeauna.

*

Charlotte îşi sprijini capul într-un cot şi se uită la Ranulf cum se îndrepta gol şi magnific spre uşa

dormitorului. O deschise, se aplecă pe hol.

— Owen! urlă el. Sendvişuri!

— Foarte regal, comentă ea, când el reveni la patul lui mare şi se sprijini de tăblia patului.

— Mi-e foame.

Asta nu era o surpriză, ţinând cont de eforturile lui. Şi ei îi era destul de foame.

— Acum mâncăm în salonul de ceai al muzeului, deci? întrebă ea, mişcându-se un pic pentru a trece cu un deget peste coastele lui.

Era incredibil de excitant să atingă pielea unui bărbat – pielea lui.

— Da. Şi presupun că bem ceai din ceşti diafane şi ciugulim sendvişuri mici cu coaja tăiată.

— Da, aşa este. Şi apoi cred că ne vom plimba relaxaţi printre sarcofage şi mumii înainte de a mă aduce acasă.

El alunecă în jos până când feţele lor ajunseră la acelaşi nivel.

— Îmi place Muzeul Britanic. Ce alte atracţii prin Londra mai poţi să-mi arăţi, *leannan?*

— Ce înseamnă asta? Leannan?

Ridicând dintr-un umăr, el îi prinse mâna dreaptă şi o ridică pentru a o studia atent.

— Ştii, Debny are o alifie pentru cai care s-ar putea să te ajute.

Ea făcu o grimasă.

— Nu vreau să miros a alifie de cai.

El îi sărută degetele unul câte unul. Senzaţia şi gestul o făcură să se cutremure.

— Noi o folosim de ani. Cucuie, zgârieturi, luxaţii – vindecă orice, după Debny.

— Prefer să sufăr, mulţumesc frumos. Charlotte îşi strânse mâna. N-ai să-mi spui ce înseamnă *leannan,* atunci? Să ştii că pot să o întreb pe Winnie.

— Eşti o fată insistentă, Charlotte. O trase din nou peste pieptul lui, cuprinzând-o în braţe. Bănuiesc că cea mai bună traducere este „dragă prietenă”, zise el.

Suna tare drăguţ. Nu părea însă un termen folosit de cineva pentru a descrie un partener într-o partidă unică, rezultat al unei simple atracţii reciproce. Bineînţeles că în acest moment nu era nimic simplu în ce simţea ea. Sau ce simţea el. Într-adevăr, singurul lucru simplu era că ea nu voia ca asta să fie singura dată când împărţea patul cu el.

— Ce-i asta atunci? întrebă ea, lovindu-şi nasul şi încercând să-şi distragă atenţia de la gândurile inutile.

El îşi înclină capul pentru a se uita la faţa ei.

— Vrei să înveţi scoţiană, deci?

— Este o limbă drăguţă.

Înainte ca vreunul din ei să întrebe dacă ea se mai gândea şi la altele – ceva la care cu siguranţă nu putea să răspundă nici măcar pentru propria ei satisfacţie –, uşa lui se zdruncină.

— Stăpâne, se auzi vocea lui Owen, am sendvişurile.

— Lasă-le pe podea.

— Fergus a mâncat deja unu pe drum încoace.

— Oh, pe sfântul Andrei, mormăi Ranulf şi se dădu jos din pat. Ducându-se la uşă, trase o pătură de pe un spătar de scaun şi o înnodă în jurul şoldurilor. Descuie uşa şi o deschise. Ţineţi camerista ocupată? întrebă el, luând tava cu mâncare din mâinile servitorului.

— Este încordată ca o călugăriţă, milord, se uită la noi de parcă mirosim a putregai.

Charlotte se întrebă dintr-odată dacă nu-i cerea prea mult lui Simms. Camerista era cu ea de şapte ani, de când împlinise 18 ani, şi în tot acest timp nu credea să fi făcut vreun lucru unde să fi avut nevoie de discreţia lui Simms.

— Sper că nu o speriaţi, zise ea, adunând cearşafurile răvăşite în jurul ei şi ridicându-se.

— Nu, protestă servitorul, lungindu-şi gâtul să o vadă după umerii lui Ranulf. Suntem blânzi ca nişte miei.

Ranulf se foi, blocând din nou vederea lui Owen.

— De ajuns. Pleacă.

— Nu mai pot sta mult, interveni Charlotte.

Umerii lui laţi se ridicară şi coborâră.

— Spune-i cameristei să urce în zece minute, mai zise

el, şi trăsura să fie adusă în treizeci de minute.

— Da, stăpâne. Sunteţi sigur că…

Închizând uşa, Ranulf o încuie din nou şi se întoarse cu faţa spre ea, cu tava de sendvişuri într-o mână. Se uită pentru o clipă la ea de sus până jos, oprindu-se la sânii şi faţa ei.

— Vino la masă, zise el, trăgând un al doilea scaun la mica lui masă de scris. Ai putea să mănânci ceva înainte să pleci.

Abţinându-se să se uite cu regret la pat, Charlotte trase trena de cearşafuri şi-l urmă.

— Am acceptat o invitaţie la balul de mâine-seară la ducele şi ducesa de Esmond, zise ea, aşezându-se. Vei participa?

Regretă aproape imediat întrebarea, pentru că fusese scos cu forţa de la ultimul mare bal la care participase şi pentru un motiv justificat. Erau şanse să nu fi primit o invitaţie la următorul – sau la oricare alt mare bal din sezon. Ar fi trebuit să fie recunoscătoare că el nu va avea o nouă ocazie de a se lua la bătaie în public, dar în momentul acela îşi dorea să aibă o altă ocazie să danseze cu el.

El hăpăi un sendviş şi se apucă de al doilea, în timp ce ea ciugulea din al ei. Da, îi era foame, dar o doamnă nu băga mâncare în gură de parcă îi era teamă că altcineva voia să i-o ia.

— Myles a fost invitat, zise el, printre îmbucături. Voi merge ca invitatul lui.

— Oh. Atunci este bine.

Se uită la ea.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Charlotte. Atât timp cât nu-i acorzi un dans lui Berling cât sunt acolo.

Căldura o străbătu din nou. Era gelos? Cu siguranţă nu părea un bărbat care să-şi fi satisfăcut o nevoie, ca să zicem aşa, şi apoi să-şi vadă de drum. Pe de altă parte, îşi amintea foarte bine ce se întâmplase ultima dată când el şi Berling se întâlniseră în carnetul ei de dansuri.

— Ranulf, eu sper că dacă tu şi Lord Berling vă întâlniţi din nou, vei hotărî să nu-l loveşti, doar pentru că

eşti un bărbat inteligent, coerent şi grijuliu, care n-are nevoie să apeleze la cele mai josnice metode... pentru nimic.

Ranulf mestecă şi înghiţi.

— Şi eu zic, nu-i acorda un dans lui Berling şi nu vei avea de ce să-ţi faci griji.

Dacă minitirada ei nu-i şterse amuzamentul lejer de pe chip, poate că făcuse nişte progrese cu el. Hotărând că asta merita să rişte să-l enerveze, ea ridică mâna dreaptă.

— O înţelegere atunci. Nu voi dansa cu el şi tu nu-l vei lovi.

Ştergându-şi palma de pătura din jurul taliei, Ranulf întinse mâna peste masă şi cu o grijă evidentă îi strânse degetele.

— Da. Ne-am înţeles.

Charlotte zâmbi; nu se putu abţine. Pentru că dacă el reuşea să fie reţinut, să asculte de minte în loc de mândrie, atunci poate nu erau complet incompatibili cum credea ea. Şi poate putea să aranjeze să mai vadă alte atracţii din Londra pe care nu le vor vizita de fapt niciodată, înainte ca el să se întoarcă în Scoţia şi să se însoare cu o fată care nu era englezoaică.

Îndepărtă acel gând. Acum nu era cu vreo scoţiană şi ea nu petrecuse niciodată o zi mai plăcută ca ziua de astăzi.

— Încă mă ţii de mână, domnule, sublinie ea, cu zâmbetul lărgindu-i-se.

— Da?

Fără avertisment, el o trase peste masă şi o sărută. Restul sendvişurilor şi tava căzură pe podea.

Se aşeză în poala lui, foindu-şi şoldurile când îl simţi cum se întăreşte între coapsele ei. Anatomia masculină chiar era un lucru uimitor. Nu era de mirare că tinerele domnişoare trebuiau să rămână ignorante până după căsătorie; dacă ştiai despre deliciile sexului, considera ea acum, îţi altera modul cum te uitai la fiecare potenţial admirator. Ea cel puţin ar insista cu siguranţă să vadă potenţialul soţ întâi gol.

La uşă se auzi un ciocănit politicos.

— O trimit pe Simms a ta, da? murmură el, strecurându-şi mâna între faldurile cearşafului pe care îl purta şi trecând cu o unghie peste sfârcul ei.

Ea tresări, cuprinsă iarăşi de dorinţă. Oh, ar fi vrut să trimită pe toată lumea departe, să petreacă fiecare moment rămas în extazul îmbrăţişării lui. Dar camerista ei aştepta afară, împreună cu reputaţia ei, cu familia ei şi cu societatea. Cu un ultim sărut lent, se îndepărtă de el şi se ridică.

— Şi tu ar trebui să te îmbraci, ca să mă poţi conduce acasă.

Mijind un ochi, Ranulf se ridică în picioare.

— Cum doreşti, atunci, Charlotte.

Cât ea se duse spre uşă, el îşi adună cizmele, pantalonii, cămaşa, haina, lavaliera şi vesta. Când se opri în faţa ei, Charlotte se uită în ochii lui albastru-închis.

— *Sròin*, murmură el.

— Poftim.

Cu un zâmbet slab, se aplecă şi o sărută pe vârful nasului.

— *Sròin*, repetă el şi deschise uşa cu mâna liberă. Voi fi în camera de vizavi pe hol, dacă ai nevoie de mine.

Ignorând ochii mari, ficşi ai lui Simms, ieşi din dormitorul lui.

Charlotte inspiră adânc.

— Simms, vino să mă ajuţi să mă îmbrac.

— Da, milady.

Lăsând cearşafurile să cadă pe podea, Charlotte se apucă să-şi adune unele din lucrurile ei.

— *Sròin*, zise ea experimental, atingându-şi nasul.

Undeva în ultimele două săptămâni viaţa ei devenise interesantă, neaşteptată şi chiar entuziasmantă. Ştia cui să mulţumească pentru asta şi spera din toată inima că va continua. Indiferent ce exista între ea şi Ranulf – o atracţie reciprocă, un sentiment de incompatibilitate care, din partea ei măcar, începuse să se diminueze – abia aştepta să descopere ce va urma. Şi se întreba dacă Ranulf simţea

la fel – spera că da.

*

— Nu mă vei întreba despre Lachlan? întrebă Arran, în vreme ce el, Rowena şi Jane stăteau în grădina Hanover House.

Ea clătină din cap.

— Nu. I-am dat şansa să-i fie dor de mine sau să vină după mine. Dacă n-a făcut nici una, nici alta, ei bine, nu vreau să mai am de-a face cu el.

Părea ceva ce ea ar fi spus şi, lângă ea, Jane încuviinţa cu înţelegere din cap. Fratele ei nu părea la fel de convins.

— În urmă cu o lună îmi jurai că-l iubeai şi voiai să te măriţi cu el. Şi o spui de când puteai să vorbeşti.

— Eram o copilă – şi greşeam.

— Mă bucur că inima ta se vindecă aşa de repede, Winnie, răspunse el, deşi ar trebui să ştii că Lachlan s-a oferit de cel puţin două ori să vină la Londra şi să-l ajute pe Ran să te aducă înapoi.

Rowena ridică din umeri.

— Să ştii că doi englezi m-au cerut deja. După două sau trei dansuri. Lachlan a avut optsprezece ani.

Încuviinţând din cap, fratele ei întinse mâna să smulgă o petală de trandafir şi să ruleze petala albă delicată cu degetele.

— Dacă-l poţi uita aşa uşor, mă întreb cât din inima ta a avut în primul rând.

Ea îi susţinu privirea.

— Nu mai mult decât am avut eu din a lui.

În ultima vreme Rowena începuse să-şi dea seama că a-l face gelos pe Lachlan MacTier – când el era la sute de kilometri distanţă, înconjurat de fete frumoase care fluturau linguşitor din gene, îi admirau proprietăţile şi nu-i spuneau că-i un idiot – era o idee fără speranţă. O rănise foarte mult că el nu se deranjase nici măcar să-i scrie o scrisoare.

Dar după noaptea trecută, începuse să creadă că

poate ceva mai urgent se întâmpla. Abia îi venea să creadă că fratele ei mai mare, mereu aşa de preocupat de siguranţa restului familiei lui şi de bunăstarea şi fericirea întregului clan, s-ar putea să fi găsit o tânără care să-i capteze atenţia mai mult de o zi. Dar ceva îl convinsese să cumpere o casă în Londra. Şi ceva îl determinase să iasă să viziteze, pe cât de neaşteptat era asta. Şi ea era destul de sigură că nu ea era motivul. Iar faptul că tânăra respectivă era, dintre toate, o domnişoară englezoaică bine-crescută… Nu ştia ce să creadă despre asta.

Chiar şi aşa, i se părea important să descopere adevărul. Şi după tot ce făcuse el pentru ea de când îşi amintea, ea va face orice să afle dacă inima lui era realmente implicată şi dacă femeia pe care poate o alesese era potrivită să devină o parte a clanului MacLawry, să devină marchiza de Glengask şi să-l facă în sfârşit pe Ranulf fericit pentru totdeauna.

Câteva minute mai târziu Rowena auzi o trăsură ajungând pe alee şi oprindu-se. Se ridică în picioare.

— Cred că s-au întors Ran şi Charlotte.

Cei trei traversară partea din spate a casei, până când Arran o prinse de braţ şi o încetini.

— Ran o curtează pe Lady Charlotte? întrebă el cu vocea joasă.

— Nu sunt sigură, răspunse ea cu sinceritate. Dar vreau să aflu.

El încuviinţă din cap.

— Şi eu tot de aia mă aflu aici. Mi-a trimis o scrisoare că o să cumpere casa aia. N-am reuşit să-mi dau seama pentru ce ar face aşa ceva. Ce am văzut a fost cum a tot menţionat o fată pe nume Charlotte.

— De *asta* ai venit la Londra?

— Da.

Rowena inspiră repede. Îşi iubea toţi fraţii şi ştia foarte bine că fratele mijlociu era cel mai raţional dintre toţi. Ranulf asculta sfatul lui Arran mai mult decât al oricui. Şi nu-şi putea imagina că Arran îi va sugera vreodată lui Ranulf să aducă o englezoaică înapoi în Scoţia.

Ea îl împunse cu degetul în piept.

— Tu să-ţi ţii părerile pentru tine, Arran.

El ridică o sprânceană.

— Părerile mele despre ce?

— Despre tot. Nu ştii ce se petrece aici.

— Şi tu ştii?

— Nu încă. Dar măcar vreau să aflu înainte să mă bag. Nu-i vorba despre cine sunt ei sau de unde sunt. Este vorba despre ce simt unul pentru celălalt. Îmi place de ea şi nu-mi pasă că-i englezoaică. Şi n-ai voie să-i spui părerea ta lui Ranulf până când nu schimbi câteva vorbe cu ea.

Se uită îndelung la ea.

— Asta mi-o spune fata care încearcă să-şi farmece bărbatul plecând din ţară şi jurând să nu se mai întoarcă.

Se înălţă cât putu, ceea ce tot era până la umărul lui Arran.

— Poate că am venit pentru că voiam să ştiu ce – cine – mai este pe aici. Şi la cum stau lucrurile, Lachlan MacTier nu-i singurul bărbat din lume. Îşi încrucişă braţele la piept. Ce părere ai despre asta?

— Cred că voi ţine cont de sfatul tău, Winnie, şi-mi voi ţine părerile pentru mine în ceea ce vă priveşte pe tine şi pe Ran. Mai mult nu pot promite.

Era şi asta ceva.

— Bun. Pentru că nu ne privesc intenţiile lui Ran.

— Ne priveşte tot ce face Ran. Pe noi toţi. Clan şi familie. Şi, deşi îţi iau sfatul în considerare, ai face bine să-ţi aminteşti şi ce am zis.

Poate că pentru moment îşi va ţine părerile pentru el, dar nu o va face pentru eternitate. Ceea ce însemna că Rowena trebuia să-şi dea seama ce se petrecea între Ranulf şi Charlotte înaintea lui. Pentru că el va cântări ce va dori Ran luând în calcul cât va fi în beneficiul clanului – şi cu cei din familia MacLawry clanul era mereu pe primul loc.

capitolul 11

Ranulf puse o altă grămadă de lemne arse în spatele căruţei. În vreme ce făcea asta, o trăsură plină de tinere domnişoare trecu pe lângă el – a doua oară când o făceau. Deşi ar fi preferat să le salute cu două degete, astăzi se purtă ca un domn. Aşa că făcu o plecăciune stilată.

— Mă simt ca un blestemat de animal într-o menajerie, mormăi Owen de lângă el în timp ce golea o lopată în căruţă.

— Credeţi că fetele alea se holbau la dumneavoastră, deci? zise Debny pufnind.

Bătând mănuşile grele, Ranulf reveni la ruinele grajdului pentru o altă încărcătură. Cămaşa lui albă era ruptă şi murdară, dar, după spusele lui Ginger, un aristocrat nu apărea cu pieptul gol în public în Londra. Îşi desfăcuse cămaşa şi hotărâse că, dacă va cădea de una singură, el va da vina pe providenţă şi o va lăsa aşa.

— Există oameni pe care îi poţi angaja să care gunoiul ca ăsta, să ştiţi, sublinie Owen, ajutând cu un alt maldăr de scânduri strâmbe, distruse.

— Mai puţină vorbărie, mai multă curăţenie, mormăi Ranulf, ridicând greutatea pe umăr şi îndreptându-se spre căruţă.

Da, ar fi putut să angajeze oameni care să rupă resturile grajdului şi să le care. Dar, adevărul era că, de când se afla la Londra, cel mai mult exerciţiu fizic îl făcuse în ziua anterioară, când fusese în pat cu Charlotte. Acasă, la Glengask, era mereu câte ceva de făcut sau ceva ce trebuia făcut, de la a ajuta cu desţelenirea unui teren nou la curăţarea şanţurilor de irigaţii, la a ajuta un ţăran cu înlocuirea unui acoperiş sau la a ajuta cu tunderea unei oi muntene grase – singurul tip de oaie pe care o tolera pe pământurile sale.

Aici, astăzi, durerea şi efortul muşchilor îl făceau să simtă că realiza ceva, indiferent dacă ar fi putut angaja sau nu pe cineva să facă munca. Rotindu-şi umerii, reveni la o grămadă de ţigle.

— Unde pleacă Lord Arran, dacă pot să întreb? zise

Owen, trăgând o pătură plină de funingine şi harnaşament topit.

— S-a dus să se vadă cu nişte prieteni din armată, răspunse Ranulf. Fergus îl va supraveghea.

Nu prea îl crezuse pe Arran de fapt, când fratele lui îl anunţase că avea de gând să-şi petreacă dimineaţa făcând vizite. Părea o alegere ciudată după ce venise călare tocmai din Glengask într-o misiune de salvare. Dar poate că fratele lui îşi dăduse seama că nu era necesară nicio salvare.

Până la urmă, Rowena nu-şi mai repetase jurământul de a nu se mai întoarce în Scoţia – cel puţin, el nu o auzise. Şi era logic să aibă o casă la Londra, dacă aşa era mai prezent în ochii nefericiţilor lui semeni scoţieni. Că recunoşteau sau nu că erau scoţieni.

Cu el şi tot personalul lucrând la asta, ar trebui să termine cu îndepărtarea vechiului grajd cândva a doua zi. Şi apoi va angaja pe cineva să-i construiască unul nou. Ducele de Greaves îi oferise posibilitatea să se folosească de grajdurile lui cât timp era nevoie, dar lui Ranulf nu-i plăcea să fie dator cu favoruri unui bărbat pe care nu-l cunoştea.

Bineînţeles că nimic din toate astea nu-l va împiedica pe Berling să treacă pe acolo şi să ardă noul grajd sau chiar casa. Dar avea câteva idei despre acest subiect. Charlotte îi ceruse să nu se bată cu Donald Gerdens la balul din acea seară. Dar nu spusese nimic despre momentele de după bal. Şi el descoperise cu alte ocazii că o confruntare directă, cu o explicaţie concisă şi o demonstraţie a consecinţelor, putea calma furia cuiva. Până la urmă, majoritatea bărbaţilor erau cruzi doar când credeau că puteau să scape basma curată.

Charlotte. Din clipa în care o invocă în gândurile lui, ceea ce părea să o facă în mod constant astăzi, ea refuză să mai plece. Dumnezeu îi era martor că lucrurile ar fi fost mult mai uşoare dacă el şi-ar fi găsit vreo frumoasă scoţiană, care înţelegea cum se ocupau de necazuri în Ţinuturile Înalte şi nu o deranja asta. Cineva care ştia cum o

căpetenie trebuia să conducă un clan şi nici măcar nu s-ar gândi să nu fie de acord cu metodele lui.

Dar nu o scoţiană îl prinsese între fustele ei şi-l înnebunise de dorinţă. Charlotte Hanover o făcuse şi, dacă el nu se putea îndepărta de ea, ea îi va stăpâni mai mult decât inima. Cu siguranţă ar fi fost mai simplu să plece din Londra imediat şi să se ducă acasă, să se însoare cu prima fată pe care punea ochii.

Dacă Charlotte nu va dori să trăiască la Glengask? După toate câte le trăise cu propria mamă, el cu siguranţă nu ar fi obligat-o – nu ar fi putut să o oblige – să ducă o astfel de viaţă. Alte căpetenii de clanuri trăiau departe de Ţinuturile Înalte. Unul sau doi nu călcaseră vreodată pe acolo. Încercau să profite la maximum de aşa-zisul lor pământ sterp, crescând oi şi angajând bandiţi să izgonească puţinii ţărani rămaşi pe pământurile lor strămoşeşti.

El nu era aşa. Clanul MacLawry crescuse în putere prin forţa şi loialitatea clanului. Şi acum clanul va rămâne în siguranţă şi prosper datorită forţei familiei MacLawry.

Aşa că ştia care era situaţia, dar mereu o ştiuse. Nu el era complicaţia. Da, Charlotte se dovedise curajoasă şi da, el ştia că este bună şi grijulie. Şi bănuia că dacă el ar fi fost în locul tatălui său, s-ar fi căsătorit pur şi simplu cu ea, ar fi târât-o în Scoţia şi ar fi lăsat viitorul să se desfăşoare cum voia soarta.

Dar evident nu era tatăl său, pentru că nu era suficient că inima lui o plăcea pe Charlotte, că-l făcea fericit, că în toate gândurile lui era o dorinţă profundă de a fi cu ea. Voia ca şi ea să fie fericită. Şi aici era dificultatea.

— Stăpâne?

Ranulf tresări.

— Da?

— Pentru un moment am crezut că v-aţi transformat în piatră. Owen se uită îngrijorat la el. V-am strigat de trei ori.

— Şi am hotărât să-ţi răspund a treia oară, zise Ranulf. Acum, mă strigai doar ca să te distrezi sau aveai

ceva de zis?

— Aveam ceva de zis, spuse soldatul în vârstă, îndreptându-şi umerii. Tocmai a sosit Lady Winnie.

Ranulf se întoarse. În faţa casei se oprise o trăsură închisă, iar Rowena, urmată îndeaproape de Una, coborî din ea. Peter Gilling, cocoţat în faţă alături de vizitiul în livrea, sări şi el. Rowena spuse ceva vizitiului şi el întoarse atelajul înapoi pe stradă cu o încuviinţare de cap. Abia atunci observă Ranulf că trăsura avea pe uşi blazonul familiei Hanover.

— Sfinte Andrei, arată şi mai rău la lumina zilei, zise sora lui, ridicându-şi fustele ca să-şi croiască drum cu grijă printre resturi.

— O să construim unul nou înainte să-ţi dai seama, răspunse Ranulf, scoţând o mănuşă ca s-o scarpine după urechi pe Una.

Ea încuviinţă din cap, privind spre el, apoi mutându-şi iarăşi privirea. Din câte îşi amintea el, după cină şi incendiu şi după ziua de ieri când o adusese pe Charlotte acasă, se despărţiseră necertaţi. Indiferent ce o nelinişstea, nu credea că era ceva ce făcuse el.

Păşi peste o grămadă de lemne, dându-şi jos şi cealaltă mănuşă şi lăsându-le pe un butoi.

— Vrei să stăm în grădină? întrebă el, oferindu-i braţul.

— Nu te ţin, comentă ea, încreţindu-şi nasul. Eşti murdar.

— Atunci bănuiesc că nu vrei nici să mă săruţi pe obraz.

Zâmbind, îi făcu semn să o ia înainte pe scurta alee spre grădina împrejmuită.

— Asta-i drăguţ. Ţi-am zis?

— Da.

— Oh. Păi, este.

— Mulţumesc.

Ea se învârti vreun minut, apoi se aşeză pe unul din scaunele din fier forjat de sub marele ulm din centrul straturilor de flori. Ranulf trase celălalt scaun mai aproape

şi se aşează cu faţa spre ea.

— Acum că am terminat cu amabilităţile, zise el, ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat? Nu s-a întâmplat nimic. De ce ai zice asta? răspunse ea, jucându-se cu fusta.

— Întâi, pentru că te afli aici. Şi pentru că nu pari să fii în stare să te uiţi în ochii mei. Ultima dată când ai făcut asta era pentru că te hotărâseşi să-mi împrospătezi patul cu lavandă şi ai turnat o sticlă întreagă de parfum în mijlocul saltelei.

Rowena râse.

— Mirosea foarte frumos, după trei zile cu ferestrele deschise.

— Şi eu tot nu suport lavanda. Deci, ce te aduce aici, Rowena? Credeam că vei fi la cumpărături sau că vei sta la taifas cu noii tăi prieteni.

Ea îşi strânse mâinile în poală.

— Eşti fratele meu. Am nevoie de o scuză ca să vin să te văd?

— Nu. Dar dacă ai avea una, care ar fi?

Dintr-odată Una părea să aibă nevoie de un scărpinat pe burtă, pentru că Rowena se lăsă pe iarbă să o scarpine. Ranulf simţi un fior de nelinişte. Sora lui era cu treisprezece ani mai mică decât el. Şi în toată viaţa ei nu ezitase să-i vorbească despre orice. Indiferent despre ce era vorba, nu avea cum să fie ceva plăcut

— Familia Hanover este foarte drăguţă, nu-i aşa? zise ea într-un final, cu privirea încă la câinele ce se agita fericit.

Despre asta era vorba? Voia să stea cu ei permanent? I se strânse inima, dar inspiră scurt ca să acopere asta.

— Da, este.

— Mă bucur că Lady Hanover şi Jane au rămas în legătură cu mine toţi aceşti ani. Nu erau obligate să o facă.

Da, fuseseră aşa de prietenoase, încât ea se simţise confortabil să fugă de acasă şi să stea cu ei. Dar erau şi familia lui Charlotte, aşa că nu va spune nimic de rău despre ei.

— De ce să nu vrea să corespondeze cu tine, Rowena?

Eşti o fată frumoasă.

— Eu n-am ştiut că logodnicul lui Charlotte a fost ucis într-un duel stupid. Nici măcar n-am ştiut că a fost logodită. Este foarte trist, nu-i aşa?

— Da.

Deşi se îndoia că el ar fi plâns vreodată pentru moartea lui James Appleton. Ea ridică privirea către el, apoi o coborî din nou.

— Ţi-a plăcut ieri la muzeu?

— A fost destul de plăcut.

— Nu credeam că Charlotte va mai vorbi cu tine după bătaia aia de la balul Evanstone. Dar acum că aţi fost să vizitaţi obiective turistice împreună, bănuiesc că te-a iertat.

Ranulf se încruntă.

— Berling a încercat să se dea la mine şi eu am reacţionat mai puternic. Nu avea de ce să mă ierte.

— Dar sunteţi prieteni, nu-i aşa?

— Poftim? Ranulf nu-şi dădea seama ce naiba se petrecea, dar nu-i plăcea. Eu şi Berling nu vom fi niciodată prieteni, Rowena. Aproape că l-a omorât pe Urs, în cazul în care ai uitat, şi fac pariu că tot el a pus şi focul ăsta.

— Nu, nu, nu. Nu m-am referit la Lord Berling. M-am referit la Charlotte. Eşti prieten cu Charlotte, nu-i aşa?

Ei bine, asta avea mai mult sens.

— Bănuiesc că da, fu el de acord, încercând să nu pună prea multă emoţie în cuvinte.

— Eu cred că ei îi place să vorbească cu tine. A zis de câteva ori că ai un mod unic de a te uita la lucruri.

Dintr-odată Ranulf îşi dădu seama ce urmărea sora lui.

— Faci pe peţitoarea, Rowena? întrebă el.

Ea o abandonă în sfârşit pe Una şi veni să-i ia mâinile în mâinile ei micuţe.

— Eu cred că tu o placi deja. Altfel nu te-ai deranja nici măcar să vorbeşti cu ea.

— N-aş fi bădăran aşa?

Ea îşi înclină capul.

— Una-i să fii politicos, alta-i să fii drăguţ, Ran. Tu te

porţi drăguţ cu ea.

— M-a numit diavol, îi reaminti el surorii lui, întrebându-se dacă simţea amuzament sau groază.

Dacă Rowena, care abia observa ceva în jur, preocupată fiind de sezonul ei şi de Lachlan MacTier, remarcase legătura dintre el şi Charlotte, şi alţii trebuie să o fi observat. *La naiba!* Chestia asta cu Charlotte era şi aşa suficient de complicată, fără să-şi bage ceilalţi nasul.

— Doar pentru că aruncai pumni la întâmplare. Ea este obişnuită cu domni delicaţi. Mi-a spus că „civilizaţie" conţine cuvântul „civilizat" dintr-un motiv şi că noi toţi am fi oameni mai buni dacă am învăţa că a numi pe cineva într-un fel nu merită un răspuns însângerat, că aşa n-am fi cu nimic mai breji decât animalele.

Măi să fie, nu era asta interesant?

— Deci a zis că-s un animal?

Rowena roşi.

— Neah! Vreau să zic, nu. Am discutat despre asta chiar după bal, când eram cu toţii furioşi pe tine. Ea îi strânse mâinile. Chiar azi-dimineaţă mi-a spus că pari să fii un domn foarte elegant, onorabil.

Şi iată răspunsul.

— Tu peţeşti, Rowena MacLawry. Îşi răsuci mâinile ca să-i prindă palmele la rândul lui. Ce te face să crezi că un bărbat care e dispus să arunce cu pumni – şi mai rău – pentru a-i proteja pe ai lui este compatibil cu o fată care crede că niciun pumn nu are vreodată o justificare?

Spera ca ea să aibă un răspuns. Dacă sosise acolo cu răspunsuri miraculoase la toate îngrijorările lui, ar fi fost dispus să o creadă. Pentru că momentan nu avea prea mult noroc în căutarea lor pe cont propriu.

— Este simplu, Ran, zise ea. Dacă o iubeşti, trebuie să înveţi să fii mai…

— Civilizat? sugeră el.

— Englez, zise ea, apoi înghiţi. Dar nu…

— „Englez", repetă lent, simţind un gust inconfortabil pe limbă din cauza cuvântului, în mare parte pentru că îl rostea fără dispreţul obişnuit. Cum adică?

— Eu…

Se opri, apoi îşi retrase mâinile şi se ridică. Era evident că era la fel de surprinsă de răspunsul lui ca şi el. Dar dacă el nu-şi dădea seama ce anume voia Charlotte şi, mai important, cum să obţină asta, pierduse deja.

— Mai întâi, gata cu kilturile.

— Kilturile mele nu pocnesc oamenii.

Buzele Rowenei tresăriră.

— Nu, dar te fac să pari mai ostil. Este ca şi cum îi provoci pe toţi şi doar aştepţi să vezi cine dă primul pumn.

Existau ocazii în care *trebuia* să poarte un kilt – când se afla la căsătorii, la întâlniri formale ale clanului, la înmormântări, toate acele diverse îndatoriri pe care o căpetenie de clan le avea de îndeplinit. Dar niciunul dintre aceste evenimente nu avea loc la Londra.

— Acasă este ostil să nu port un kilt. Dar cred că reuşesc să port doar pantaloni la Londra.

Sora lui încuviinţă din cap, apoi îşi încreţi fruntea.

— Nu credeam că o să fii vreodată de acord cu asta, mărturisi ea, surprinderea ei apărând prin revenirea accentului scoţian. Îi fusese dor să o audă vorbind aşa, dar nu i se părea momentul potrivit să comenteze. Dă-mi un minut să mă gândesc la restul, continuă ea.

— De ce nu intri să iei prânzul cu mine? sugeră el. Arran a plecat să se vadă cu nişte prieteni şi mi-era dor să vorbesc cu tine.

— Ran, dacă n-ai fi aşa murdar, te-aş îmbrăţişa.

Zâmbi, simţindu-se mai uşor decât se simţise în ziua anterioară când se despărţise de Charlotte. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că persoana care îl va ajuta cel mai mult să o câştige pe Charlotte Hanover va fi mica lui soră.

— Păi, mă duc să-mi schimb cămaşa şi ne ocupăm de asta atunci.

*

Bărbatul înalt cu o cicatrice subţire peste nas se uită pieziş la Arran MacLawry.

— Îmi închipui că am reuşi să intrăm la Boodles înainte de ora prânzului, zise el, mânându-şi calul murg în jurul unei mârţoage şi a unui om slăbănog, care se mişcau încet. Dar la White nu va fi disponibilă o masă pentru o oră.

Londra era mai aglomerată decât fusese ultima dată când trecuse el prin oraş, dar Arran observă asta doar marginal, în timp ce-şi strunea calul pursânge negru şi iute, Duffy. Bineînţeles că ultima sa vizită nu avusese loc în plin sezon, ceea ce ar explica diferenţa, dar el prefera locurile unde putea să vadă mai bine împrejurimile.

— Ştiu că-i un inconvenient, răspunse el, dar trebuie să observ pe cineva şi ştiu din surse sigure că se află la White.

Tovarăşul lui oftă.

— Bănuiesc că de-aia i-ai zis favor.

— Da. Şi-ţi rămân dator pentru asta, Will.

— Pot să te întreb pe cine cauţi? întrebă William Crane, viconte Fordham, rămânând cu privirea şi probabil cu atenţia asupra străzii aglomerate.

Oricum era probabil ca Will să-şi dea seama singur în curând.

— Contele de Berling.

— Ah. Are ceva de-a face cu bătaia pe care i-a dat-o fratele tău săptămâna trecută? întrebă Fordham, nepărând deloc surprins.

— Nu în totalitate. Dar dacă, din întâmplare, am da peste el la White şi cum nu cred că el ştie cine sunt, aş aprecia dacă mi-ai putea spune John Reynolds, să zicem.

Will tuşi.

— Nu era ăsta numele căpitanului cu care ai pariat o sută de lire că-i nimereşti pălăria de pe cap?

Arran se încruntă batjocoritor spre prietenul lui.

— I-am nimerit pălăria de pe cap.

— Şi jumătate din ureche.

— S-a mişcat.

Ajunseră la uşa banală a clubului şi un grăjdar alergă să le ia caii. După cum îl avertizase Fordham, clubul White era plin ochi şi valetul-şef nu le putu oferi decât două fotolii

şi o sticlă de coniac în bibliotecă.

— Dacă trebuie să te prezint, zise încet vicontele, eşti sigur că vrei să fii scoţian?

— Nu. Spune că-s vărul tău din York.

— Nu vorbeşti ca şi cum ai fi din York.

— O voi face. Du-ne în sala de mese, te rog.

Clătinând din nou din cap, vicontele dădu pe furiş cinci lire unui al doilea valet, care îi lăsă imediat singuri.

— Nu-l văd pe prietenul tău, zise el după o clipă, în timp ce-şi croiau drum prin sala de mese plină de obstacole.

— Caută în continuare. Am auzit că-i aici. Informaţia îl costase douăzeci de lire, plus o favoare pe care acum i-o datora lui William Crane. Şi prezintă-mă la cât mai puţini oameni posibil. Nu vreau să-şi dea seama că nu sunt cine spun.

— Nu ai titlu, Ar… John. Nu-i pasă nimănui cine eşti sau ce faci aici, cât timp nu provoci necazuri.

Aşa prefera el. Cunoştea Londra – şi pe englezi – mai bine decât oricare dintre fraţii sau sora lui, dar existau lucruri – alianţe, prietenii, animozităţi – pe care trebuia să le vadă şi să le descifreze. Şi în capul listei de lucruri pe care trebuia să le vadă cu propriii ochi se afla Donald Gerdens, Lord Berling.

— Uite-l, zise Will, ca urmare parcă a gândului său. Haina albastră, mănâncă fazan, maxilarul vânăt. La stânga.

— Îl văd.

Berling nu arăta deloc formidabil, la cum ţinea delicat furculiţa şi la fălcile care îi atârnau. Dar pericolul nu venea mereu din faţă şi nu era nevoie de forţă fizică pentru a pune un foc. Arran păstră o expresie indiferentă, în vreme ce venea în urma lui Will.

— Lord Berling, nu-i aşa? zise Fordham, folosindu-se de tot farmecul lui considerabil. Fordham. Ştiu că nu am fost prezentaţi oficial, dar am vrut să vă strâng mâna de săptămâna trecută.

Contele înclină din cap, ştergându-se pe degete şi dând mâna cu vicontele.

— Mă bucur să cunosc un alt om cu principii, zise el cu un zâmbet scurt, apoi făcu un gest către cei doi bărbaţi aşezaţi lângă el. Fordham, Charles Calder şi Arnold Haws. Domnilor...

— Will Crane, Lord Fordham, răspunse acesta cu un zâmbet. Mă bucur să vă cunosc. Făcu un gest către Arran. Acesta-i vărul meu, domnul John Reynolds, din York.

Ranulf îl avertizase că Berling părea să se fi aliat cu clanul Campbell, aşa că nu era surprins să-i vadă stând împreună. Pregătindu-se, Arran strânse şi el mâinile celor trei bărbaţi. Dacă ar fi fost genul de individ care să prefere cuţitul, ar fi putut să-l termine pe Berling şi pe acoliţii lui chiar acolo. Dar dintr-un motiv, Ranulf era pornit să adune dovezi, ceea ce evident însemna că vor încerca ceva pe calea legală. Ori şantaj.

— Glengask a avut parte de destule necazuri de la acea bătaie, observă el, ascunzându-şi accentul. I-a ars grajdul în urmă cu două nopţi.

— Ah, da? Ochiul lui Berling tresări, iar el se întinse după paharul de vin. Ce regretabil!

— Mi-ar plăcea să ştiu cui să mulţumesc pentru asta, zise Will, chicotind.

— Eu nu neapărat, răspunse contele. Glengask nu reacţionează bine la ameninţări – cu atât mai puţin la violenţa directă. N-am chef să-mi fie spart nasul pentru că unui englez nu-i plac scoţienii şi este uşor de dat vina pe mine.

Ei bine, asta era o surpriză. Sau o afirmaţie foarte inteligentă. Arran îl atinse pe Will pe umăr.

— Cred că masa noastră este gata, comentă el. Din nou, o plăcere să te cunosc, Berling. Domnilor.

Odată ce se îndepărtară cât să nu mai fie auziţi, Will încetini retragerea spre bibliotecă.

— Ce părere ai?

— Nu sunt sigur. Dar am de gând să aflu.

Fie că Berling aprinsese sau nu focul, cu siguranţă îi rănise pe cei din familia MacLawry în trecut şi, în ceea ce-l privea pe Arran, trebuiau să se ocupe de el. Dar dacă nu el

era cel care ardea clădirile unde cinau fratele şi sora lui, altcineva o făcea. Şi acel cineva trebuia găsit. Ceea ce însemna că Ranulf trebuia să ştie ce făcuse astăzi Arran.

Şi asta nu-i va pica bine. Ideea ca altcineva să îşi asume riscuri pentru Ranulf nu-i fusese niciodată pe plac fratelui său. De fapt, cel mai probabil va fi şi mai furios decât atunci când Arran îl sfătuise să o lase pe englezoaică în pace înainte să se trezească obligat la o căsătorie pe care nu avea cum să o dorească. Şi când se gândea că ar fi putut rămâne la Glengask. *La dracu'!*

*

— Charlotte, pot să împrumut cerceii tăi cu perle? întrebă Jane, intrând grăbită în camera surorii ei.

— Desigur. Sunt în cutia de bijuterii.

Stând la măsuţa ei de toaletă, Charlotte se uită la reflexia surorii ei în oglindă. Deşi Janie mereu păruse tânără – şi până la urmă, între ele erau şapte ani –, de ieri diferenţa devenise şi mai evidentă. Janie avea visele ei despre admiratori şi inimi frânte, dar nu trăise această realitate.

Când James murise, Charlotte simţise că i se refuzase dintr-odată şi fără motiv visul la o viaţă fericită. Până ieri nu ştiuse ce însemna un bărbat, o căsătorie. Şi această cunoaştere fusese destul de... palpitantă. Revigorantă. Excitantă.

— Oh, Char, arăţi aşa de frumoasă! exclamă sora ei, venind mai aproape să se uite cu atenţie. Alea sunt din onix? Jane atinse cu degetul panglica neagră petrecută printre mărgelele negre şi împletită prin părul ei blond.

— Da. A fost ideea lui Simms.

Jane o prinse pe cameristă de braţ.

— Simms, spune că o să-i arăţi şi lui Maggie cum să facă asta.

— Desigur, Lady Jane.

După ce sora ei ieşi din cameră, Charlotte îşi întoarse capul să se uite la camerista ei.

— Mulţumesc din nou, zise ea încet. Ştiu că ziua de ieri nu a fost ceva în care să-ţi fi dorit vreodată să fii implicată.

Simms făcu o reverenţă.

— Eu pot doar să sper că nu va ieşi nimic rău din asta, milady.

— Şi eu.

Şi faptul că nu se gândise la nimic altceva decât la ochii de un albastru-închis, la braţele calde, puternice şi la acel corp tare, potrivit în al ei, nu avea cum să prevestească ceva de bine.

Poate că rezolvaseră atracţia lor reciprocă, spre satisfacţia lui, dar ea mai voia. Ea voia mai mult sex cu el, voia să adoarmă în braţele lui şi să se trezească şi să-l vadă lângă ea. Dacă el ar fi fost oricine altcineva decât cine era, ea ar fi zis că era perfect.

— Asta ar trebui să fie de ajuns, zise în sfârşit Simms, păşind în spate pentru a admira buclele de păr printre care treceau mărgelele negre, sclipitoare.

— Te-ai întrecut, răspunse Charlotte, ridicându-se.

— Am vrut ceva care să se potrivească cu rochia aceea superbă.

Un zâmbet scurt îi făcu gropiţe în obraji, apoi Simms îşi făcu de lucru strângând pe măsuţa de toaletă.

Charlotte nu putea să pretindă nici faţă de ea însăşi că în seara asta nu se îmbrăcase cu gândul la Ranulf. Rochia de un roşu aprins, cu dantelă neagră delicată peste corsaj şi curgând de pe mâneci, mărgelele negre cusute pe fustă – habar nu avea de ce comandase iniţial rochia. Dar acum, în seara asta, părea că se potrivea perfect cu ce simţea ea pe interior.

Familia se aduna deja în hol când ea ieşi din dormitorul ei şi se pregăti pentru mai multe întrebări despre cine îi atrăsese atenţia şi dacă ştia că risca să pună debutantele în umbră. Ei bine, în seara asta se simţea ca acea femeie. Şi era plăcut – foarte plăcut – să fie o femeie păcătoasă, libertină pentru câteva minute înainte să devină Charlotte, sora mai mare, din nou scoasă din circulaţie.

— Charlotte, ai un moment? zise tatăl ei, ieşind din biroul lui chiar când ea trecea pe lângă uşă.

— Desigur, *papa.* Îl urmă înăuntru, şi el închise în tăcere uşa în urma lor. Iar a început Jane să scrie poezii nereuşite despre vreun tânăr? întrebă ea zâmbind.

— Nu, nimic aşa de grav. Se uită la ea. Lord Glengask.

Pentru un scurt şi îngrozitor moment se gândi că Simms îi spusese. Dar tatăl ei nu înjura, iar mama ei nici măcar nu era prezentă, darămite să plângă pentru ruinarea reputaţiei fetei ei mai mari, aşa că Charlotte afişă o încruntare nedumerită.

— Ce-i cu el?

— Ai ieşit ieri cu el la plimbare.

Ea încuviinţă din cap, mintea ei luând-o înaintea conversaţiei, căutând răspunsuri pentru ce el nu întrebase încă – dar probabil va întreba.

— A vrut să vadă nişte atracţii.

— Credeam că detestă Londra.

— Eu i-am spus că greşeşte când pretinde că urăşte ceva ce nici nu s-a deranjat să cunoască.

Întâmplător, asta era adevărat. I se făcea rău la ideea de a-şi minţi dragul şi răbdătorul tată; unele lucruri nu i le putea spune, dar avea de gând să fie cât putea de onestă.

— Şi i s-a schimbat părerea?

— A avut câteva complimente, dar cred că-i prea devreme să-mi dau seama.

— Înţeleg. Bătu cu degetele în spătarul scaunului. Te curtează?

I se tăie respiraţia.

— Serios, *papa.* Sunt englezoaică. Ştii ce părere are despre noi. Şi i-am spus că încăierarea este opţiunea cea mai de jos pentru minţile mici.

Dintr-odată îşi dădu seama că a-l insulta pe Ranulf în faţa tatălui ei nu era cea mai înţeleaptă metodă pentru a-i face să prindă drag unul de celălalt – dacă aşa ceva era necesar. Dar a-i sări în apărare l-ar face bănuitor pe tatăl ei şi pe bună dreptate.

— Bine.

Asta îi adânci încruntătura.

— Ce-i bine?

— Că nu te curtează. Contele inspiră lent. Una-i ca sora lui să stea aici. Este tânără, fermecătoare şi neimplicată politic. El, pe de altă parte, are duşmani în stare să-i ardă grajdul. Şi există zvonuri că bunicul lui a fost un iacobit. Există zvonuri că el este un iacobit, ţinând cont de faptul că are în Ţinuturile Înalte o armată de soldaţi în jurul lui.

Ea nu putea să-l contrazică cu nimic.

— Eu nu ştiu despre opiniile lui politice, zise ea lent, şi inima începând să o doară de parcă cineva o strângea în pumn, dar cred că ştii ce părere am despre oricine cu înclinaţii pentru violenţa lipsită de raţiune.

Înaintând, tatăl ei o sărută pe frunte.

— Asta ştiu. Şi, deşi îmi pare rău că ai un foarte bun motiv pentru sensibilitatea ta deosebită, în acest moment sunt chiar uşurat că asta crezi. Pentru că, dacă ştiu ceva, este că a fi în compania marchizului de Glengask este periculos.

Charlotte nu se simţea uşurată cu nimic, indiferent cât de sigură sau periculoasă era situaţia ei. De altfel, era bine că tatăl ei îi reamintise de părţile negative ale unei relaţii cu Ranulf MacLawry, pentru că ea s-ar fi putut să se hotărască să treacă cu vederea ce păreau a fi câteva încăierări. Dar lucrurile stăteau mult, mult mai rău de atât. El era pur şi simplu un om în război. Şi dacă ea se îndrăgostea de el şi el era rănit sau… omorât, nu credea că ar fi fost în stare să reziste. Nu din nou. Nu după ceea ce descoperise în braţele lui.

Lucrurile ar fi putut fi diferite dacă el şi-ar fi dorit o viaţă diferită, dar ea nu văzuse vreo dovadă că el dorea altceva decât ceea ce avea. Ei bine, ea voia altceva pentru el. Şi voia ca el să-şi dea măcar seama că exista şi altceva, pentru Dumnezeu! Din fericire pentru ea însă, învăţase cu mult timp în urmă că dorinţele erau multe ca norii şi la fel de imposibil de atins.

Îşi urmă tatăl în hol, şi Winnie o prinse de braţ în timp

ce ieşeau cu toţii spre trăsura în aşteptare.

— Arăţi aşa de drăguţ, zise fata mai tânără cu un zâmbet.

— Şi tu la fel. Charlotte arătă spre rochia de mătase de culoarea smaraldului pe care o purta sora lui Ranulf. Asta n-ai cumpărat-o de aici, nu-i aşa? Nu-mi amintesc să o mai fi văzut.

— Nu, este rochia cumpărată de Ranulf de ziua mea. Desigur că el a crezut că o voi purta la propria mea petrecere şi nu la un mare bal la Londra. Foşni fustele, zâmbind entuziasmată. Sunt sigură că dacă ambii mei fraţi participă în seara asta, vor fi mai civilizaţi, din moment ce nu se vor mai simţi depăşiţi numeric. Deşi singurul lucru care l-ar face pe Ran să se bată ar fi o ameninţare la cei dragi.

— L-a lovit pe Lord Berling pentru că a vrut un dans cu Charlotte, sublinie Jane în timp ce-şi ocupa locul în trăsură.

— Nu, l-a lovit pe conte pentru că Berling l-a împuşcat pe fratele meu, Ursul. Munro. Apoi nemernicul a fugit la Londra să facă pe civilizatul. Ştiu că am fost furioasă din cauza bătăii, dar m-am gândit la asta şi cred că Ran tocmai şi-a amintit că acţiunile lui Berling au consecinţe.

— Tot a fost o demonstraţie îngrozitoare de violenţă, draga mea, spuse mama lui Charlotte de pe bancheta cealaltă a trăsurii. Ştiu că-ţi iubeşti fratele, dar slavă Cerului că tu ai stat departe de încurcătura aia. Şi sunt mulţumită şi că i-ai spus cât de lipsite de cavalerism au fost acţiunile lui, Winnie. N-ar fi avut aceeaşi greutate dacă venea din afara familiei.

— Fratele meu este un om bun, milady, zise Winnie cu fermitate. Şi învaţă din greşelile lui. Veţi vedea.

Charlotte îşi dorea ca toată lumea să înceteze să vorbească despre Ranulf, despre greşelile lui şi despre bărbăţia lui, pentru ca mintea ei să aibă câteva minute să gândească. Da, dispăruse o săptămână, dar nu pentru că-şi dorise să se ascundă. Reapăruse cu o casă şi o cină civilizată, amuzantă. Fusese încântător. *El* fusese

încântător.

După tatăl ei, incendiul care pusese capăt serii fusese din vina lui Ranulf pentru că avea duşmani. La acel moment ea fusese mai preocupată de dezastru, decât de ceea ce-l provocase, deşi acum bănuia că dacă el nu l-ar fi pocnit pe Berling, incendiul s-ar fi putut să nu existe. Dar apoi poate nici ce urmase nu s-ar fi întâmplat.

— Dacă ambii tăi fraţi poartă kilturi în seara asta? întrebă Jane de pe partea cealaltă a lui Charlotte.

Winnie ridică din umeri.

— Nu cred că o vor face. Nu-i o reuniune a clanului şi cred că Ranulf încearcă să se integreze.

— Eu chiar sper asta, zise Lady Hest ca pentru sine.

Pentru un scurt moment, în ciuda a ceea ce ea şi

Winnie îi spuseseră, Charlotte spera ca el să poarte kiltul. Pentru că niciodată în viaţa ei nu văzuse o imagine mai frumoasă – cu excepţia momentului când îl văzuse gol, desigur.

capitolul 12

— Un bărbat ezită să accepte responsabilitatea pentru un incendiu şi tu crezi că asta-l face nevinovat?

Ranulf trânti cu pumnul în peretele trăsurii, zgâlţâind-o.

— Eu doar am spus că nu avea expresia unui om mulţumit că a acţionat împotriva duşmanului său, răspunse Arran, trăgând de mâneca hainei sale maro-închis de parcă spera că o să i se desprindă din umăr.

— Normal că nu, mai întâi pentru că l-ai întrebat despre asta şi apoi pentru că este un fricos afurisit.

— Eu nu ştiu…

— La dracu', Arran, chiar trebuie să-ţi reamintesc că nu trebuie să te duci nicăieri unde eşti depăşit numeric? Charles Calder este nepotul blestematului de Campbell!

— Pot să am grijă de mine, după cum bine ştii, Ran. Şi

dacă ţie ţi s-a părut mai important să umbli după o englezoaică, cineva trebuia să se uite la Berling.

Ranulf îşi săgetă fratele cu privirea de la locul lui.

— Nu umblu după nimeni, zise el egal. Şi mâine poţi să te cari înapoi la Glengask.

— Nu.

— Nu? repetă Ranulf, ridicând dintr-o sprânceană. Nu te întrebam.

— Şi eu nu te las aici să o supraveghezi pe Rowena în vreme ce vă încercuiesc lupii. Mai ales când mintea ta este în altă parte.

Era a doua oară când Arran îl acuza că era distras. Ce credea fratele lui mai mic că vede? Indiferent care erau intenţiile lui faţă de Charlotte, nu era dispus încă să discute despre ele. Şi cu siguranţă nu cu cineva care tocmai ieri sosise în oraş.

— Mintea mea este fix unde trebuie să fie, Arran. Ca de obicei. Încrucişă braţele la piept. Dar te-ai gândit ce se va întâmpla în seara asta când toţi invitaţii ducelui vor vedea că eşti prezentat ca un MacLawry?

Arran zâmbi mohorât.

— Recunosc că s-ar putea să avem parte de un pic de scandal.

La dracu!

— Nu, asta nu se va întâmpla. Rowena vrea un sezon cum se cuvine. Şi eu nu vreau să fim văzuţi ca animale. În seara asta suntem domni.

Rowena nu era singura care voia o seară fără pumni. Faptul că el îi atribuia cerinţa ei uşura cu siguranţă lucrurile pentru el. Sora lui îi dăduse nişte sfaturi surprinzătoare şi el avea de gând să le folosească în mod util. Doar că nu voia să-i explice lui Arran de ce se purta cum se purta.

— *Domni.* Până să vină aici, Rowena credea că noi *eram* domni. Şi n-ar fi trebuit să ne facem griji că suntem depăşiţi numeric şi incendiaţi dacă o aduceai acasă în Glengask, aşa cum ai zis că vei face. Ai de gând să stai la Londra tot sezonul acum?

Ranulf se uită concentrat la fratele lui. Era o vreme

când nimeni nu i-ar fi vorbit aşa. Charlotte o făcuse şi totul se schimbase. Dar Arran nu ştia nimic despre asta. Deci se schimbase? Era ceva ce alţii puteau să perceapă? Dacă da, trebuia să se oprească. Imediat. Percepţia de slăbiciune era o sentinţă la moarte în lumea lui.

— Voi rămâne la Londra cât voi considera necesar. Dacă şi tu vrei, atunci rămâi. Dar dacă crezi că te voi lăsa să provoci probleme pentru că nu-ţi place ţie cum mă ocup de lucruri, te înşeli amarnic. Asta-i o lume diferită, Arran, şi noi trebuie să învăţăm să navigăm prin ea. Nu pentru Rowena, ci pentru viitorul Glengask. Şi nu vom realiza nimic băgându-ne beţe în roate unul celuilalt. Ne-am înţeles?

Fratele lui încuviinţă din cap.

— Da. Asta era tot ce voiam să aud.

— Şi eu vreau să aud că tu nu te vei bate în seara asta. Pentru niciun motiv.

— Atunci ai cuvântul meu. Arran se sprijini de spetează, dând la o parte perdeaua trăsurii pentru a se uita la apus. Deci nu discutăm despre englezoaică?

— Nu.

Nu putea să-i comande lui Arran să închidă ochii la ceea ce vedea; până la urmă, folosea frecvent observaţiile fine ale fratelui său. Dacă Arran voia să-şi tragă propriile concluzii în ceea ce-i privea pe el şi pe Charlotte, nu-l putea opri. Ce *putea* însă să facă Ranulf era să-i distragă atenţia. Şi să-l oprească din a-şi da cu părerea despre un subiect de care Ranulf nu prea avea chef să audă.

— Şi Berling? întrebă Arran după un moment.

— S-ar putea să nu fiu de acord cu tine, dar nu-s prost. Dacă tu crezi că există şansa ca altcineva să fie implicat, voi fi atent. Dar, pentru Dumnezeu, data viitoare îmi spui înainte să te strecori să înfrunţi pe cineva.

În sfârşit, zâmbetul lui Arran ajunse şi la ochii lui de un albastru-deschis.

— Pot să fac asta.

După ce-l luară pe Myles de la Wilkie House, în cinci minute ajunseră la coada de trăsuri ce înconjurau Mason House. În timp ce intrau, zgomotul de pe stradă fu înlocuit

de zumzetul a sute de voci ce încercau să fie inteligente. Balul părea mai aglomerat decât balul Evanstone. Poate că invitaţii sperau că vor vedea o altă bătaie. Ar fi putut să se întâmple, dar nici el, nici Arran nu vor fi implicaţi în asta. Ranulf asculta de o singură voce, o notă de raţiune dulce ca mierea în tot haosul.

— Avem voie să dansăm? mormăi fratele său.

Ranulf spera că da, din moment ce singurul motiv pentru care se deranjase să-şi ia cele mai bune haine fusese ca să danseze un vals cu Charlotte.

— Da. Dar să nu calci pe cineva pe degete, răspunse el pe acelaşi ton. La propriu şi la figurat.

— Berling este aici, observă unchiul lui pe o voce mai înceată.

— Doar zâmbeşte-i, *bràthair,* îşi instrui Ranulf fratele. Lasă-l să tragă propriile concluzii.

— Eu zâmbesc. Deloc sarcastic.

— Ai face bine să nu fii.

Înţelegea că Berling era periculos. Bărbatul cu felul lui arogant şi egoist de a fi îi era antipatic dinainte de incendierea şcolilor şi rănirea Ursului. Din acel moment antipatia se transformase în ură.

Ţinând cont de toate astea, în seara aceea îl percepea pe conte cel mult ca pe o bătaie de cap. O distragere. Ranulf îşi tot plimba privirea, identificând fiecare invitat care îi trecea calea ca fiind cineva pe care îl cunoscuse sau nu. După aceea, îl alunga din gândurile lui. Nu-l interesa niciunul dintre ei.

Apoi o zări şi timpul pur şi simplu… se opri. Lângă rândul dublu de ferestre, Charlotte înclină capul, cu un zâmbet pe buze, în timp ce înmâna carnetul de dansuri tipului rotund, Henning. Arăta aproape ca un tablou de Thomas Lawrence, atât de superbă era. Dar niciun portret nu-i putea surprinde mirosul, gustul sau modul în care atunci când o vedea simţea o căldură pe sub piele.

Era îmbrăcată în roşu şi negru, bogat şi îndrăzneţ, în contrast cu pielea ei albă şi părul auriu. Încercă să nu interpreteze faptul că ea se îmbrăcase în două din cele trei

culori ale tartanului MacLawry, dar nu se putea abţine să nu caute orice fir care o lega de el. Degetele i se strânseră, dorindu-şi să le bage între faldurile moi ale fustei şi să o tragă spre el.

— Pe aici, zise el, nederanjându-se să vadă dacă fratele şi unchiul său îl urmau în timp ce el înainta.

Când el fu la mijlocul încăperii, ea se opri, apoi se întoarse şi-l privi. Poate că era sau nu vrăjitorie. Nu-i mai păsa. Tot ce ştia era că o dorea. Imediat.

Înainte să ajungă la ea, Rowena apăru brusc, blocându-i drumul.

— Bună seara, *bràthair,* zise ea, făcând o reverenţă.

Ranulf îşi concentră atenţia cu ceva dificultate la sora lui, motivul pentru care se afla în primul rând la Londra.

— Porţi rochia primită de ziua ta, zise el, luând-o de mână.

La un moment dat, când o pierduse din vedere pe sora lui, când fusese distras cu urmărirea ei şi se enervase că ea plecase de acasă fără permisiune, Rowena încetase să mai fie o fetiţă cu codiţe care cerea ca rochiile să-i fie mereu pline de dantelă, zorzoane şi funde. Crescuse şi aproape că pierduse asta pentru că se uitase la ea, în loc să o vadă.

— Ce este? întrebă ea, încruntându-se.

— Semeni foarte mult cu mama noastră, murmură el.

Ea zâmbi, în ochii ei strălucind lacrimi.

— Da?

El îi studie chipul pentru un moment.

— Da. Doar că mai frumoasă, *piuthar.*

— Aşa este, interveni Myles, sărutând-o pe obraz.

Lord Hest interveni şi-i oferi mâna. Orice ar fi fost contele, indiferent de caracterul lui, în acest moment era doar un alt obstacol între Ranulf şi Charlotte.

— Cred că în seara asta însoţesc cele mai frumoase patru doamne din Londra, anunţă bărbatul mai în vârstă.

— Sunt de acord, zise Ranulf, strângând mâna contelui.

Viitorul lui socru, indiferent dacă Hest era sau nu de

acord cu ideea.

— Oh, Jonathan, zise contesa roşind şi strângându-şi soţul uşor de umăr.

Gata. Trebuie să fi fost destule amabilităţi. Fără să respire, Ranulf îşi ocoli sora – şi-l găsi pe fratele lui discutând cu Charlotte. După comentariile lui Arran despre englezoaică, lui Ranulf nu-i plăcea ce vedea. Deloc.

— Arran, zise el, intervenind, du-te şi scrie-ţi numele în carnetul Rowenei.

La ce servea să fie patriarhul clanului său dacă nu putea să dea ordine altora ca să-i lase cel mai preţios lucru al lui – obsesia lui – în pace?

Fratele lui se uită la el cu o privire indescifrabilă şi se duse să se alăture Rowenei şi lui Jane. După ce Arran plecă, Ranulf încetă să mai fie atent la el.

— Bună, Charlotte, zise el, întinzând mâna să o ia pe a ei şi să o ducă la buze.

Nu era suficient şi abia se abţinea să nu o ia în braţe.

— Ranulf, îl salută ea, cu ochii ei căprui scăpărând la lumina candelabrelor.

— Cred că am făcut o greşeală, continuă el, coborându-şi vocea şi apropiindu-se şi mai mult sub pretextul de a-i lua carnetul de dansuri.

— Ce fel de greşeală?

Ea se uită bănuitor la el, rămânând fără zâmbet.

— Atracţia mea faţă de tine nu pare să se fi diminuat deloc. Şi în rochia asta arăţi şi mai delicios decât mărul care l-a tentat pe Adam.

Charlotte tuşi.

— Cred că asta-i o dificultate reciprocă, atunci. În ciuda judecăţii mele.

— Da, asta-i problema, nu crezi? Dar în seara asta, judecata mea poate să se ducă la naiba. Te doresc, Charlotte.

— Cred că ar trebui să-ţi scrii numele la acel dans, zise ea un pic nesigură, arătând spre al doilea vals al serii. Şi eu te doresc, continuă ea şoptit, ochii ei schimbători întâlnindu-i pe ai lui într-un mod în care puţini oameni

îndrăzniseră vreodată.

În acel moment el îşi jură că, indiferent ce fel de bărbat voia ea, el va fi acela. Probabil că-l va costa, dar dacă Charlotte era premiul, el va plăti preţul. Alungând impulsul ridicol de a începe să cânte sau să facă ceva la fel de puţin bărbătesc, îşi scrise numele unde-i arătă ea.

— Du-mă să vizităm din nou, *leannan.*

Buzele ei se despărţiră într-un zâmbet blând şi el se opri înainte să se aplece spre ea. Decenţa era o chestie enervantă. Dar era ceva cu care ea se simţea confortabil, aşa că el va fi răbdător. Îi dădu înapoi carnetul şi degetele lui se atinseră de ale ei în mănuşile roşii, lungi până la cot.

— Cum îţi sunt mâinile? întrebă el, enervat că nu o întrebase imediat despre asta.

În apărarea lui, ea îl uluise, dar căpătase băşicile acelea pentru el.

— Mult mai bine. În vreo zi sau două aş zice că nu va şti nimeni vreodată ca le-am avut.

— Eu voi şti.

— Ah, iată-te, dragă Lady Charlotte, se auzi din spatele lui o voce seacă. Spune-mi că nu ai dat toate dansurile.

Din fericire pentru hotărârea lui, nu era Berling. Dar asta nu-l făcu să se simtă mai bine. Un individ înalt, cu părul blond, cam de vârsta Ursului, stătea acolo, cu un zâmbet lejer pe faţă şi îmbrăcat cu o haină bleumarin bine croită, care ar fi putut avea sau nu umerii căptuşiţi.

— Cred că mai am unul sau două dansuri rămase, Lord Stephen, răspunse Charlotte, făcând un gest către Ranulf. Lord Glengask, pot să ţi-l prezint pe Lord Stephen Hammond? Lord Stephen, marchizul de Glengask.

— Tu eşti tipul din Scoţia, comentă Hammond.

— Da, eu sunt.

Când Hammond întinse mâna, Ranulf i-o strânse. Asta făceau domnii. Dar nu-i plăcea, cum nu-i plăcea felul cum Charlotte zâmbea la nou-sosit. Ceilalţi bărbaţi cu care dansa de obicei nu erau cine ştie ce rivali. Acum era diferit. Şi acum că se gândea mai bine, domnişoara Florence

menţionase ceva despre un Lord Stephen Hammond care îi spusese că arăta ca o portocală. Asta nu-l făcu să-l placă mai mult pe individul frumuşel.

Acasă ar fi întrebat direct dacă acest Hammond făcuse cum se zvonise. Şi apoi i-ar fi înfrumuseţat faţa. Era tentant; Ranulf putea să pretindă că apăra onoarea domnişoarei Florence şi în acelaşi timp să-l dea la o parte pe Lord Stephen de unde stătea acum, zâmbindu-i prea frumos lui Charlotte. Charlotte *a lui* – indiferent că putea să anunţe asta lumii întregii sau nu.

— Charlotte, înfrângerea de anul trecut de la crichet încă mă ustură, să ştii, continuă Lord Stephen cu un zâmbet în timp ce-i lua carnetul şi-şi trecea numele. Vreau o revanşă.

— Eu sunt dispusă să-ţi fac favorul, răspunse Charlotte, dacă nu ţi-e teamă de o altă umilinţă.

Hammond îi dădu carnetul înapoi.

— Viaţa este un risc. Şi cred că cel care ezită este pierdut. Făcu o plecăciune. Acum trebuie să mă duc să cerşesc un dans de la frumoasa ta soră. Dansăm mai târziu.

Încă zâmbind, Charlotte privi cum Stephen se îndreaptă spre Jane. Ea era deja înconjurată de tineri dornici. Când Charlotte reveni cu atenţia la Ranulf, el nu părea deloc aşa de amuzat.

— Cine-i Lord Stephen Hammond? întrebă el, privind de la ea la carneţelul de dansuri.

— Este al doilea fiu al ducelui şi ducesei de Esmond. Este balul lor.

Rosti afirmaţia cât putu de lejer, sperând că Ranulf nu era pe cale să înceapă să lovească iarăşi lumea. Da, îi plăcea ideea că el ar fi putut să fie gelos. Nu, nu voia ca el să acţioneze din cauza ei.

Îl văzu inspirând.

— Atunci bănuiesc că are voie să ceară un dans celei mai frumoase fete din încăpere, zise el.

„Oh, slavă Domnului!” Chiar când credea că-l înţelesese, el o surprinse din nou.

— Exagerezi, dar mulţumesc că o spui.

— Singurul lucru cu care exagerez este mărimea peştelui pe care aproape l-am prins. Eşti Afrodita, *leannan,* îmi tai răsuflarea.

Era foarte drăguţ din partea lui să o spună. De fapt, ar fi fost foarte mulţumită doar să stea acolo şi să asculte sunetul vocii lui pentru restul serii. Pentru restul vieţii ei, chiar. Dar apoi îl observă pe tatăl ei uitându-se la ei doi, cu o expresie mai puţin mulţumită.

— Trebuie să te duci să vorbeşti cu altcineva, şopti ea cu regret. Oamenii vor începe să creadă că mă curtezi.

— Ah. Şi dacă este aşa? întrebă el.

Înainte să apuce să descifreze explozia de… tot ce se zgudui pe interior de la cuvintele lui, el îi zâmbi voios şi se duse să se bage în mulţumea din jurul surorii lui. *Vorbise serios?* Nu avea cum, cu ce credea despre nepotrivirea doamnelor englezoaice în Ţinuturile Înalte. Doar o tachina? Şi dacă erau aşa de nepotriviţi unul pentru celălalt, de ce era aşa de entuziasmată de acele câteva cuvinte?

— Bănuiesc că nu ţi-a mai rămas o gigă pentru un biet străin, nu-i aşa? zise fratele lui Ranulf, apărând în lateralul ei.

— Nu mai am, dar am un dans de ţară, răspunse ea, uitându-se în ochii lui albastru-deschis, foarte diferiţi de ai lui Ranulf şi ai lui Winnie.

— Eu zic că-i de ajuns, dacă nu mă goneşte Ran iarăşi. Îşi scrise numele lângă următorul dans în timp ce orchestra cânta ultimele note dintr-un cadril. De ce crezi că ar face aşa ceva, milady?

Poate că Arran MacLawry nu era aşa binedispus şi relaxat cum îl crezuse ea. Ranulf spusese că fratele mijlociu era cel viclean.

— Ar trebui să-l întrebi pe el, zise ea, apoi zâmbi. Este bine că ai venit la Londra. Cred că fratele tău se simte mai confortabil cu tine aici.

Arran înclină din cap.

— Cred că fratele meu are propria părere, dar oricum este amabil din partea ta să o spui.

Cu o privire spre Ranulf, el se îndreptă spre masa cu

băuturi.

Înainte să apuce să se gândească la semnificaţia vorbelor lui, sosiră câteva dintre prietenele ei ca să pălăvrăgească despre înghesuiala din jurul lor şi să-i complimenteze rochia şi părul. Elizabeth Martin debutase în acelaşi an ca şi ea, iar Margaret Cooper în anul următor. Ambele erau căsătorite, Elizabeth cu trei copii şi Margaret cu un băiat şi o fată. Uneori le invidia că îşi aleseseră soţi care nu considerau că a râde de ei era o ofensă capitală, pentru că-şi găsiseră vieţile pe care le doreau şi pentru că reuşeau să şi le urmeze când ea nu putuse.

Dar acum, când se uita la domnul Martin cum se lăuda singur şi la Lord Roger Cooper cu cingătoarea lui prea strânsă, iar apoi la magnificul Lord Glengask râzând la ceva ce spusese sora lui, pentru prima dată se întrebă dacă lucrurile nu se întâmplaseră dintr-un motiv. Da, ar fi fost perfect mulţumită cu James Appleton şi ar fi dus o viaţă fericită şi perfect previzibilă.

Îi reveni în minte imediat acea întrebare. De ce glumise Ranulf că o curta? Sau, dacă dintr-un motiv nu glumea, voia o viaţă cu el când asta ar însemna pericol, violenţă şi ameninţări şi de la semenii ei, şi de la semenii lui scoţieni? Charlotte îşi reveni. Tot ce ştia despre el, din observaţiile proprii şi din discuţiile cu Winnie, îi spunea că el nu vorbise serios. Aşa că ea nu avea nevoie să decidă. Nu era nevoită să aleagă între el şi ceea ce devenea rapid o viaţă plictisitoare, previzibilă şi totuşi perfect sigură.

Când Lord Berling apăru din salonul de jocuri şi veni spre ea, nu fii surprinsă, dar simţi pe şira spinării un fior de nelinişte. Se va da la ea pentru a atrage ostilitatea lui Ranulf? Sau simpla lui prezenţă lângă ea va fi suficientă pentru a-l face pe marchiz să-şi încalce cuvântul şi să atace?

— Lady Charlotte, zise contele, înclinând capul. Doamnă Martin, Lady Roger.

— Milord, răspunse ea cu o reverenţă, în timp ce prietenele ei se scuzară repede şi se îndepărtară.

Fără îndoială că auziseră despre incidentul de la balul

Evanstone şi nu voiau să fie implicate într-un alt spectacol.

— N-am mai avut ocazia să dansăm la ultimul bal, zise el, şi mă întrebam dacă am putea să încercăm din nou.

Gura ei începea să obosească de la nenumăratele zâmbete forţate folosite deja în seara aceea. Îşi dădu seama că era mult mai plăcut să fii amabilă când nu ştiai prea multe.

— Mă tem că am carnetul de dansuri plin în seara asta, Lord Berling. Vă mulţumesc foarte mult pentru gândul amabil.

Mişcându-se repede ca un şarpe, contele îi smulse carnetul de dansuri din degetele înmănuşate.

— Vă înşelaţi, Lady Charlotte, zise el uitându-se la carneţel. Aveţi câteva dansuri disponibile.

Oh, *vai!* Făcuse o înţelegere cu Ranulf: fără dansuri cu Berling din partea ei la schimb cu fără bătăi cu contele din partea lui. Dacă bădăranul îşi scria numele – sau dacă Ranulf vedea ce se petrecea acum –, nu voia să ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Inspirând, se încruntă realmente la Berling.

— Aşa reacţionează un domn când are de-a face cu o doamnă care nu doreşte să danseze cu el? Încercam să fiu politicoasă.

— Aţi mai dansat cu mine, milady. Chiar am dansat vals de vreo două ori.

— Da, aşa este. Şi au fost alte petreceri unde nu am dansat deloc. Cred că vreţi să provocaţi necazuri şi eu nu vreau să fiu părtaşă.

Contele veni mai aproape.

— Şi cu toate astea, văd că Glengask are un vals cu dumneavoastră. Şi celălalt are un dans, indiferent cine este.

Charlotte rămase fermă, rugându-se ca Ranulf şi fratele lui să fie ocupaţi cu altceva.

— Sora lui este oaspetele familiei noastre. Vă datorez vreo explicaţie suplimentară?

— Nu. Dar un dans ar fi drăguţ să demonstraţi că suntem cu toţii prieteni aici.

— Nu, milord. Carnetul meu, vă rog.

Nu întinse mâna; ar fi fost prea evident pentru toată lumea care se uita că ea ceruse ceva şi el nu-i răspunsese.

— Doar n-aţi descoperit o preferinţă pentru diavolul scoţian, nu? Nu-i deloc civilizat.

— Nu cred că sub semnul întrebării este comportamentul meu, Berling, se auzi vocea joasă a lui Ranulf, venind dintr-o parte. Doamna şi-a cerut carnetul de dansuri înapoi.

Chipul lui Berling păli la fel ca Charlotte.

— Şi dacă refuz?

Ranulf scoase un carnet de dansuri gol din buzunarul său.

— Atunci n-ai decât să umbli pe aici cu bucăţica aia de hârtie arătând ca un prost şi ea îl va folosi pe ăsta, răspunse el cu răceală.

— Câine ce eşti! Ia-l de pe podea.

Şi cu asta, Berling lăsă carnetul ei de dansuri să cadă pe podea şi plecă.

— Ce bine că nu-s un măgar băţos ca el, spuse Ranulf, lăsându-se pe vine şi ridicând carnetul.

Băgându-l în buzunar pe cel gol, îl şterse de praf pe al ei şi i-l dădu înapoi.

Ea ridică privirea, studiindu-i chipul frumos după orice semn de furie la care se aştepta. Văzu o expresie perfect calmă care ar fi trebuit să o liniştească, dar nu o făcea.

— Te-ai ţinut de cuvânt, murmură ea.

Privirea lui coborî pentru scurt timp la gura ei.

— Ca şi tine. Ranulf îi oferi braţul. Dă-mi voie să te conduc la partenerul tău de dans.

Arran veni dinspre cealaltă direcţie.

— Nu-i nevoie. Eu sunt partenerul ei.

Se sperie un pic că ambii bărbaţi fuseseră aşa de aproape şi cu toate astea niciunul dintre ei nu lovise. Dacă Berling s-ar fi apropiat un pic mai mult de ea sau dacă ea ar fi fost un pic mai puţin fermă… Dar nu se întâmplase nimic şi totul era bine.

Înainte ca Arran să o ia de braţ, Ranulf se aplecă şi îi

şopti ceva fratelui său. Apoi încuviinţând din cap spre ea, se duse să-şi ia partenera pentru dansul de ţară. Arran îi oferi braţul şi-şi ocupară locul pe ring. După ce începu muzica, el făcu o plecăciune şi ea o reverenţă şi-şi uniră mâinile pentru a păşi într-un cerc larg în jurul celorlalţi dansatori.

— Ce ţi-a spus Ranulf? zise ea când se despărţiră şi apoi se mutară pe părţile opuse ale şirului.

— Dacă ar fi vrut ca tu să auzi, nu ar fi şoptit, zise el, păşind înapoi în centru cu ea.

Scoţieni încăpăţânaţi.

— Lord Berling s-a referit la tine ca „individul celălalt”, comentă ea, hotărâtă să mai încerce o dată. Nu v-aţi întâlnit niciodată?

Mai făcură un rând de paşi şi rotiri, ajungând unul în faţa altuia, apoi îşi uniră iarăşi mâinile.

— L-am întâlnit astăzi la prânz, de fapt.

— Poftim? Îşi mască comentariul prea tare cu o tuse. Atunci de ce…

— S-ar putea să-i fi oferit un alt nume, zise Arran cu un zâmbet cinic.

Căutându-l pe Ranulf şi zărindu-l mergând prin a doua linie de dansatori, cu o roşcată drăguţă ţinându-l de mână, Charlotte se hotărî că bărbaţii MacLawry nu păreau a fi timizi cu prea multe. Slavă Domnului că depunea un efort să se integreze, să-şi cunoască semenii. Că erau englezi, scoţieni, galezi sau irlandezi, aristocraţii de aici erau egalii lui.

În acelaşi timp însă, când zări chipul roşcatei în timp ce-i zâmbea lui – Cerule, era Madeline Davies? −, pentru o scurtă clipă egoistă îşi dori ca alte doamne să nu se uite la el în acelaşi mod vorace, de parcă toate voiau să-l scoată la vizitat obiective turistice prin Londra.

Poate că dorinţa ei nu era chiar aşa de egoistă. Dacă doamnele nu s-ar uita aşa de… senzual, poate soţii şi admiratorii lor l-ar privi ca pe un potenţial prieten sau un aliat în loc de un rival necivilizat.

— Nu o să mă întrebi de ce i-am dat numele altcuiva lui Berling, atunci? zise Arran ocolind-o. Credeam că vei fi

mai curioasă, ţinând cont că ai întrebat despre toate celelalte.

Charlotte îşi reveni.

— Sunt foarte curioasă, răspunse ea. Dar am observat că te pricepi şi mai bine decât fratele tău la a nu răspunde la întrebări.

El râse scurt.

— O voi lua ca pe un compliment. Şi oricum asta-i o conversaţie care ar fi mai bine să aibă loc într-un alt moment şi într-un alt loc.

Pe cât de enervant era totul, era nevoită să fie de acord cu afirmaţia lui. Într-un fel era ciudat că *era* aşa de interesată de toate subterfugiile şi intrigile; în urmă cu câteva săptămâni n-ar fi vrut să audă că un bărbat părea să ademenească un altul în orice fel de confruntare. Dar acum ştia anumite lucruri. Ştia că Lord Berling făcuse unele lucruri pentru care ar fi trebuit probabil să fie arestat.

Nu-i plăcea că venise la ea şi încercase să o folosească pentru a porni o bătaie – de două ori deja. Prima dată funcţionase, deşi el nu avea cum să fi fost mulţumit de rezultat. Doar aroganţa putea să-l convingă să încerce aceeaşi abordare din nou şi să se aştepte la un rezultat diferit – şi totuşi, rezultatul fusese diferit. Ranulf nu muşcase momeala. De fapt, făcuse eforturi să evite bătaia. Şi asta era un lucru foarte bun.

Când dansul în sfârşit se termină se aştepta ca Ranulf să apară şi să-i sugereze să iasă pe balcon pentru nişte aer proaspăt. Dorinţa de a-l săruta din nou, de a-i auzi vocea joasă spunându-i lucruri doar ei o tulbura şi o făcea să se simtă teribil de păcătoasă.

Se uită după el, dar înainte să-i zărească silueta înaltă, mare, apăru Jane.

— Bună, draga mea. Ce sunt…

— Pe aici, şuieră sora ei şi aproape o trase spre un hol, pe după un colţ şi în biblioteca întunecată şi goală de dincolo.

— Janie, ce…

Jane puse o mână pe gura ei.

— Şştttt. Vino aici, zise ea silenţios şi o conduse la fereastră.

Charlotte o urmă alarmată. Încăperea dădea spre grădina din faţă şi, deşi draperiile erau deschise, fereastra nu era. Jane se apropie şi deschise foarte încet geamul câţiva centimetri.

— …umilit de două ori, se auzi vocea joasă şi furioasă a lui Berling. Cine dracu' se crede, oricum?

— Campbellii spun că-i periculos.

— Da, în Ţinuturile Înalte. Este regele propriei mici armate de ţărani, văcari şi pescari. Dar nu suntem în Ţinuturile Înalte, nu-i aşa? Unde-i armata lui acum?

— Da, fu de acord o a treia voce. L-ai numit câine şi el doar a stat acolo. A ridicat şi carnetul pe care tu l-ai aruncat.

— Îţi zic că-i este teamă de noi, insistă Berling, cu vocea ridicată din cauza entuziasmului. Şi nu doar de noi. Cu excepţia cazului în care incendiul a fost un accident, Glengask are mai mulţi duşmani decât majoritatea oamenilor au prieteni.

— Credeam că tu ai pus incendiul, murmură a patra voce.

— Doar dacă o poţi dovedi, George.

— Celălalt individ mare pe care l-a adus aici este fratele lui. Arran MacLawry. Am auzit-o de la Hest.

— Ştii că a acceptat două duzini de ţărani Campbell când i-am alungat de la Glen Helen. Crede că nu vor sări când le-o vom cere noi.

A patra voce râse pe un ton mai jos.

— Tatăl lui a fost la fel. Şi la ce i-a servit asta lui Seann Monadh, nu-i aşa?

— Ăsta nu-i un lucru de care să râzi, zise Berling. Ambii mei unchi au dispărut după asta.

— Crezi că nu ştiu asta, Donald?

— Campbellii au zis că bătrânul MacLawry făcuse un pact cu diavolul şi i-a tras după el.

Asta determină sunetul de scuipat, urmat de speculaţii despre ce se întâmplase cu cei doi Gerdens.

Charlotte schimbă o privire cu Jane, care stătea lipită de perete, cu ochii mari. Ar trebui să plece înainte să observe cineva fereastra deschisă şi să vină să vadă cine le asculta conversaţia. Avea un dans cu Francis Henning ce trebuia să înceapă în orice moment. Şi cu toate astea, aceşti bărbaţi discutau despre Ranulf. Şi dacă ea afla ceva ce-l putea ajuta…

Dar asta l-ar putea determina şi să plece după aceşti bărbaţi. Şi ar fi din vina ei. Când se complicaseră toate aşa de mult? La 18 ani iubirea fusese simplă şi clară.

Charlotte inspiră repede, ducând mâna la inimă. *Iubirea*? Iubirea îi strângea stomacul şi o făcea să creadă că a scăpa un vas sau două pe fereastră în capul cuiva ar fi o idee bună? Iubirea o făcea să-i urască pe bărbaţii de dedesubt doar pentru că spuneau ce gândeau, pentru că vorbeau împotriva lui Ranulf? Ranulf al ei?

Ce proastă era! El voia o amantă pentru Londra; fusese foarte clar cu asta şi ea fusese de acord. O atracţie reciprocă. Dar, oh, era cu mult mai mult de atât. Pentru ea oricum. Desigur, nu se vor potrivi niciodată şi nu va ieşi nimic din această… amorezare a ei, dar pentru Dumnezeu. Că era sau nu vina ei, îl iubea. Şi inima ei se va frânge în milioane de bucăţi în ziua în care îşi vor lua rămas-bun.

Totul era greşit, greşit, greşit. Şi chiar ştiind asta, se apropie mai mult de fereastră ca să nu-i scape un cuvânt. Orice ar fi putut să-l rănească pe Ranulf trebuia oprit. Imediat.

— Eu nu-l înfrunt, zicea a doua voce.

— Eu deja am făcut-o. Dacă o fac din nou şi în seara asta, toată lumea mă va vedea ca pe opozant şi nu obţinem nimic.

— O fac eu, zise a patra voce. N-am mai avut sânge MacLawry pe mâini de trei ani. Este ceva ce trebuie rezolvat.

— Doar ţine minte că trebuie să faci să pară că el este agresorul, altfel este inutil.

— Nu trebuie să-mi reaminteşti asta, vere.

Începu muzica de la cadril, acoperind orice se mai

discuta. Charlotte închise cu mare grijă fereastra, apoi se rezemă de spătarul unui scaun.

— Dumnezeule, şopti ea. De unde ai ştiut de asta, Janie?

Sora ei avea mâna pe piept şi părea palidă ca lumina lunii.

— Ieşeam de pe ringul de dans şi am auzit pe cineva că aveau nevoie de un loc retras ca să discute despre Lord Glengask, iar Lord Berling a sugerat grădina din faţă. Inspiră tremurător. Dumnezeule! Vorbeau să le facă rău. Şi mai mult de-atât.

Charlotte se îndreptă, venind să-şi îmbrăţişeze sora.

— Ai fost aşa de curajoasă, zise ea emoţionată.

— Dar ce vom face?

— Trebuie să-i spunem lui Ranulf.

Nu ştia ce va ieşi din asta şi, la cum îi bătea inima, simţea că voia să-l sărute şi să-l certe că era… cum era. Dar trebuia să ştie. Imediat.

— Haide, zise ea, luând-o pe Janie de mână şi grăbindu-se spre uşă.

Orice acţiune are consecinţe şi ea era pe cale să pună în mişcare nişte acţiuni foarte importante.

Şi cu toate astea…

Şi cu toate astea nu se putea gândi decât la cât de în siguranţă, mulţumită şi fericită se simţise în braţele lui Ranulf. Nu-l putea pierde. Nu-l va pierde. Nu din cauza altcuiva. Nu când tocmai descoperise ce deţinea.

capitolul 13

— Unde este? întrebă Ranulf, apucându-l pe Arran de revere.

— Ţi-am zis, ea şi sora ei au fugit undeva, mormăi fratele lui.

Dar mai grăitor era faptul că nu se luptă cu strânsoarea lui Ranulf. Arran îşi dăduse seama cât de

aproape de a fi violent era.

— Şi ţi-am zis să fii cu ochii pe ea, răspunse Ranulf, accentuând fiecare cuvânt.

Charlotte ar putea fi oriunde într-o mulţime aşa de mare, cu oricine, şi el nu vedea nici urmă de Berling şi acoliţii lui. Da, era furios, dar nu era doar asta. Era îngrijorat. Foarte îngrijorat.

— Ori mă arunci de pe balcon, ori mă laşi să te ajut să o cauţi, atunci.

Arran ridică o mână într-un gest de împăcare. Expirând cu un mormăi, Ranulf îi dădu drumul.

— O caut eu, se răsti. Tu stai cu ochii pe Rowena, dacă reuşeşti să o faci.

— Da. Pot. Voi fi cu ochii pe ea.

Când el reveni în salonul de dans, cu Arran în urma lui, începu muzica de cadril. Oamenii se mutară pe ringul de dans şi alţii în saloanele adiacente, în saloanele de jocuri de cărţi sau la mesele cu băuturi – chipuri pe care nu le cunoştea, aristocraţi care nu aveau alt scop decât să-l împiedice să o găsească pe Charlotte.

„Unde naiba este?” Îi văzuse carneţelul de dansuri. Ştia că fusese de acord să danseze cadrilul cu bărbatul rotofei, Henning. Ranulf trecu dincolo de marginea ringului de dans, fără să-i pese de agitaţia provocată. Când în sfârşit îl văzu pe Henning stând de o parte şi părând dezorientat, inima îi tresări. Charlotte nu şi-ar fi lăsat partenerul de dans să aştepte. Nu era politicos.

Inspiră adânc ca să-i urle numele, indiferent de consecinţe – şi apoi o văzu. Cu sora ei după ea, intră grăbită în salonul de bal prin uşa holului. *Slavă Domnului!* Uşurarea îl copleşi, ameţitoare şi bine-venită, iar Ranulf înaintă. Nu va dansa cu nimeni până când el nu o atingea şi nu se asigura că era bine.

O siluetă suplă, neagră păşi în faţa lui, blocându-i vederea lui Charlotte. Ranulf vru să ocolească bărbatul, dar se trezi că-i blochează din nou calea.

— Marchizul de Glengask în carne şi oase.

Încruntându-se, Ranulf îşi îndreptă atenţia spre

bărbatul care acum se afla chiar în faţa lui. Înalt, nu chiar cât el, cu un păr şaten-roşcat care ascundea parţial o cicatrice de la ureche până pe partea dreaptă a gurii. O furnicătură de familiaritate îi ridică părul pe ceafă, dar nu reuşea să dea un nume feţei.

— Ne-am mai întâlnit? întrebă el, continuând să înainteze.

Individul ţinu pasul cu el, dând cu spatele ca să rămână în faţa lui.

— Nu direct.

— Atunci va trebui să mă scuzi. Mă întâlnesc cu cineva.

Ranulf vru să-l ocolească, dar se trezi că-i taie din nou calea. Acum clar era ceva intenţionat, ceea ce pentru el însemna că nu mai era nevoie să fie politicos.

— Dă-te la o parte din calea mea, *amadan.*

Bărbatul mai scund îi zâmbi politicos.

— Nu cred că o să o fac.

— Deci vrei să te dau cu fundul de podea în faţa tuturor acestor fete frumoase, răspunse el, vorbind destul de tare ca cei din jurul lui să-l poată auzi.

— Eu doar vreau să discutăm ceva, amice.

Un pumn rapid în burtă în timp ce înainta şi probabil că nimeni nu ar fi observat ceva, decât cum îl ajuta pe individ să dea de podea în timp ce-i vomita peste cizme. Ranulf păşi înainte, strângând pumnul.

— Lord Glengask, se auzi vocea fără aer a lui Charlotte. Iată-vă! Mă tem că unchiul dumneavoastră nu se simte deloc bine. Vă rog să veniţi imediat cu mine.

Ranulf îşi desfăcu pumnii. Fără bătaie. Asta era singura regulă a lui Charlotte.

— Mă scuzi, repetă el ferm, fixându-l pe individul suplu cu o privire directă, care pe majoritatea oamenilor îi făcea să simtă nevoia subită de a-şi examina pantofii.

Înclinând capul, individul cu cicatrice se dădu la o parte, apoi îl prinse abrupt pe Ranulf de cot în timp ce el îl împingea.

— Sora aia a ta e o fată frumoasă, murmură el, cu o

gură tare bună. Ştiu exact unde i-aş pune-o.

Ranulf se opri din mers. În următoarea secundă, înainte să-şi dea seama ce face, pumnii strângeau reverele bărbatului şi-l ridicase de la sol. O furie neagră îl fulgeră ca un tunet. Nimeni – nimeni – nu o ameninţa pe Rowena.

O mână moale într-o mănuşă roşie îi atinse mâneca.

— Eşti provocat, zise şoptit Charlotte.

Dacă ar fi vorbit pe un alt ton, dacă ar fi strigat sau împins sau tras de el, probabil că nu ar fi observat. Normal că era provocat. Asta nu conta. Cuvintele tot fuseseră rostite. Cuvinte care nu puteau fi rostite sau iertate, ci doar plătite cu sânge.

— Unchiul tău are nevoie de tine, insistă ea pe o voce mai tare, strângându-l cu mâna de braţ.

Mâna cu băşici pe care le căpătase încercând să-i salveze grajdul. Cu fiecare muşchi încordat şi gata de luptă, făcu un pas în lateral şi puse omul jos.

— Mă scuzi, zise el pentru a treia şi ultima oară, chiar dacă se simţea ca şi cum fusese rupt şi sângera pe dinăuntru. Se pare că mă calci pe picior.

Luând-o pe Charlotte de mână, o aşează pe a lui şi plecă. În spatele lui, omul cu cicatrice râse. Ranulf îşi roti umerii şi continuă să meargă. De asta avea nevoie pentru a o păstra pe Charlotte în viaţa lui. Va înghiţi o sută de insulte şi va zâmbi la cuvintele lor urâte pentru un sărut şi un zâmbet de-ale ei. După cum îi tot spunea ea, erau doar cuvinte.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise ea încordată, aruncându-i o privire din lateral. Şi pentru Dumnezeu, trebuie să-ţi foloseşti mintea şi nu muşchii.

— Prefer să le folosesc în tandem, răspunse el.

— Asta făceai?

— Dacă mi-ar fi implicat mintea, ai ştii. Acum ia stai un pic. Trebuie să-l găsim pe Myles întâi. Bănuiesc că este bine?

— N-am idee. A fost prima scuză care mi-a trecut prin cap. Încă o privire. Îmi pare rău că m-am răstit la tine mai devreme. Tu eşti bine?

— Sunt un domn, zise el, încercând să pară blând, când furia încă muşca din el cu dinţi de tigru. Mereu sunt bine.

— Ranulf.

— Într-un minut. Uite-l pe Myles.

Unchiul lui stătea de vorbă cu ducele de Esmond şi cu fiul lui atât de fermecător, Lord Stephen Hammond. „Al dracu' de minunat!" Ei bine, Charlotte alesese jocul, aşa că va juca după regulile ei.

— Myles, hai să-ţi găsim un scaun, zise el, dându-i drumul lui Charlotte cu reticenţă pentru a-l prinde pe unchiul lui de cot. N-ar trebui să umbli dacă încă te simţi ameţit.

Lord Swansley se încruntă, apoi duse iute mâna la tâmplă.

— Poate că mă voi aşeza un minut, zise el. Mă scuzaţi, Excelenţă, Stephen.

— Desigur, Swansley. Oricum ducesa aşteaptă un dans.

Urcară toţi patru şi găsiră un salon. Când deschise uşa, o tânără domnişoară sări în picioare, un bărbat mai în vârstă îşi smulse mâna de sub fustele ei şi apoi încercă să-şi acopere umflătura din zona inferioară a corpului cu o pernă. Ranulf abia avu timp să ridice dintr-o sprânceană înainte ca ei să fugă. Oricât de mult o dorea pe Charlotte, nu prea avea înţelegere pentru acel cuplu – un bărbat ar trebui să aibă mai mult respect pentru doamna lui şi să nu o ducă în locuri unde ar putea fi descoperiţi.

— Ce se petrece? zise Myles când rămaseră singuri. De ce sunt ameţit?

— Este vina mea, recunoscu Charlotte. Trebuia să vorbesc cu Ranulf în privat şi tu ai fost scuza mea.

— Eram ocupat cu o neînţelegere cu un individ, adăugă încordat Ranulf, după care mi-am amintit că sunt un domn.

Jane se plimba înainte şi înapoi în spatele canapelei în timp ce ei vorbeau. Ranulf nu se prea gândise la ea mai devreme, dar acum că se uita, părea să se simtă teribil de

neliniştită. Charlotte părea mai calmă, dar ea nu se neliniştea cu uşurinţă. În lumina slabă a vreo şase lumânări, departe de sutele de lumini dramatice ale candelabrelor, arăta şi mai uimitor.

— Ce s-a întâmplat, *leannan?* întrebă el, sprijinindu-se de braţul canapelei.

Myles îi aruncă o privire rapidă şi surprinsă când auzi cuvântul în gaelică, dar el o ignoră.

Ea îi povesti. Nu era greu de ghicit că participanţii alături de Berling fuseseră Charles Calder şi Arnold Haws – din câte îşi dăduse seama, cei trei erau aproape inseparabili. Al patrulea bărbat era încă un mister, până când Charlotte observă că bărbatul misterios şi individul pe care el aproape îl pocnise în salonul de bal aveau acelaşi râs.

— Cred că Lord Berling i-a zis „vere”, interveni Jane.

— George, zise o clipă mai târziu şi Charlotte. Cineva a zis George.

Acum avea sens.

— George Gerdens-Dailey, zise încet Ranulf.

La dracu’!

Myles începu să blesteme pe o voce joasă. Ranulf avea cam aceleaşi sentimente, dar dintr-odată era mai preocupat să descifreze cum vor fi afectaţi familia lui şi cei pe care îi iubea de sosirea la Londra a lui Dailey. Femeia pe care o iubea şi care acum se încrunta la el.

— Cine este George Gerdens-Dailey? întrebă Charlotte, încruntându-se şi mai mult. Adică, ştiu că-i un Gerdens, dar clar e ceva mai mult la mijloc.

Trebuia să afle. Dacă îi spunea, va trebui să-i mărturisească singurul lucru pe care ea nu-l va putea ierta vreodată, singurul lucru care l-ar putea costa… totul. Ea. Se îndreptă şi întinse mâna spre ea. Când degetele ei se întrepătrunseră cu ale lui, avu nevoie de toată voinţa ca să nu o sărute pe loc.

— Staţi aici, zise el unchiul său, indicând spre Jane. Ne întoarcem imediat.

El o conduse printr-o uşă laterală în ceea ce părea a fi

o garderobă de rezervă. El îi dădu drumul la mână abia după ce aduse o lumânare şi închise ambele uşi. Nimeni nu-i va surprinde aici.

— Sunt destul de alarmată, zise Charlotte, privindu-l cum se plimbă înainte şi înapoi. Lumina lumânării pâlpâia când el mişca aerul cu trecerile lui. Cine-i acest bărbat?

Într-un final, Ranulf se opri pentru a sta faţă în faţă cu ea. Dumnezeule, arăta ca un înger păcătos, cu părul auriu şi rochia roşu cu negru.

— Cu ceva vreme în urmă mi-ai ţinut o teorie despre cum violenţa duce la mai multă violenţă, cum nu are motive şi singura metodă de a o opri este să nu o iniţiezi.

Spre surprinderea lui, ea zâmbi.

— Ai ascultat.

— Am ascultat fiecare cuvânt pe care l-ai rostit vreodată, Charlotte. Fiecare respiraţie, fiecare oftat înseamnă totul pentru mine. Ranulf îşi reveni. Nu vreau să folosesc cuvinte dulci ca să te influenţez, dar este adevărul.

Şi s-ar fi putut să fie ultima dată când ea va mai accepta ca el să-i vorbească.

— Povesteşte-mi, zise ea încet.

— Încă ceva.

Ranulf se apropie de ea, îşi puse palma pe ceafa ei şi îi sărută gura dulce şi moale.

Mâinile ei înmănuşate alunecară pe umerii lui şi ea se sprijini de corpul lui. Încrederea fără rezerve pe care i-o arăta era teribil de excitantă. El se lăsă purtat de val, savurând fiecare secundă în braţele ei. Când te gândeşti că se putea termina pentru că el simţea nevoia să fie onest cu ea… Ei bine, cu atât era un prost mai mare. Dar prefera să înfrunte consecinţele acum, nu mai târziu.

Dar, într-un fel, armonia perfectă dintre ei făcea să fie şi mai rău ceea ce avea să se întâmple între ei la sfârşitul acestei conversaţii. Savurând un ultim sărut, el o îndepărtă puţin.

— Gata cu amânările, zise el, mai mult pentru sine.

Ea şi-ar fi păstrat mâinile în jurul umerilor lui, dar el se retrase. Nu voia să vadă dezamăgirea de pe chipul ei când

va termina de povestit ce avea de povestit, dar nici nu voia să o vadă îndepărtându-se de el mai mult decât voia el să pună distanţă între ei.

— Ţi-am povestit cum a murit tatăl meu, începu el, forţându-se să rămână nemişcat. Jumătate din clan a zis că-i accident, în timp ce cealaltă jumătate a ştiut că a fost o crimă. Poate că aveam doar 15 ani, dar ştiam ce a fost. Şi ştiam cine o făcuse. Contele de Berling şi fraţii lui, Harry şi Wallace.

— Nu *acest* Lord Berling, zise ea, arătând undeva vag spre exteriorul garderobei.

— Nu. Tatăl lui. I-am văzut certându-se cu Seann Monadh – tatăl meu –, încercând să-l intimideze ca să transforme vreo opt hectare din terenurile ţăranilor în teren de păşunat. El le-a zis că-s nişte obtuzi, proşti egoişti care vor regreta că întorc spatele propriilor oameni şi că-i goneau. Două zile mai târziu a fost omorât.

Acum putea să discute cu indiferenţă despre asta, dar la vremea aceea simţise cum rămăsese fără aer şi rămăsese aşa luni la rând. Nu fusese în stare să-şi tragă sufletul, să gândească şi clanul pierdut şi îndurerat se uitase la el pentru răspunsuri şi îndrumare. Mama lui fusese de neconsolat, dar din cauza pierderii *ei,* poverii ei. De parcă ea fusese singura care suferise din cauza morţii lui Robert MacLawry.

— Îmi pare aşa de rău, Ranulf, şopti Charlotte, dar nu încercă să se apropie din nou de el.

Ştia acea parte din poveste şi ştia că nu pentru asta o adusese aici.

— După înmormântare am luat puşca de vânătoare veche a tatei şi o lopată şi m-am dus după Gerdens. Berling plecase deja la Londra – o laşitate pe care o are şi fiul lui. Ceilalţi doi erau însă acasă, la conacul Sholbray, stăteau comod în salonul lor, beau şi vorbeau despre cum Seann Monadh se luptase şi se zbătuse cât ei îi ţinuseră capul în apa din propriul lui lac, cum se scăpase pe el când murise. M-am lăsat pe vine sub fereastră şi am ascultat totul.

Chipul lui Charlotte păli, dar rămase fermă şi tăcută.

Şi el care crezuse că ea se va sfărâma sub un vânt mai puternic. Poate că arăta delicată ca porţelanul, dar coloana îi era de oţel.

— În casă mai erau cel puţin două duzini de Gerdens, cu oamenii, femeile şi servitorii lor, aşa că m-am furişat şi am găsit un loc să aştept prin apropiere de ţarcul oilor. Am aşteptat două zile până când Harry şi Wallace au apărut, doar ei doi. I-am împuşcat şi i-am omorât, şi i-am îngropat unde să nu-i găsească nimeni niciodată. Apoi m-am întors acasă şi am încercat să fiu bărbatul de care avea nevoie clanul meu. Privi în jos la propriile mâini, apoi îi întâlni privirea din nou. George Gerdens-Dailey este fiul lui Harry Gerdens.

Era o tăcere atât de profundă, încât auzea orchestra cântând cu un etaj mai jos, respiraţia ei superficială şi uşoară. Violenţa ochi pentru ochi era mai veche decât Biblia, dar asta nu însemna că era mai acceptabilă pentru ea.

— Corpurile au fost… vreodată găsite?

— Nu. Am vrut să dispară, ca nimeni să nu poată jeli la un mormânt sau să aducă vreo floare la mormânt.

Şi pe cât de groaznic fusese, ar fi făcut-o din nou.

Ea mai inspiră o dată.

— Dacă nu i-ai fi omorât, ce s-ar fi întâmplat?

— Cel mai probabil un război între clanuri.

— Dar asta nu s-a întâmplat?

— Clanul MacLawry şi-a dat seama că cei din clanul Gerdens au fost implicaţi în moartea tatălui meu. Când cei doi fraţi au dispărut, toţi s-au simţit un pic… neliniştiţi. În Ţinuturile Înalte, când ceaţa şi negura se lasă, este uşor să crezi în vrăjitoare, blesteme şi altele. Oamenii au început să spună că o mână necunoscută făcuse dreptate. Doar de asta aveam nevoie. Doar de asta avea toată lumea nevoie.

Ranulf se sprijini de un dulap.

— Eu ştiu că tu ai fi dus lucrurile în faţa jandarmului local şi ai fi cerut ca Gerdens să fie arestaţi şi duşi în faţa unui magistrat. Dar ar fi fost un judecător englez, legea englezească şi singurul care auzise mărturisirea crimei din

partea criminalilor era fiul cel mai mare al lui MacLawry, care la fel de bine ar fi putut să-l omoare el pe marchiz pentru a-i lua titlul. Gerdens ar fi scăpat şi acuzaţiile de ambele părţi ar fi înrăutăţit lucrurile.

Bineînţeles că nu avea de unde să ştie sigur asta, dar văzuse cum erau rezolvate pretenţiile legale, înainte şi după, în Ţinuturile Înalte. Şi justiţia în general avea mai mult de-a face cu păstrarea păcii şi cu a nu lăsa o familie să devină prea importantă – mai ales o familie care nu voia să aibă nimic de-a face cu stăpânirea engleză. Independenţa, forţa şi sfidarea nu erau încurajate. Niciodată.

— De ce mi-ai spus asta?

Ranulf ridică din umeri.

— Mai întâi, m-ai întrebat cine este George Gerdens-Dailey, şi iată cine este. Apoi, dacă nu-ţi spuneam, nimic între noi doi nu ar fi vreodată complet onest. Vru să-i ia mâna, apoi se opri. N-am mai spus nimănui ce ţi-am spus ţie acum, Charlotte. Arran bănuieşte am fost implicat în dispariţii, şi aş pune pariu că şi Myles, dar nu am recunoscut niciodată faţă de ei. Şi nu o voi face niciodată. Nimic din ce s-a întâmplat nu-i povara lui Arran, mai ales dacă ar fi să moştenească titlul. Este povara mea.

Se uită intens la ea, de parcă se aştepta ca ea să-i pronunţe sentinţa. Dar Charlotte rămase pe loc. Ce ar fi trebuit să spună? Cum ar fi trebuit să reacţioneze? Ranulf MacLawry tocmai mărturisise că omorâse doi oameni. Ar trebui să fie mai mult decât şocată şi neliniştită. Ar trebui să fie îngrozită şi să-i fie greaţă. Ar trebui să fugă din încăpere şi să alerge direct la magistrat ca să dea o declaraţie împotriva lui ca el să fie arestat.

Şi ea ştia că nu va face aşa ceva. Nu doar pentru că el avusese încredere în ea să-i povestească toate astea, ci pentru că, în cel mai adânc colţ al inimii ei, n-ar fi trebuit să dea vina pe el pentru ceea ce făcuse. Era împotriva a tot ceea ce militase ea în ultimii patru ani, un bărbat care recurge la violenţă doar pentru că era cea mai uşoară, rapidă cale de a rezolva o problemă, să-şi recâştige mândria masculină rănită şi să şteargă ofensa. Doar că în

această situaţie, în situaţia lui, era destul de sigură că ea ar fi făcut la fel. Sau şi-ar fi dorit foarte mult să facă asta.

— La ce te gândeşti, Charlotte? întrebă el.

O lacrimă neaşteptată îi alunecă pe obraz, iar ea şi-o şterse. Lucrurile prin care trecuse el, în tot acest timp, conducând oameni care se bazau pe el. Abia îşi putea imagina.

Ranulf înjură.

— Şi acum te-am rănit fără niciun motiv, mârâi el. Dă-mi voie să te duc înapoi la sora ta. Voi…

— M-ai întrebat la ce mă gândeam, îl întrerupse ea, ignorând o a doua lacrimă. Ai de gând să mă laşi să-ţi răspund?

— Credeam că ai răspuns prin lacrimi.

— Ei bine, te-ai înşelat. Se luptă cu tremurul stupid al vocii ei. Ce cred este că la 15 ani cât aveai, ai făcut ce a trebui să faci şi îmi pare aşa de rău că a trebuit să duci povara asta de unul singur aşa de mult timp. Nimeni n-ar trebui să facă asta.

El se holba la ea.

— Atunci…

Era clar că nu-i credea doar cuvintele. Charlotte înaintă şi-şi petrecu degetele prin părul lui negru, lung şi-i trase chipul spre al ei.

— Am zis că înţeleg, şopti ea şi-l sărută.

Ranulf o ridică în aer ca feţele lor să fie la acelaşi nivel. Limbile lor se împletiră, astfel încât ea nu-şi mai dădea seama unde se termina ea şi unde începea el. Pentru Dumnezeu, se aflau la un mare bal, cu două sute de invitaţi chiar dincolo de uşile abia închise ale unei garderobe. Cu sora ei şi unchiul lui stând la doar câţiva paşi distanţă.

Nimic din asta nu conta. Tot ce voia pe lume era Ranulf. Restul pălea. Ceea ce-i povestise el – nu mai trebuia să care povara de unul singur. Da, umerii lui erau mai largi, dar şi ea era puternică. Pentru el putea să fie.

O aşează pe măsuţa de toaletă, ridicându-i fusta roşie pentru a se băga între genunchii ei şi continuă să o sărute. Dar nu era suficient. Acum că ştia cum era să fie cu el,

tânjea în mod constant după el. Şi nu ieşeau din încăpere până nu-l avea.

— Atinge-mă, Ran, murmură ea, luându-i mâinile şi aşezându-le pe genunchii ei goi.

Mutându-şi săruturile pe gâtul ei, urcă lent şi uşor cu degetele pe coapsele ei, pe sub materialul ridicat al fustei, până când degetul arătător îi intră în ea. Ea tresări, înfigându-şi degetele în şoldurile lui şi împingându-se în mâna lui. Nu ştia cum ceva aşa de... simplu putea să se simtă aşa de delicios, dar el o făcea să simtă asta.

— Deschide-mi nasturii, zise el, luându-i mâna dreaptă cu cea liberă şi ducând-o în faţa pantalonilor lui.

Ea îi desfăcu prohabul pantalonilor, suspinând în timp ce el o excita cu degetele. *Oh, Dumnezeule!* Charlotte gemu, agăţându-se cu mâinile de cingătoarea lui şi trăgându-l mai aproape.

— Doamne, Charlotte!

Dându-i mâinile la o parte, termină cu desfăcutul nasturilor şi-şi coborî pantalonii pe coapse. Mădularul lui impresionant, tare şi umflat se eliberă.

— Cum i se spune în gaelică? întrebă ea, trecând cu degetul de-a lungul mădularului.

— Acum vrei o lecţie? o întrebă el cu privirea pe degetele ei.

Ea se încolăci în jurul lui, mângâindu-l cu blândeţe.

— Spune-mi.

— În gaelică *ball-bearta.* Ridicând privirea spre ochii ei, îi cuprinse un sân prin rochia de mătase. *Bruinne,* murmură el, apoi îşi băgă mâna prin dantelă şi o ciupi de sfârc. *Sine.* Doreşti să continui cu întrebările, *leannan?*

Charlotte clătină din cap, scoţând un chicotit ce şi ei i se păru că era lipsit de aer.

— Arată-mi, în schimb.

Ranulf îşi puse mâinile în jurul coapselor ei şi o trase mai aproape până când intră în ea cu o alunecare satisfăcătoare. În încercarea de a-şi masca gemetele pe care nu le putea scoate, Charlotte îşi îngropă chipul în umărul lui. Muşchiul tare, cu pielea catifelată se afunda

fierbinte în ea în mod repetat până când ea nu mai putu respira, gândi, face nimic altceva decât să se ţină de el şi să încerce să nu ţipe de plăcere în timp ce termina în jurul lui.

Cu un geamăt jos el vru să iasă din ea. Ştia de ce. Ştia ce însemna. Şi-şi strânse gleznele în jurul şoldurilor lui, în acelaşi timp strângând cu mâinile tremurânde reverele hainei lui.

— Nu, zise ea uitându-se la el.

— Charlotte.

Mormăi, apoi se împinse mai adânc în ea, cutremurându-se.

Era vorba de încredere şi de felul cum ea se simţea mai vie, mai… utilă când se afla în compania lui. Era vorba despre a-i arăta că vorbise serios când îi spusese că va împărţi povara cu el. Dar cum spuneai asta în cuvinte? Acesta era cel mai bun mod de a-i arăta.

El îşi sprijini capul de al ei.

— N-ar fi trebuit să faci asta, *leannan,* murmură el. Mă faci să-mi doresc să duc o viaţă mai sigură, mai sănătoasă.

Era ca şi cum era pe cale să plece şi să o lase în urmă. După ce o tachinase cu curtarea, după ce-i povestise cel mai ascuns secret al lui. Nu o voia în viaţa lui sau o credea incapabilă să împartă asta cu el?

Dar era ea în stare? Putea să trăiască într-o lume în care taţii erau asasinaţi şi ucigaşii dispăreau, şi un cuvânt greşit spus unei persoane greşite putea să însemne în cel mai bun caz o bătaie şi în cel mai rău caz un război? Era înnebunitor să-şi dorească atât de mult să fie cu el şi să nu ştie dacă avea curajul să rămână. Sau dacă el voia ca ea să fie cu el.

— Ar trebui să ne întoarcem, zise ea încet, ridicându-şi capul pentru a se uita din nou la el.

El îi atinse obrazul cu un deget şi o sărută, de data asta cu aşa o blândeţe, încât inima ei se frânse.

— Aici totul este mai complicat cu George Gerdens-Dailey, fată.

Ea încuviinţă din cap, pregătindu-se pentru ceea ce

urma să spună.

— Cred că el este cel care l-a împuşcat pe fratele tău.

Expresia lui Ranulf se răci precum gheaţa.

— Ce te face să spui asta?

Oh, Doamne! Nu i-ar fi spus, dar el îi povestise aşa de multe.

— Fără vărsare de sânge, Ranulf. Te rog. Nu din cauza a orice îţi spun eu.

El se retrase, trăgându-i fusta în jos şi apoi încheindu-şi pantalonii.

— Deci vrei o înţelegere?

— Am spus că am înţeles ce ai făcut când a murit tatăl tău, spuse ea, sărind de pe măsuţa de toaletă şi îndreptându-şi fustele. Asta nu înseamnă că vreau să fiu motivul pentru care tu omori pe cineva.

El se apropie din nou de ea şi îi luă mâinile într-ale lui.

— Charlotte, dacă-ţi dovedesc că sunt un om paşnic, dacă găsesc o cale de a sta departe de aceste necazuri şi a le ţine la distanţă de familia mea, ai putea… Se opri. Te iubesc, să ştii, zise el într-un final pe o voce joasă. Mă înnebuneşti, dar te iubesc.

Inima ei se opri, şi se lăsă o tăcere atât de adâncă, încât ea parcă auzea cum inima îi şoptea, cum ofta într-o fericire surprinsă. Nu doar ea. Indiferent ce avuseseră în intenţie amândoi când începuseră, şi el o simţea. Uşurare, bucurie, o sută de lucruri galopând prin ea în timp ce inima ei începea să bată din nou. Să-l ia naiba de viitor. În acest moment Ranulf o iubea. Era destul deocamdată. Ar fi fost de ajuns şi pentru eternitate, dacă credea vreun pic în finaluri fericite.

— A spus că nu a mai avut sânge MacLawry pe mâinile lui de aproape trei ani şi că abia aştepta să rezolve asta. Charlotte inspiră tremurător, temându-se că dacă se oprea, îşi va pierde din nou curajul. Şi eu te iubesc, Ranulf. Şi tu mă înnebuneşti pe mine.

capitolul 14

În timp ce o însoţea pe Charlotte înapoi la sora ei, Ranulf hotărî că dilema părea mai potrivită pentru Tantal sau Solomon.

Deşi mereu îl va considera pe Berling vinovat de împuşcarea fratelui său, acum ştia cine trăsese de fapt. Un bărbat pe al cărui tată el îl omorâse drept răzbunare pentru pierderea propriului tată. Gerdens loviseră primii evident, dar fapta se întâmplase.

Ranulf n-ar fi fost dispus să ierte că Gerdens-Dailey îl împuşcase pe Urs, care avea opt ani când fraţii Gerdens dispăruseră, şi că acum îşi îndrepta privirea spre Rowena, care avea doar doi ani atunci. Incendierea grajdului semăna foarte mult cu lucrătura lui George Gerdens-Dailey, dacă ceea ce bănuia Arran era adevărat şi Berling nu era de vină.

Dacă însă se răzbuna cum voia, i-ar dovedi şi lui Charlotte, şi lui însuşi că era un sălbatic, un bărbat care ar fi nebun să aducă orice fel de soţie bine-crescută în viaţa lui – cu atât mai puţin una care detesta ideea de a te bate pentru cuvinte sau fapte. Şi o dorea în viaţa lui, la fel de mult cum dorea să dovedească faptul că putea conduce un clan într-o manieră inteligentă, progresistă, pentru că ea îl alina, îl liniştea şi îl inspira doar cu un simplu zâmbet.

— Începeam să ne facem griji, zise Jane când ieşiră prin uşa salonului. Aţi fost plecaţi destul de mult.

— Am avut multe de explicat, zise Ranulf, evitând privirea unchiului său.

— Deci plecăm de la petrecere? Am pierdut deja două dansuri şi trebuie să-mi cer scuze, oh, tuturor.

Tânăra Jane se încruntă.

— Rămânem, hotărî el. Te simţi mult mai bine, unchiule.

— Dintr-odată mă simt mult mai bine, repetă Myles.

Ranulf o luă pe Charlotte de mâna stângă şi pe Jane de mâna dreaptă.

— Dacă vă întâlniţi cu vreunul din bărbaţii pe care i-aţi auzit, va trebui să vă prefaceţi că nu ştiţi nimic din conversaţia lor. Puteţi să faceţi asta, fetelor?

— Da, zise Charlotte fără vreo ezitare şi strângându-l de degete.

— Cred că da, zise şi Jane, nu la fel de sigură. Eu doar mă bucur că am carnetul de dansuri plin şi niciunul dintre ei nu mă poate invita la dans. Ar fi înspăimântător.

— Ei bine, nu o vor face, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji, interveni Charlotte, dând drumul mâinii lor şi punând un braţ în jurul surorii ei. Şi niciunul dintre ei, cu excepţia lui Berling, nu s-a uitat la noi, aşa că nu-mi fac deloc griji.

Împreună, cei patru reveniră în sala de bal, şi Ranulf fu nevoit să se uite cum Charlotte îşi cerea scuze lui Henning pentru că ratase cadrilul lor şi îi oferea bărbatului rotofei următorul dans. Nu voia să o împartă, nici măcar cu prietenii ei.

— I-ai spus *leannan,* mormăi unchiul lui încet când se opriră într-o parte a sălii.

— Ştiu cum i-am spus. Nu a fost un accident. Este inima mea.

Şi mintea, şi sufletul lui. Fusese mai uşor decât se aşteptase să o spună cu voce tare, deşi îşi imagina că dacă făcea aceeaşi declaraţie către Arran, conversaţia ar fi devenit mai dificilă. Dar era momentul să înceteze cu prefăcătoria – simţea că o dezonorează pe Charlotte făcând asta.

— Ai de gând să te însori cu ea?

— Nu, dacă nu pot fi sigur că viaţa mea nu-i va aduce suferinţă şi o inimă frântă.

— Ranulf, asta…

— Ştiu. Pare ceva imposibil. Afişă un zâmbet care spera să fie voios. Dar îmi plac provocările, ştii asta.

Rowena dansa un cadril cu Arran, care fusese măcar de folos în a se feri pe sine şi pe sora lui de belele. În ceea ce-l privea pe Berling şi prietenii lui fricoşi, ori pe vărul lui

scandalagiu, nu se vedeau. Poate că se hotărâseră să plece şi să pună la cale o altă tactică, atunci când cea cu insultarea familiei lui nu funcţionase.

Putea doar să spere că vor continua să-l ia în vizor doar pe el, cât timp se hotăra cum să se ocupe de ei, astfel încât să-i satisfacă pe Charlotte, familia lui, clanul lui şi Dumnezeul lui. Se opri. Era clar că fără să-şi dea seama schimbase ordinea loialităţilor lui. Noua ordine nu era neapărat complet scoţiană, dar îi satisfăcea inima.

— Ce naiba s-a întâmplat? întrebă Arran în clipa în care se termină dansul, iar el şi Rowena reuşiră să se strecoare prin mulţime spre locul unde se aflau Ranulf şi Myles.

În mod evident, unchiul lui se hotărâse să-i servească drept gardă de corp în seara asta. Aprecia gestul, chiar dacă asta cel mai probabil nu schimba nimic.

— Nimic ce aş vrea să discut aici, zise el cu voce tare. Fii cu ochii în patru. Cei din familia MacLawry – niciunul din noi – nu vor începe, termina sau interveni în vreo altercaţie în seara asta. E clar?

— Credeam că am purtat deja această discuţie, răspunse Arran.

— Aşa-i. Lucrurile s-au schimbat.

Arran îl săgetă cu privirea.

— Ce lucruri?

Ranulf inspiră adânc.

— George Gerdens-Dailey se află aici în seara asta. Am vrut doar să ştii, ca să nu fii surprins dacă-l vezi.

— George… La dracu’! Credeam că-i în Aberdeen.

— Aparent, nu.

Ranulf recunoscu expresia de pe chipul fratelui său.

— Vreau cuvântul tău, zise el, obligându-l pe Arran să se uite în ochii lui.

Dacă fratele lui se lua de vreunul din acoliţii lui Berling, Ranulf va trebui să-l sprijine. Şi asta ar strica totul înainte să înceapă.

— Bine, zise Arran. Ai cuvântul meu. Fără necazuri. Eu doar sper că ştii ce naiba faci, Ranulf.

Uitându-se prin sala de bal la Charlotte cum dansa cu un Henning care părea îmbunat, Ranulf încuviinţă din cap.

— Da, ştiu, răspunse el.

Se ţinea de cuvânt pentru o fată. Asta făcea. Era doar o complicaţie inutilă să încerce să justifice asta în orice alt mod.

Rowena dansa cu un tânăr blond mult prea tânăr şi frumuşel pentru liniştea lui Ranulf. Sora lui nu-l menţionase pe Lachlan MacTier de zile întregi – mare diferenţă faţă de doar acum câteva săptămâni, când abia scotea un cuvânt fără a rosti şi numele lui. Dacă n-ar fi fost aşa de preocupat de Charlotte, ar fi fost îngrijorat. Până la urmă, dacă el se însura cu o englezoaică, urmau să se – puteau să se – întoarcă la Glengask. Dacă Rowena se mărita cu un englez, probabil că nu o va mai vedea decât la Crăciun şi când venea din nou la Londra pentru sezon. Asta era inacceptabil.

— Nu vreau să mă bag, băiete, zise după un moment Myles. Dar…

— Ba da, vrei să te bagi, unchiule, i-o tăie Ranulf. Am nevoie să mă prezinţi câtorva posibili… prieteni. Englezi.

— De ce?

Ca să dovedească unei fete încăpăţânate că era civilizat.

— Pentru că este evident că în ai mei nu pot avea încredere aici. Cum să ştiu cum stă treaba dacă nu le cunosc oamenii?

— Asta pare foarte raţional.

— Sunt foarte raţional. Sau încerc să fiu.

Unchiul lui rămânea evident sceptic, dar atât timp cât vicontele făcea ce i se cerea, Ranulf putea să tolereze dubiile lui Myles. Dumnezeu îi era martor că le avea şi el pe ale lui. Cadrilul părea să dureze la nesfârşit, dar când se termină, îl privi pe Henning cum o duce pe Charlotte înapoi la părinţii ei, apoi interveni când băiatul frumuşel făcu acelaşi lucru cu sora lui.

— Prezintă-mă, Rowena, sugeră el calm.

Ea roşi.

— Lord Glengask, acesta este domnul Harold Myers, fratele vicontelui Chaffing. Harold, fratele meu, marchizul de Glengask.

După expresia ei, se aştepta ca el să-i ardă delicatului individ un şut în fund. Dar Charlotte şi familia ei se aflau chiar acolo, aşa că Ranulf zâmbi şi-i întinse mâna.

— Mă bucur să văd că sora mea cunoaşte tineri bine-crescuţi, zise el.

— Mulţumesc, milord.

Poate că aşa se purtau englezii; un zâmbet şi o strângere de mână pe afară şi dispreţ plictisit pe interior.

Asta era tot? Trebuia să înveţe să mintă mai bine? I se părea… greşit, nedemn, dar Charlotte zâmbea. Ea nu era o mincinoasă, dar era şi unul dintre puţinii oameni buni la inimă pe care îi cunoscuse el vreodată. Deci cei acriţi minţeau. Cei care erau putrezi pe interior şi încercau să ţină secretă putreziciunea.

Ei bine, el nu se credea aşa de putrezit, dar nici nu era la fel de pur ca Charlotte. Ceea ce făcea să fie mai dificilă chestiunea asta de a nu spune ce gândeşte, de a nu acţiona cum îi cerea inima. Dar o va face. Va învăţa să o facă pentru Charlotte.

— Asta a fost foarte drăguţ din partea ta, Ran, zise sora lui, uitându-se la el de parcă tocmai îi ieşiseră aripi din frunte.

El înclină din cap.

— Cu cine dansezi valsul? întrebă el, păstrându-şi tonul lejer şi nepreocupat.

— Cu Sir Robert Mason, răspunse ea, sărind practic de bucurie. Este un erou de război.

— Ţi-a zis chiar el asta, *piuthar?* interveni Arran, alăturându-se din nou lor.

— Nu. Susan, prietena lui Jane, mi-a spus. Şi el şchioapătă.

Arran râse.

— Şi Tom MacNamara şchioapătă, dar a păţit-o fiindcă a băut prea mult şi a încercat să mulgă un taur.

Rowena îi dădu una peste braţ lui Arran.

— Sir Robert n-a făcut nimic aşa de prostesc.

— Păi, nici eu nu aş recunoaşte aşa ceva. Este o poveste pe care o spune toată lumea. Las-o baltă.

Ce voise Ranulf să spună era că Sir Robert Mason nu mulsese probabil nimic în întreaga lui viaţă liniştită, dar asta clar n-ar ajuta cu nimic.

— Eu îl cunosc din întâmplare pe Sir Robert, interveni Myles. Este un individ foarte plăcut.

Asta suna a laude false, dar îşi ţinu din nou gândurile doar pentru el. Măcar era obişnuit să aibă propriile păreri. Chiar şi aşa, când orchestra cântă primele note pentru vals, era mai mult decât pregătit să o aibă din nou pe Charlotte în braţele sale.

Înaintând, îi oferi braţul.

— Cred că acesta este dansul meu, *leannan,* zise el, folosind cuvântul cu intenţie şi surprinzând privirea uluită cu care Arran se uita la el.

Chiar şi Rowena părea surprinsă – şi ea încercase să facă pe peţitoarea.

Charlotte îşi puse mâna pe braţul lui, şi el o conduse pe ringul de dans. Câţiva bărbaţi se întoarseră să o privească mergând pentru că era superbă. Să se uite; el fusese cel care o avusese în urmă cu treizeci de minute. Era a lui, că putea sau nu să o urle către cer.

— Spune-mi ceva, zise ea, când el îşi puse o mână pe talia ei şi intră în vârtejul valsului cu ea.

— Da?

— Mi-ai spus *leannan* de două ori în seara asta în faţa familiei tale, şi Arran, mai ales, aproape a făcut un atac de apoplexie. Ce înseamnă cu adevărat?

El zâmbi. Normal că observase reacţia familiei lui, care rămăsese cu gura căscată.

— Iubire, răspunse el. Iubită, scumpo – toate aceste lucruri.

— Ai fi putut să-mi spui asta înainte.

— N-am vrut să te sperii, fată.

Charlotte îi zâmbi.

— Cuvintele nu mă sperie.

Aici avea dreptate.

— Dar un viscol aşa de puternic încât zăpada zboară lateral? întrebă el. Asta nu te-ar speria?

— Depinde, răspunse ea. Sunt înăuntru lângă un foc sau măcar am o haină călduroasă pe mine sau stau în mijlocul zăpezii doar în cămaşă de noapte?

— Un foc monstru într-o vatră înaltă cât un om să poată sta în picioare în ea. În plus, o pătură călduroasă şi bere fiartă alături.

— Atunci nu, asta nu m-ar speria.

— Poate că le-am prezentat un pic poetic, recunoscu el. Dar furtunile alea pot dura zile întregi, fată, cu un frig aşa de pătrunzător că-ţi intră în oase şi nu pleacă. Şi Ţinuturile Înalte sunt un teren mare, gol, cu mai mulţi cerbi decât oameni. Pe lângă Glengask sunt doar câteva case mari, cu familii şi căpetenii de clan şi alţii asemenea.

Ea nu păru să ezite deloc.

— Mai spune-mi.

— Satul An Soadh se află pe terenul meu, la poalele dealului, lângă cascade, cu mahldoen sus pe dealuri, de partea cealaltă. Câteva căsuţe de ţărani sunt împrăştiate pe ici, pe colo, pe lângă câmpurile lucrate sau sus lângă lac pentru pescari, ciobani şi văcarii care se ocupă de vite. Şi asta-i tot. Nu sunt parade de trăsuri care să se plimbe, nici teatre mari sau muzee decât dacă te duci tocmai la Perth sau Aberdeen – ceea ce facem de două sau trei ori pe an.

Deşi îi studia atent chipul, tot ce văzu fu curiozitate şi o afecţiune care făcu să-i bubuie inima în piept.

— Tot nu m-am speriat, zise ea.

— Atunci singurul lucru care te sperie la viaţa mea sunt eu.

Charlotte clătină din cap.

— Nu mi-e teamă de tine. Mi-e teamă pentru tine.

— Nu trebuie să-ţi fie. Ţi-am zis, sunt un om schimbat.

— Sora ta cu siguranţă pare să creadă asta, observă ea zâmbind. Cred că era pregătită să se îndrăgostească de domnul Harold Myers, până când tu l-ai aprobat. Îmi imaginez că în curând i se va părea teribil de plictisitor –

ceea ce şi este.

— Pot doar să sper, zise el sec.

Dar trebuia să admită că ea avea dreptate; primul lui instinct fusese să-i spargă nasul tânărului, dar acceptarea din partea lui urma să fie mult mai eficientă şi sora lui nu avea cum să dea vina pe acţiunile lui.

— Prima… Se opri, ochii ei căprui mărindu-se când zări ceva în spatele lui. Obrajii îi păliră. Ranulf.

O mână îl bătu pe umăr.

— Glengask, pot să intervin?

Se întoarse ca să se uite, şi furia îl lovi brusc. Charles Calder, nepotul lui Campbell, se afla acolo, cu o expresie arogantă, dar cu ochii nu la fel de încrezători.

— Nu, zise el cât de rece putu.

— Asta-i nu-i deloc politicos.

Nu, îşi imagina că nu era. Şi la fel de sigur că un gentleman englez ar da curs solicitării de a-şi ceda partenera de dans în clipa în care i s-ar cere asta.

— Pleacă, Calder! N-ai nicio treabă aici.

— Nici tu n-ai aici.

— Este în regulă, Ran, murmură Charlotte. Nu mă deranjează.

Pe el îl deranja. Mult. Şi dacă mai continua să refuze, toată lumea va şti. Charlotte va şti că el nu este în stare să fie nici măcar atât de puţin de politicos. Încleştându-şi maxilarul, îi dădu drumul şi se retrase.

Calder se băgă cu un rânjet şi-şi ocupă poziţia, rotindu-se cu Charlotte în braţele lui. În loc să se uite, Ranulf întoarse spatele şi ieşi de pe ringul de dans. I se opriră în gât toate blestemele la care se putea gândi în mai multe limbi, toate încercând să-i iasă pe gură. *Nu.* Nu va permite asta. Era un domn.

Părinţii lui Charlotte, Lord şi Lady Hest, stăteau de vorbă cu un mic grup de prieteni. Nu ştia dacă ei erau nepăsători cu cine dansa fata lor mai mare sau dacă schimbarea nu conta pentru ei. Dar, acum că se afla suficient de departe încât nimeni să nu observe că se holba, îi găsi silueta îmbrăcată în roşu pe ringul de dans şi

nu-şi luă ochii de la ea. Şi continuă să-şi repete că nu va ieşi nimic din asta şi că va merita.

Charlotte îşi menţinu privirea la bărbatul cu chipul subţire, care cu o mână o ţinea pe a lui Charlotte şi cealaltă o avea pe talia ei. Cu părul şaten-deschis, ochi căprui neremarcabili şi o bărbia lată, plată, care îi oferea o expresie permanentă de încăpăţânare. Ştia că-l mai văzuse, deşi pe cât de restrânsă era aristocraţia engleză, nu credea să fi schimbat vreo vorbă cu el.

Şi în timp ce se roteau uşor pe ringul de dans, ea începu să se gândească dacă vor purta o conversaţie. Sau poate că el nu planificase nimic dincolo de încercarea de a prelua dansul de la Ranulf. Poate că se aşteptase la o încăierare şi acum pierduse. Îi plăcea ideea asta. Şi tăcerea era mult mai uşoară oricum. Cerul îi era martor că şi aşa avea destule la care să se gândească.

În primul rând în gândurile ei se afla Ranulf MacLawry, aşa cum fusese aproape din clipa în care se întâlniseră. Chiar şi fără să se uite ştia că el se afla la marginea ringului de dans, privind. Căutând probabil un motiv ca să intervină şi să înceapă să pocnească oamenii. Ei bine, ea nu-i va oferi scuza asta. Voia ca el să-i demonstreze ei, tatălui ei, lui însuşi, că putea să-şi conducă viaţa şi clanul fără a apela la lupte şi dispute şi vărsare de sânge şi moarte.

— De unde-l cunoaşteţi pe Glengask? întrebă Charles Calder, făcând-o aproape să tresară.

— Nici măcar nu vă cunosc pe dumneavoastră, domnule, răspunse ea abia zâmbind rece.

Nu avea de gând să-i ofere informaţii fără să afle şi ea ceva. Până la urmă, poate că nu se cunoscuseră, dar îi auzise clar vocea în urmă cu vreo oră.

— Păi atunci, Charles Calder, la dispoziţia dumneavoastră.

Îi răspunse cu un zâmbet care, fără îndoială, era menit să fie fermecător.

— Domnule Calder.

— Şi dumneavoastră ştiu că sunteţi Lady Charlotte Hanover. Acum că ne-am ocupat de asta, de unde-l

cunoaşteţi pe Lord Glengask? repetă el.

— Mama lui şi a mea au fost prietene.

Gata. Adevărat şi nevinovat, în acelaşi timp.

— Familia dumneavoastră are o reputaţie ireproşabilă, Lady Charlotte, răspunse el amabil, cu o expresie de preocupare pe chip, cu excepţia ochilor. Şi de asta cred că ar trebui să ştiţi că toţi cei din familia MacLawry aduc necazuri. El cel mai mult dintre toţi.

Avu nevoie de tot efortul pentru a păstra o expresie de curiozitate moderată.

— Dumnezeule, asta sună cumplit, comentă ea. Ce vă face să spuneţi aşa ceva unei străine, domnule Calder?

— Pentru că este important. Poate că MacLawry pretind că au rang de la vreun favor făcut de un strămoş unui rege în urmă cu trei sau patru sute de ani, dar în prezent sunt ca nişte animale. Nu-şi merită pământurile sau titlul şi locul lor nu este cu oamenii buni din Mayfair.

Charlotte vru să-l pocnească. Însăşi gândul o uimi, dar era destul de sigură că nici o serie de cuvinte tăioase şi meşteşugite nu putea descrie cum trebuie cât de mult o înfuriase. Cum îndrăznea să-l insulte pe Ranulf? Prin asociere o insultase şi pe ea, dar asta nu conta. Jignirea profundă a lui Ranulf însă conta.

— Dacă aveţi vreo dovadă pentru orice din ce spuneţi, de ce m-aţi abordat? De ce nu aţi vorbit cu tatăl meu sau în instanţă, sau cu regentul?

Ha. Nu era aşa de uşor de dus de nas sau naivă cum o crezuse el.

— Pentru că îl văd cu dumneavoastră, milady. Sunteţi mereu la braţul lui şi pe dumneavoastră vă urmăreşte din partea cealaltă a încăperii. Deci dumneavoastră păreţi să aveţi mai mare nevoie de avertisment decât oricine altcineva. Se uită uşor încruntat la ea. Pentru propriul dumneavoastră bine, ar trebui să staţi departe de el şi ai lui.

Ea se aşteptase la avertisment, dar tot era cumva surprinsă că el avusese tupeul să i-l spună.

— Ei bine, răspunse ea, lungind zâmbetul atent, voi

ţine cont de asta. Dar având în vedere că eu cunosc mult mai bine familia MacLawry decât pe dumneavoastră, va trebui să mă iertaţi dacă voi considera că mare parte din ce mi-aţi spus este rezultatul unui soi de gelozie sau a unei răzbunări particulare.

Controlul lui asupra mâinii ei se întări, apoi se relaxă din nou.

— Asta ar fi o greşeală. Nu vreţi să fiţi prinsă în asta. Sânge a fost vărsat şi îmi imaginez că va mai fi.

Ea miji ochii.

— Şi acum ameninţări. La adresa mea.

Expresia lui de compasiune şovăi.

— Milady, cred că aţi…

— Nu cred că am înţeles nimic greşit, domnule Calder. Ori încercaţi să mă speriaţi, ori să mă convingeţi să-i spun lordului Glengask despre această conversaţie ca să-l provocaţi să acţioneze. Nu vă voi numi laş, domnule, dar vă voi cere ca de acum înainte să vă ţineţi părerile pentru dumneavoastră.

Ochii căprui neremarcabili o sfredeliră.

— Sunteţi pe cale să călcaţi pe un teren periculos, Lady Charlotte, mormăi el. Poate că ar trebui să vorbiţi cu familia dumneavoastră înainte de a continua. S-ar putea să nu fie de acord cu concluziile dumneavoastră.

Da, probabil că nu vor fi. Şi nici nu voia să-i pună în pericol doar pentru că ea simţea o nevoie covârşitoare de a-l trimite la dracu’ pe Charles Calder. Ridică bărbia.

— Înainte să începeţi să declaraţi că familiile engleze cu reputaţie ireproşabilă vă sunt duşmane, ar trebui să vă gândiţi la ramificaţiile acţiunilor dumneavoastră. Nu ne place să fim ameninţaţi.

Exprimă declaraţia cu tot afrontul regal de care dispunea şi avu satisfacţia să-l vadă clipind rapid. Dacă Ranulf avea nevoie de o dovadă că vorbele erau mai grele decât loviturile, acesta era un prim exemplu. Când valsul se termină, ea se eliberă şi se retrase.

Înainte să apuce să se întoarcă şi să scape, Calder păşi în faţă şi îi luă din nou mâna, aplecându-se peste.

— Tu, milady, eşti o căţea şi o scorpie, murmură el, uscată, uitată şi aşa de disperată după un bărbat încât eşti dispusă să devii curva munteanului. Se îndreptă, dându-i drumul la degete. Şi te provoc să-i spui că am zis asta.

Pentru o clipă ea nu se putu mişca. Nimeni – *nimeni* – nu-i vorbise vreodată aşa. Se simţea ca şi cum primise o palmă reală, fusese aruncată la pământ şi călcată în picioare. Făcu un efort în sfârşit să se întoarcă şi să se ducă la părinţii ei, înainte să se întrebe cineva de ce stătea singură în mijlocul ringului de dans.

Asta era o provocare pentru filosofia ei sau mijlocul prin care Ranulf va eşua să se ridice la înălţime? El l-ar omorî pe Calder pentru ceea ce-i spusese ei. Cel puţin, încăierarea ulterioară i-ar distruge complet reputaţia la Londra. Şi faţă de tatăl ei.

— Eşti palidă ca un strigoi, zise el, venind spre ea şi oferindu-i braţul.

Ea îl acceptă recunoscătoare.

— Chiar este un om îngrozitor.

— Da. Este. Merseră câţiva paşi în tăcere. Deci nu-mi vei spune ce ţi-a zis?

Charlotte clătină din cap.

— Nu. Au fost doar cuvinte.

Ranulf se opri, oprind-o şi pe ea lângă el.

— Ce au fost doar cuvinte? întrebă el direct.

Va trebui să-i spună ceva, măcar pentru siguranţa lui. Şi dacă ascundea adevărul, nu însemna că Ranulf îşi respecta cuvântul faţă de ea de a se purta civilizat. Doar o făcea pe ea o laşă şi o mincinoasă.

— A spus că tu şi familia ta provocaţi necazuri şi că ar fi înţelept să stau departe de tine.

— Ah. Şi de asta arăţi de parcă-ţi vine să leşini, *leannan*?

— Nu-mi vine să leşin, răspunse ea. Mi-a adresat nişte cuvinte. Cred că voi supravieţui.

Ranulf o trase mai aproape.

— Ce cuvinte? spuse el foarte clar.

Ea îi întâlni privirea aprigă şi arzătoare.

— Mi-ai promis.

El continua să se uite la ea.

— Da, aşa este. Aşa că spune-mi ce ţi-a zis, Charlotte.

Dacă îi spunea, ştia că el se va arunca direct la gâtul lui Calder. Şi dacă nu, el ar fi putut oricum să atace.

— A zis că sunt o căţea şi o scorpie bătrână şi aşa de disperată după un bărbat încât am devenit curva ta.

Cuvintele aveau un gust ciudat şi murdar pe limba ei şi spera să nu mai aibă motiv să le rostească din nou.

Ranulf închise ochii câteva secunde. Ea continuă să-l ţină de braţ, chiar dacă ştia că, dacă se îndrepta spre Calder, ea nu-l va putea opri. I se părură minute, dar fuseseră câteva secunde până când ochii lui albaştri se uitară în ai ei.

— Doar cuvinte, murmură el şi o luă înainte. Cred că a sosit momentul să plecăm.

— Nu putem, Ran, îl imploră sora lui când ajunseră la restul grupului. Am promis fiecare dans cuiva.

— Şi eu la fel, adăugă Jane.

Charlotte realiză târziu că valsase cu Arran MacLawry.

— S-a întâmplat ceva, Glengask? întrebă Lord Hest, cu o expresie precaută.

La ce spusese despre Ranulf, fără îndoială că se aştepta la necazuri. În maxilarul suplu al lui Ranulf tresări un muşchi.

— Nu. Doar o impresie.

— Atunci eşti liber să pleci. Cred că noi vom rămâne.

Ranulf rămase tăcut o perioadă mai lungă.

— Haideţi atunci, Rowena, Arran.

El se întinse după mâna surorii lui, dar ea făcu un pas înapoi.

— Eu nu merg, Ranulf.

— Atunci cine te aşteptţi să aibă grijă de tine, Rowena? întrebă el categoric.

— Nimeni. Pentru numele lui Dumnezeu, *bràthair,* ăsta-i un bal. Nu mi se va întâmpla nimic aici. Şi am 18 ani. Nu mai sunt o fetiţă cu codiţe.

Ranulf ezită. Era pentru prima dată de când îl

cunoştea Charlotte când îl vedea nehotărât în legătură cu ceva. Efectul era ciudat de dureros. Într-un final, încuviinţă din cap.

— Atunci eu şi Arran plecăm. Doar dacă n-ai alte planuri, Arran.

— Nu. Merg cu tine, răspunse Arran, părând destul de uimit că era întrebat.

— Bun. Se uită la unchiul lui, care încuviinţă din cap, dându-şi seama care îi era datoria. Apoi se uită la ea, un zâmbet rigid şi fugitiv pe buze. Te voi vizita mâine.

Şi cu asta el şi fratele lui plecară din sala de bal. Încăperea păru imediat mai mică, lumina mai slabă, muzica mai proastă şi de amatori. Şi oricât încerca să o nege, şi inima ei se simţea mai întunecoasă.

Normal că se purta prosteşte; petrecuse săptămâni întregi încercând să-l convingă să vadă punctul ei de vedere. Insistând că era greşit să răspunzi cuvintelor – mai ales cuvintelor care doar insultau mândria unui bărbat sau femei – cu vărsare de sânge. După ce o ascultase, ea nu avea niciun drept să se simtă ca o prinţesă a cărei singură iubire tocmai plecase de pe câmpul de luptă în loc să stea şi să-i apere onoarea.

Până la urmă, ştia de ce plecase; o făcuse ca nimeni altcineva să nu mai aibă vreun motiv să o ameninţe sau insulte pe ea, pe Rowena sau pe Janie. Fusese decizia înţeleaptă, matură. Şi nu se dovedise a fi slab nici când îi permisese surorii lui să rămână. Doar încercase să nu provoace o scenă, ceea ce orice domn civilizat ar fi făcut.

Aşa că nu se simţea sub nicio formă dezamăgită.

capitolul 15

Ranulf citise undeva despre insecte care îşi devorau victimele din interior, lăsând în loc carcase perfect goale. Şi se întreba dacă furia putea să facă acelaşi lucru unui om, să-i mănânce de vii inima şi organele, consumându-le cu

fierbinţeala şi flacăra lor, lăsând în urmă doar un gol mizerabil.

O parte din el îşi dorea ca, dacă vidul era rezultatul final, furia lui să se grăbească şi să termine totul. Pentru că ura pură cu care începuse să se lupte în timpul nopţii în care se plimbase de colo-colo, băuse şi făcuse vreo şase găuri dând cu pumnul în peretele dormitorului său nu dădea semne să se diminueze.

Tot ce-şi dorea era să lovească – pe Calder, pe Gerdens-Dailey şi pe Berling – şi să elimine definitiv ameninţarea pe care aceşti bărbaţi o reprezentau pentru cei iubiţi. Şi acesta era singurul lucru pe care nu-l putea face. Nu dacă voia să o păstreze pe Charlotte în viaţa lui.

Arran se sprijini de cadrul uşii de la salonul pentru micul dejun.

— Iată-te, zise el, dar nu intră în încăpere. Ochii lui de un albastru-deschis îi găsiră pe Owen şi pe unul dintre noii valeţi angajaţi. Am nevoie de un moment cu fratele meu, zise el.

— Da, Lord Arran.

După ce Owen îl scoase din încăpere pe celălalt servitor, Arran intră şi închise uşa în urma lui. Îşi turnă în tăcere o ceaşcă de ceai, alese un ou fiert tare şi nişte felii de şuncă de pe bufet şi se aşeză în capătul mesei, vizavi de Ranulf.

— Am un bilet de la Myles, zise el, trimiţând hârtia împăturită peste masă.

După ce mai luă o înghiţitură de whisky şi goli sticla alăturată pentru a-şi umple paharul, Ranulf ridică biletul şi-l despături.

— Mă duc să iau prânzul la White, zise el, împăturind biletul la loc şi băgându-l în buzunar.

Evident că Myles găsise unu-doi englezi cu care el să se împrietenească. Acum va trebui să găsească o cale de a fi politicos, când tot ce-şi dorea era să facă ceva bucăţele.

Fratele lui încuviinţă din cap.

— Mă gândeam să mă duc să văd dacă Winnie şi fetele Hanover vor să meargă la un picnic pentru prânz,

zise el pe un ton jos, egal şi prudent.

— Păi aşa să faci.

Ranulf mai luă o înghiţitură. Rămaseră câteva minute în tăcere, după care Arran tuşi.

— Credeam că vei sta mai mult în pat în dimineaţa asta, zise el, aşa că am ciocănit la uşa ta. Cred că ai nişte goange prin pereţi. Ai nişte stricăciuni.

Dacă ar fi fost într-o stare mai bună, grija cu care vorbise Arran ar fi fost amuzantă.

— Am observat asta, răspunse el.

— Dacă ai nevoie de ajutorul meu ca să scapi de goangele alea, sper să ţii cont că-s aici şi că te ajut cu mare plăcere.

Asta nu se putea. Nu doar că Arran putea fi rănit – sau mai rău –, dar dacă oricare MacLawry ar fi făcut acte de violenţă, asta îl putea costa relaţia cu Charlotte.

— Nu. Lumea-i plină de goange şi mănâncă ce vor.

— Deci ai de gând să le laşi să-ţi dărâme casa, doar pentru că asta fac?

Ranulf decise că era o metaforă destul de bună.

— Ce am de gând să fac este să mă duc la White pentru prânz, zise el ridicându-se. Şi tu la picnicul tău. Dacă nu te deranjează, spune-i lui Charlotte că până la urmă nu voi putea trece pe acolo astăzi.

Voia s-o facă. Abia se putea gândi la orice altceva sau la oricine altcineva. Dar ştia că ar fi fost foarte imprudent să o vadă înainte de a găsi o cale de a-şi controla propria furie. Pentru că doar când îşi imagina părul ei auriu şi ochii căprui inteligenţi, tot ce voia să facă era să-l găsească pe bărbatul care o insultase şi să-l oblige să-şi ceară scuze. Să se asigure că niciunul din aşa-zişii lui concetăţeni nu vor putea răni vreodată pe ea sau Rowena sau pe oricine altcineva din familia lui.

— Îi voi spune asta, zise Arran, care evident nu citea gândurile fratelui său. Eşti sigur că n-ai nimic ce vrei să-mi spui?

Ranulf continuă să meargă.

— Ba da. Stai departe de necazuri.

Fratele lui nu avea cum să fie satisfăcut cu acel răspuns. Nici Ranulf nu era, dar nu avea ce să facă. Da, putea să urmeze calea legală privind incendierea grajdului său, dar tot ceea ce putuseră să afle el şi Arran fusese că era foarte probabil ca Berling să nu fi avut nicio legătură. În ceea ce priveşte insultele adresate Rowenei şi lui Charlotte, bădărane sau nu, pentru el nu erau ilegale. Şi dacă nu avea dovezi copleşitoare ale unei infracţiuni odioase, ar fi părut slab în cazul în care încerca să o ia pe căile legale. Mai slab.

Când reveni în dormitorul lui, Ginger încerca să agaţe un tablou peste una dintre găurile din perete. Câteva dintre ele erau deja acoperite cu nişte tablouri nepotrivite, o poză tăiată dintr-un catalog, farfurii din porţelan delicat şi ceea ce părea a fi un ceainic.

— Ginger, cred că asta mai mult le scoate în evidenţă, decât le acoperă, comentă el şi valetul tresări.

— Îi voi cere lui Owen să angajeze pe cineva să repare, zise valetul, aşezând tabloul pe podea. Aşa o lucrătură de mântuială. Nu există scuză, milord.

Ranulf se gândi că era o scuză excelentă; ar fi fost fie peretele, fie feţele lui Charles Calder şi George Gerdens-Dailey.

— Mulţumesc, zise el cu voce tare. Acum găseşte-mi ceva de purtat la White, bine?

— La White? Da, milord. Desigur. Cu plăcere.

Ranulf bănuia că asta făcea. Încerca să dea deoparte nişte cuvinte jignitoare şi să ignore faptul că ele puteau semnifica începutul a ceva mult mai periculos. Se ducea la prânzuri plictisitoare, făcea cunoştinţă cu oameni plictisitori şi bine-crescuţi şi-i numea prieteni şi se prefăcea că-i plac sendvişurile mici cu castraveţi şi fără coajă.

În timp ce se îmbrăca, Fergus se ridică de la locul lui din faţa focului şi-i împunse mâna lui Ranulf cu botul, cerându-i să-l scarpine. Ranulf îi făcu absent pe plac. Bietul animal era indispensabil în Ţinuturile Înalte, pentru protecţie şi la vânătoarea de iepuri şi căprioare. Aici însă era în mare parte o curiozitate, neobişnuit ca mărime şi aspect înfricoşător, dar inutil la baluri şi întâlnirile civilizate

din societate.

Şi el era cam la fel, acum că se gândea la asta. În Ţinuturile Înalte cei care depindeau de el erau hrăniţi, în siguranţă şi le mergea bine datorită hotărârii şi mâinii lui ferme, când majoritatea conducătorilor nu aduceau decât o lăcomie nepăsătoare şi o nesăbuinţă care îi forţa pe oameni să plece la oraş sau în Ţinuturile Joase sau peste mare în America. La Londra însă, tot ceea ce ştia el era greşit, toate lucrurile pe care ştia să le facă nu erau nepotrivite şi alţii jucau jocul mai bine decât el.

Un bărbat logic şi sănătos la cap ar pleca din Londra şi s-ar întoarce unde lumea mergea cum trebuie. Dar astăzi nu era un bărbat sănătos la cap. Astăzi era un bărbat îndrăgostit. Scărpinându-l bine pe Fergus, termină cu îmbrăcatul şi coborî ca să-l ia pe Stirling.

Debny înşeuase şi calul lui. În loc să petreacă timp certându-se, Ranulf încălecă pe calul lui mare şi se îndreptă spre Pall Mall. Oricât de obosit şi nervos era, în câteva minute va trebui să fie fermecător şi amabil. Voia să fie genul de bărbat căruia Lord Hest să-şi dea fericit fata, indiferent că el abia se suporta sau nu.

— Vino după mine într-o oră, îi zise el servitorului când ajunseră la uşa simplă de intrare a clubului.

— Şi dacă plecaţi înainte? întrebă Debny, prinzând frâiele lui Stirling.

— O să iau o birjă.

— Stăpâne, nu o să vă las singur.

Ranulf clătină din cap.

— O să-l păstrez pe Myles cu mine, zise el.

Servitorul încuviinţă din cap.

— Atunci, este de ajuns.

— Aşa sper şi eu, mormăi el şi se îndreptă spre uşă.

Până şi servitorii lui se simţeau confortabil să-i dea ordine acum.

Uşa se deschise când ajunse acolo şi un uşier în livrea înaintă, blocând intrarea.

— Sunteţi aşteptat, domnule? întrebă el politicos.

Deci acum trebuia să se justifice şi să explice ce

treabă avea servitorilor şi străinilor.

— Lord Swansley mă aşteaptă, zise el, încercând să adopte o expresie amabilă şi fiind destul de sigur că nu-i ieşea. Marchizul de Glengask.

Uşierul se dădu la o parte.

— Bine aţi venit, milord, zise el, făcând un gest către un valet în trecere. Franklin vă va însoţi la masa dumneavoastră.

Aşa mai mergea. Myles şi alţi doi bărbaţi stăteau aproape de mijlocul încăperii şi toţi trei bărbaţi se ridicară atunci când se apropie. Înjurând în gând, Ranulf înclină capul când îl recunoscu pe unul dintre tovarăşii săi de prânz.

— Lord Stephen Hammond, nu-i aşa? zise el, strângând mâna unchiului şi aşezându-se pe singurul scaun liber de la masă.

— Da, răspunse al doilea fiu al ducelui de Esmond şi arătă spre bărbatul îndesat, brunet aşezat în faţa lui Ranulf. Şi acesta este bunul meu prieten Simon Beasley. Simon, Lord Glengask.

— Lord Swansley ne-a povestit că ai o moşie mare în Scoţia, comentă Beasley.

— Da. Ranulf nu avea chef să detalieze. De unde-l cunoşti pe unchiul meu, domnule Beasley?

— Familiile noastre sunt vecine, răspunse bărbatul îndesat cu un zâmbet lejer. Patriarhul familiei noastre este marchizul de Dunford, dar eu sunt la câţiva veri distanţă de el.

— Eu şi Simon am studiat la Oxford împreună, interveni Lord Stephen. Ambele noastre familii au strămoşi de pe vremea lui Henric al II-lea.

— La Oxford este un fel de club, adăugă Simon, cu un zâmbet mai larg. O adunare pentru descendenţii conţilor iniţiali ai Angliei.

Asta părea deosebit de neinteresant, dar Ranulf încuviinţă din cap. Englezii vorbeau aşa de mult încât probabil că deţineau tot felul de informaţii inutile, stupide.

— Eu nu am strămoşi de pe vremea vreunui Henric,

zise Ranulf, surprinzând privirea de avertisment a unchiului său.

— Ah. Atunci cât de recent?

Simon făcu semn unui valet, cerând o sticlă de vin.

Bleah. Vinul era ca şi cum ar fi băut apă.

— Un pic mai demult. Strămoşii mei erau vikingi şi celţi. După legendă, primul conte de Glengask a fost un bărbat cât un urs pe nume Laurec. S-a însurat cu o fată celtă care îşi picta faţa în albastru şi dansa goală sub lumina lunii.

— Ranulf, mormăi unchiul Myles.

— Mă rog, asta-i o veche legendă, cedă el. Foarte posibil să fie exagerată.

Ceilalţi doi bărbaţi schimbară o privire. Hm. Era clar că poveştile despre vikingi şi fetele goale şi cu feţele albastre erau prea scandaloase pentru înalta societate. Nici măcar nu era sigur de ce spusese povestea, doar că în ultimele zece ore băuse şi poate că furia şi frustrarea lui începeau în sfârşit să se mai domolească.

— Este o poveste fascinantă, comentă Lord Stephen. Glengask, ce cauţi la Londra, cu rădăcini aşa de adânci în Ţinuturile Înalte?

— Aşa-i, insistă şi Beasley. Nu te-am mai văzut niciodată pe aici.

Ranulf ridică din umeri.

— Aici sunt petrecerile.

Myles râse, deşi nu părea teribil de amuzat.

— Sora lui, nepoata mea, a împlinit 18 ani în urmă cu câteva săptămâni. Îşi dorea un sezon la Londra.

Conversaţia se opri câteva momente cât chelnerii le aduseră mâncarea. El ceruse friptură de vânat, dar mizeria pe care o primise era aproape înecată într-un sos aşa de gros şi sărat încât la fel de bine ar fi putut să mănânce carne de vită. Sau chiar pui.

— Deci după ce sora ta îşi va termina sezonul, bănuiesc că vă veţi întoarce în Scoţia?

El se uită la Lord Stephen.

— Da. Mai mult decât probabil.

— Fetele muntene sunt aşa de frumoase cum se spune? întrebă Beasley, chicotind.

— Şi de sălbatice? adăugă celălalt.

— Sunt fete frumoase. Sunt fete sălbatice. La fel cum îmi imaginez că sunt şi aici.

— Îmi imaginez că un marchiz, descendent dintr-un viking şi o celtă cu faţa albastră, zise Lord Stephen peste paharul lui de vin, are de unde alege dintre cele mai frumoase şi de viţă domnişoare muntene. Femei cu aceeaşi educaţie şi cu aşteptări… similare.

Asta începea să fie insultător, deşi nu erau atât cuvintele, cât tonul. Privi la Myles şi fu surprins de privirea intensă din partea unchiului său înainte ca vicontele să revină la fazanul lui. Îi scăpa ceva? Cu asemenea aşteptări reduse, ar trebui să se descurce. Dar nu-l ajuta că era obosit şi pe jumătate beat.

Sau poate că Myles doar încerca să-l avertizeze să nu mai spună poveşti cu vikingi. Ranulf se încruntă în sinea lui. Dacă asta făcea parte din viaţa lui de acum, va trebui măcar să se prefacă mulţumit, dacă nu chiar fericit. *Ea* va face parte din viaţa lui şi asta îl va face fericit.

— Ştiai că Charlotte Hanover a fost cândva logodită? comentă nonşalant Lord Stephen.

Acum Ranulf era interesat.

— Da. Mi-a povestit că James Appleton a murit într-un duel.

— Aşa este. Stephen încuviinţă din cap. O tragedie din cauza unei mici stângăcii. Appleton ar fi făcut-o până la urmă vicontesă, cu o casă veche minunată pe Charles Street, perfectă pentru găzduit serate. Şi şi-ar fi petrecut restul anului la Trowbridge, chiar lângă Bath.

— Din moment ce nu au fost căsătoriţi, continuă Beasley, ea nu a putut purta doliu complet şi a trebuit să lase negrul în şase săptămâni. Dar am ştiut cu toţii şi am lăsat-o în pace.

— Sunt sigur că a fost recunoscătoare, zise Ranulf, dându-şi seama că i se încleşta maxilarul.

Făcu un efort să se relaxeze.

— Era chiar un premiu important la care s-a renunţat – fata unui conte cu o zestre care atunci era impresionantă. Stephen făcu nişte calcule pe degete. Acum, şapte ani mai târziu, probabil că s-a dublat cât valora la 18 ani, doar ca o compensaţie că are 25 de ani.

Ranulf luă o înghiţitură din vinul slab.

— Eu aş pune pariu că voi doi încercaţi să spuneţi ceva, zise el.

— Doar că tu ai femeile tale şi noi pe ale noastre şi nimănui nu-i place un braconier. Lord Stephen înclină paharul spre Ranulf, toastând spre el. Mai ales când bărbatul este în vizită. Este ca şi cum ai fi invitat la cină şi ai fura argintăria.

Acum lucrurile aveau sens. Nu el era punctul de conflict; Charlotte era. Asta îl surprinse, deşi dacă se gândea mai bine n-ar fi trebuit.

— Am o casă aici în Londra, zise el, dându-şi seama că asta suna supus şi umil. Poate că încerca să fie tolerant, dar nu era ţapul ispăşitor al nimănui. Şi chiar dacă n-aş avea, continuă el intenţionat, dacă o fată nu are inel pe deget, atunci este în joc.

Ochiul stâng al lui Beasley tresări.

— Atunci să zicem că vei fi o ţintă în vizor.

Ranulf se juca nepăsător cu cuţitul de lângă farfuria lui.

— Băieţi, trăiţi într-o ţară liniştită. Înainte să declaraţi că începeţi ceva, ţineţi minte că eu am venit aici pentru o conversaţie amabilă şi o masă bună. Pot să plec la fel, ştiind că odată ce voi pleca din Londra, nu mă voi întoarce prea curând. Sau puteţi să începeţi ceva care s-ar putea să nu se termine cum vreţi voi.

Cu un râset care nu părea deloc autentic, Lord Stephen se sprijini de spătarul scaunului.

— Noi doar conversăm aici, Glengask. Nu-i nevoie de ameninţări.

— Sunt de acord, zise Ranulf. Aşa că încetaţi să ameninţaţi.

Myles se aplecă pentru a goli sticla de vin în paharul

lui.

— Am auzit că Sullivan Waring trimite săptămâna viitoare cinci cai la Tattersall. Se zvoneşte că s-ar putea să se dea cu trei sute de lire unul.

— Asta-i ridicol! pufni Beasley. Nici măcar caii lui Waring nu valorează atâta.

Lord Stephen continua să se uite la Ranulf, care la rândul lui se uita cu răceală la el. Dacă individul credea că o privire fixă îl va speria, ei bine, Ranulf îi supraestimase pe englezi. Şi aşteptările lui fuseseră oricum joase. Într-un final, fiul ducelui îşi mută privirea la Simon Beasley.

— Cred că putem spune că ştim cu toţii cum stăm aici şi poate am început ziua de astăzi cu stângul.

— Bine zis, fu de acord Myles. Pot să sugerez să începem din nou?

— Eu nu văd sensul. Ranulf puse jos tacâmurile, renunţând la monstruozitatea înecată în sos din farfuria lui. Aţi spus ce aţi vrut – mai mult sau mai puţin. Orice aţi spune acum, oricât de politicos aţi formula, ar fi o minciună.

— Dar noi ne minţim tot timpul, Glengask. De exemplu, i-am zis lui Simon că noua lui haină va declanşa o nouă modă, când în realitate mi se pare hidoasă şi culoarea e oribilă.

Beasley îşi atinse partea din faţă.

— Aşa ceva, Stephen.

— Oh, pentru Dumnezeu, Simon, este verde-deschis!

Ranulf ar fi putut să tolereze dacă aceşti bărbaţi ar fi fost suspicioşi şi ostili. Ba poate chiar ar fi şi respectat asta. Dar în timp ce-i asculta pe cei doi cum dezbat meritele sau lipsa meritelor unei haine verde-deschis, îşi dădu seama că toate zâmbetele adresate lor, toate glumele la care ar râde ar fi o minciună. Aceşti bărbaţi şi cu el nu vor fi niciodată prieteni. Proveneau din lumi diferite şi nu aveau absolut nimic în comun, în afară de o fascinaţie comună pentru Charlotte.

Pentru că investise mult în acest experiment, rămase până la sfârşitul mesei şi făcu efortul de a discuta banalităţi. Era epuizant şi aproape se hotărâse că prefera

furia plictiselii când englezii se ridicară în picioare.

Lord Stephen îi întinse mâna.

— Bănuiesc că vrei să continui să-i faci curte lui Lady Charlotte Hanover, atunci?

— Nu cred că asta-i treaba ta, Hammond.

Fiul ducelui îşi coborî din nou mâna.

— Este bine de ştiut asta, Glengask.

— Da. Cred că ar trebui să fim clari.

Ranulf ieşi cu unchiul său. Chiar şi aerul din Londra era bine-venit după asta, şi el inspiră adânc.

— Deci, trebuiau să fie prieteni sau te gândeai la altceva? întrebă el, în timp ce trăsura Swansley dădea colţul pentru a ajunge la ei.

— Cândva m-ai acuzat – şi pe drept – că sunt prea credul. Încerc să nu repet aceeaşi greşeală de două ori. Şi ăia doi mi se par… suspecţi.

— Da. Încă am pielea de găină, fu de acord Ranulf. Ai ceva în mod deosebit de spus?

Myles clătină din cap.

— Nu. După ce urcară în trăsură, el se aplecă în faţă. Voiam să ştii că acest sentiment există printre unii dintre semenii mei. Dar pentru Dumnezeu, nu-i judeca pe toţi după comportamentul ălora doi. Există şi oameni cumsecade aici şi aş fi mândru să te prezint câtorva dintre ei.

Vocea vicontelui tremura un pic. Era îngrijorat că va fi din nou judecat în baza celor aleşi să-i fie prieteni? Sau chiar voia ca Ranulf să găsească prieteni la Londra? Oricum, era emoţionant.

— Dă-mi o zi sau două să-mi revin după experienţa asta, răspunse el, şi o să-i întâlnesc cu plăcere pe adevăraţii tăi prieteni.

Şi pe cât era el de sceptic cu asta, avea un motiv foarte bun să dea o altă şansă Londrei şi londonezilor – lui Charlotte îi plăcea aici şi el nu va repeta greşeala tatălui său, ţinând o englezoaică închisă în Ţinuturile Înalte când inima ei era în altă parte. Mai ales când inima lui era alături de ea.

*

Charlotte se aplecă mai mult pe harta Ţinuturilor Înalte pe care o găsise. Trasând latitudinea şi longitudinea, se uită la cartea cu proprietăţi luată din biroul tatălui ei şi marcă graniţele aproximative ale Glengask. Chiar şi pe o hartă la scară mică, proprietatea lui Ranulf era impresionantă şi imensă, eclipsând majoritatea moşiilor engleze. Traversa râul Dee în două puncte şi era plină de văi mari, puţin adânci, de dealuri stâncoase şi defileuri, iarbă bătută de vânturi şi teren arabil.

Rămase o clipă îndelungată uitându-se la hartă, pierdută în închipuiri cum călărea pe lângă râul sălbatic şi cum se plimba prin canioanele înalte unde copacii găsiseră apărare de frig şi vânturi. Şi mereu lângă ea era Ranulf, arătându-i frumuseţea Ţinuturilor Înalte şi făcând-o să-i iubească pământul aproape la fel de mult cum ea îl iubea pe el.

Clipind, reveni la cartea cu proprietăţi. Nu se afla acolo ca să măsoare averea lui Glengask. Trecând cu degetele pe listele nesfârşite, găsi numele Gerdens şi marcă cu grijă acea proprietate, apoi făcu la fel cu Campbell, Dailey şi Calder.

Apoi se retrase. În vreme ce Glengask era de departe cea mai mare proprietate – ceea ce avea sens, pentru că MacLawry erau singurii care refuzau să-şi vândă pământurile era clar înconjurată de ceilalţi. Din ce-şi dădea ea seama, el avea puţini aliaţi pe la margini, precum MacTier, Orlin şi Lenox, dar apoi în orice direcţie te uitai se afla cineva care fie amenințase un MacLawry, fie chiar rănise sau omorâse unul.

— Dumnezeule, icni ea.

De ce nu-şi dăduse seama mai devreme? Ranulf nu-şi imagina duşmani, nu-şi umfla pieptul pentru că-i plăcea să fie cunoscut sau pentru că simţea că mândria îi era afectată. Acum că îl cunoştea mai bine, când ştia cât de importante erau familia şi clanul pentru el, vedea clar că

petrecuse ani şi ani transformându-se în cel mai mare, cel mai înspăimântător diavol din Ţinuturile Înalte – un bărbat pe care nici un alt bărbat nu ar îndrăzni să-l înfrunte.

Şi ea îi spunea să se poarte civilizat, să-şi rezolve disputele cu cuvinte. Ce ar fi avut mai mari şanse să oprească un om din a încerca să omoare un altul?

Un avertisment pronunţat cu asprime sau credinţa bine fondată că dacă un individ ataca, el va fi cel care va ajunge sub pământ? Aceşti bărbaţi crescuseră în cel mai sălbatic, cel mai periculos loc din regat. Chiar dacă unii dintre ei locuiau acum în locuri mai civilizate, strămoşii lor, taţii, bunicii, le transmiseseră tradiţii de ură faţă de alte clanuri şi teama de schimbare. Şi cu siguranţă cu toţii se temeau de un bărbat care refuza să se plece în faţa oricui – inclusiv a actualului prinţ regent.

Deja refuzase să reacţioneze de trei ori când fusese provocat – de către Berling, Gerdens-Dailey şi Calder. Pe cât de mult voia ea, nu se putea convinge că clanul MacLawry era mai în siguranţă prin acţiunile lui. Sau mai degrabă, prin lipsa lui de acţiune.

Şi el făcuse asta pentru ea, pentru că ea era luminată – sau temătoare sau fusese cândva rănită pentru că un bărbat avusese mai multă mândrie decât creier şi de atunci ea se hotărâse că orice manifestare de forţă sau violenţă era inutilă şi barbară. Dar ea nu trăia în Ţinuturile Înalte şi nu fusese niciodată presată de semenii ei să se schimbe sau să schimbe cum alegea să trăiască.

Îl pierduse pe James din cauza unui act de violenţă inutil, stupid şi complet evitabil, atras chiar de el asupra lui. El nu avusese vreodată simţul umorului – cel puţin, nu cu privire la propriile slăbiciuni. Chiar şi la cinci ani de la moartea lui, îşi amintea obrajii lui îmbujoraţi, felul în care el practic provocase pe oricine să râdă de el pentru ceva aşa de nevinovat ca o împiedicare. Şi apoi cineva râsese şi nimic nu era de ajuns pentru a-şi recupera onoarea şi mândria decât făcând patruzeci de paşi şi trăgând cu un pistol.

Ranulf MacLawry nu era James Appleton. Se îndoia că

cei doi s-ar fi suportat, cu atât mai puţin să fi fost în stare să se împrietenească. Dar în vreme ce James fusese obsesiv de egoist şi superficial, Ranulf părea oricum numai aşa, nu. Şi oricum ar putea el să fie, Ranulf nu era prost

Charlotte se ridică de la masa din bibliotecă şi se duse la fereastră. Un bărbat murise prosteşte şi, sfătuind un al doilea bărbat extraordinar să se poarte... civilizat, s-ar putea să-l fi condamnat la aceeaşi soartă. Şi asta – asta ar fi mai mult decât ar putea ea suporta.

Arran spusese că Ranulf va lua astăzi prânzul la White. Zisese şi ceva despre faptul că fratele lui înnebunise şi hotărâse că avea nevoie de prieteni englezi, dar tot ce auzise ea era că el încerca să se poarte civilizat.

Acum însă nu mai era aşa de sigură că asta era o idee bună. Îşi conducea clanul de mai bine de cincisprezece ani şi găsise căi de a oferi oamenilor lui o educaţie mai bună, case mai bune, venituri mai mari şi o independenţă constantă de Anglia şi de presiunile vecinilor lui de a frânge clanul.

Îşi încleştă degetele în pervaz. Acum, mai mult decât orice, voia să-l vadă, să-şi ceară scuze că încercase să-l oblige să-i urmeze filosofia când ea nu o înţelesese pe a lui. Şi voia să-l sărute şi să-i simtă corpul cald, solid, lipit de al ei.

Trăia o viaţă periculoasă. Şi chiar ştiind asta, nu-şi imagina că ar vrea să fie altundeva decât alături de el. Dacă nu-l distrusese. Plecă de la fereastră şi ieşi din bibliotecă.

— Winnie? strigă ea.

Un valet ieşi din salonul de masă.

— Cred că o veţi găsi pe Lady Rowena în dormitorul surorii dumneavoastră, milady, zise el.

— Mulţumesc, Thomas.

Le găsi pe Janie şi Winnie întinse pe pat, uitându-se amândouă prin noul *Ackermann's Repository* şi chicotind. Erau aşa de tinere, fără griji, naive – îi era aproape imposibil să creadă că şi ea fusese exact aşa cu nu prea mult timp în urmă. Şi cu mult mai mult decât îşi dorea să

recunoască.

Sora ei ridică privirea.

— Char, mă vezi cu una din bonetele astea?

Charlotte înaintă, înclinându-şi capul pentru a se uita.

— Cred că-i o monstruozitate, răspunse ea zâmbind. Dumnezeule!

Ambele fete râseră.

— Ţi-am zis că n-o să-i placă, exclamă Winnie, accentul uşor, ce nu reuşea să-l ascundă, făcând-o şi mai fermecătoare decât îşi dădea ea seama.

— Winnie, mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să-ţi vizitezi fraţii la Gilden House, zise repede Charlotte, dorindu-şi să o ia de mână pe Rowena şi să o scoată pe uşă afară. Mi-ar face plăcere să te însoţesc.

— Tocmai l-a văzut pe Arran, răspunse Janie, încreţindu-şi nasul. Şi Lord Glengask era într-o stare aşa de proastă azi-noapte.

Rowena însă se dădu jos din pat.

— Tocmai mă gândeam că am uitat să-i spun ceva lui Arran.

— Vrei să vin şi eu?

Jane nu părea deloc entuziasmată, iar Charlotte nu se putu abţine să nu zâmbească surorii ei.

— Oh, nu, zise Winnie, luând-o pe Charlotte de braţ şi trăgând-o spre uşă. Nu vom sta mult. Mulţumesc că mergi cu mine, Charlotte. Cred că Mitchell este încă îngrijorată că Ran o va da afară că m-a ajutat să fug din Glengask şi încearcă să păstreze distanţa până când el va uita. Pocni din limbă şi un câine mare gri ieşi de sub pat. Haide, Una. Putem să-l vizităm pe Fergus. Ştiu că ţi-e dor de el.

Charlotte ceru să fie adusă trăsura şi în zece minute se îndreptau spre Gilden House. Habar nu avea cum o va spune, dar ştia că trebuia să-şi ceară scuze şi să-i spună lui Ranulf că trebuia să înceteze să o mai asculte când venea vorba de gestionarea semenilor săi munteni – şi asta repede, înainte să se întâmple ceva teribil şi ireversibil.

— Îţi place de el, nu-i aşa?

Tresări, uitându-se la Winnie.

— Poftim?

— De Ran. I-am zis că dacă încetează să urle şi să împrăştie ordine oamenilor, tu vei vedea că nu-i un diavol.

— Nu l-am crezut niciodată un diavol, răspunse surprinsă Charlotte. Tu i-ai spus să se poarte frumos?

— Este foarte inteligent, să ştii, şi ne iubeşte foarte mult pe toţi. Dar este aşa de obişnuit să fie în Scoţia şi nu ştie cum se poartă englezii.

— Dar aici nu-s doar englezi.

— Te referi la îngrozitorul ăla de Lord Berling. Poate că nu-i englez, dar nici muntean nu este.

— Nu doar Berling, Rowena. Şi fratele tău este aşa cum este dintr-un motiv foarte bun. Inspiră. Eu doar îmi doresc să-mi fi dat seama de asta mai devreme.

Rowena veni spre ea şi-i prinse mâna.

— Nu l-ai refuzat, nu-i aşa?

— Nu. Normal că nu.

— Oh, slavă Cerului! Pentru că-i îndrăgostit de tine. Nimeni nu-i răspunde, să ştii. În afară de mine. Şi până şi eu ajung să fac ce zice el – mai puţin cu venirea aici. Şi ştiu că vrea să mă mărit cu Lachlan MacTier şi credeam că şi eu vreau asta, dar acum că sunt aici cred că poate Lachlan nu-i bărbatul potrivit. Ştii, el mă crede o copilă şi aici sunt bărbaţi care ştiu clar că eu sunt o tânără domnişoară. Unii foarte frumoşi.

Oh, Doamne! Deci va trebui să-i spună lui Ranulf şi despre asta. Dar el trebuia să afle mai întâi alte lucruri. Voia ca el să ştie că nu-l iubea în ciuda aşa-ziselor lui metode diavoleşti, ci pentru ele. Pentru că, la fel de mult cum el dorea să-şi protejeze familia şi prietenii, şi ea voia asta pentru el.

capitolul 16

Arran se holba la el.

— Cum adică vrei să stai la discuţii cu Campbell?

întrebă el, cu chipul alarmat şi palid.

— Ne luptăm de mai bine de o sută de ani, răspunse Ranulf. Cred că a sosit momentul să stăm de vorbă.

— Nu vei intra niciodată viu în castelul lui. Şi dacă ai intra, sigur n-ai mai ieşi.

— Deci tu ai prefera să continuăm aşa? Să ne ia câte un om din când în când şi noi le împuşcăm câte unul de-al lor la schimb?

Ridicându-se, Arran începu să umble prin salon.

— Ţi-ai pierdut minţile! izbucni el în sfârşit. Ştii cum supravieţuim. Rămânem puternici şi ei ne lasă în pace pentru că le este teamă de ce le-am putea face dacă ne atacă.

Ranulf bău din cafeaua lui, dorindu-şi ca durerea de cap să se domolească. Deşi recunoştea că era obosit şi că-l durea capul, nu credea că-şi pierduse minţile. Nu încă.

— Am câştiga mai multe cu Campbell decât cu Gerdens. Dacă vorbesc cu ei, va trebui să am de-a face cu Berling.

— Nu trebuie să vorbeşti cu nimeni, insistă fratele lui. Dacă te duci tu la ei, o vor vedea ca pe o slăbiciune, în afară de incendierea şcolilor şi oferta de a cumpăra pământ, ne-au lăsat în pace cincisprezece ani. Şi asta datorită ţie, Ran.

— Ne-au lăsat în pace, dar Gerdens-Dailey l-a împuşcat pe Munro şi mi-au dat foc la grajd. Expiră. Vreau ca familia mea să fie în siguranţă, zise el într-un final. Vreau să pot aduce o soţie la Glengask şi să nu-mi fac griji de fiecare dată când iese să culeagă flori.

— Păi, singura cale de a face pace cu Campbell este dacă îţi arzi ţăranii şi satele şi pierzi suficienţi oameni încât ei să spună că-s mai buni decât noi. Şi va trebui probabil să vinzi o treime din Glengask pentru păşunatul de oi doar ca ei să te creadă.

— Trebuie să exi…

— Iar cu Gerdens n-o să faci niciodată pace, deci doar vei fi mai slab şi vei înfrunta un rând mai puţin de asasini – doar dacă nu cumva Campbell hotărăşte că dacă te are pe

tine la pământ, ne poate avea pe toţi sub cizma lui.

De obicei, Arran avea foarte multă logică şi Ranulf nu-i găsi greşeli în raţionament nici de data asta.

— Atunci ce sugerezi să fac?

— Unu la mână, sugerez să încetezi să le mai permiţi acelor *amadan* să te insulte şi, doi la mână, să începi să gândeşti din nou cu creierul, şi nu cu scula. Cu cât eşti mai puternic, cu atât este mai probabil să ne lase în pace. Şi aşa vom fi în siguranţă.

— Şi dacă eu nu mai pot să chelfănesc oamenii fără un bun motiv?

— Atunci caută un bun motiv, Ranulf. Pentru Dumnezeu! Până acum nu aveai nevoie de motive ca să dai cu pumnul. Fratele lui lovi cu pumnul în spătarul scaunului. Dacă ea te-a castrat acum, vom fi morţi până la iarnă.

Ranulf sări în picioare.

— Destul!

— De ce? Nu poţi să dai în mine, sau fata ta se va încrunta la tine. Arran arătă cu degetul spre el. Şi în clipa în care Campbell sau Gerdens sau oricine altcineva îşi dă seama de asta, suntem toţi morţi.

Ştia că Arran avea dreptate şi ştia că era un prost că permitea unei femei să-i dirijeze treburile. Până la urmă, el trăise viaţa asta. Ea, nu.

— O vreau în viaţa mea, Arran. Vreau să fie fericită şi vreau să fie în siguranţă.

Arran se uită la el.

— Nu cred că le poţi avea pe toate trei, Ran. Poate două. Dar nu toate trei.

— Şi eu cred că te înşeli.

Uşa salonului se deschise şi Rowena intră în încăpere. Toată casa se lumină imediat, aducând aminte de acasă. Zâmbi la apariţia neaşteptată a surorii lui; Rowena nu părea să aibă vreodată ambele picioare pe pământ în acelaşi timp.

— Ce faci aici, *piuthar*? întrebă el, sărutând-o pe obraz.

— Nu-şi poate o soră vizita fraţii? răspunse ea cu un

zâmbet. Arran, scoate-mă la o plimbare.

— Vin eu cu tine, zise Ranulf, îndreptându-se spre uşă.

— Nu, nu vii. Ţi-am lăsat un cadou în birou. Când ne întoarcem, poţi să-mi spui dacă îţi place.

Luându-l pe Arran de braţ, aproape că îl trase pe hol.

Ignorând pentru moment faptul că nimeni nu trebuia să intre în birou fără permisiunea lui, Ranulf îi privi cum coboară în hol şi ies pe uşa principală. Îi auzi pe Una şi Fergus în salonul de dimineaţă alergându-se şi spărgând probabil lucruri.

— Owen, strigă el la servitorul devenit majordom, potoleşti câinii, da?

— Da, stăpâne.

Cu o înjurătură, scoţianul voinic intră în salonul de dimineaţă, unde erau şanse ca el să fi provocat mai multe daune decât cei doi câini împreună.

Dacă Ursul ar fi fost aici, ar fi fost aproape perfect. Traversă holul şi deschise uşa biroului său.

— Bună, zise Charlotte, stând în faţa ferestrei înalte.

Părul ei luminos părea ţesut cu aur. Inima lui tresări, apoi îşi dublă ritmul normal. Doar absenţa Ursului din Londra făcea ca momentul să nu fie absolut perfect. Traversă fără cuvinte încăperea, oprindu-se doar când o cuprinse în braţe. Se aplecă şi-i sărută gura dulce, ridicată spre el.

— Bună, murmură şi el, sărutând-o din nou.

În mod ciudat, toată furia şi frustrarea care îl hăituiseră dispărură acum, de parcă nu suportau lumina din zâmbetul ei. Poate că până la urmă avea ceva de vrăjitoare în ea.

— Arran a zis că nu vii astăzi. Charlotte îi dădu părul la o parte din ochi. Dar eu am vrut să te văd.

— Nu mă plâng de asta. O luă de mână, împletind degetele ei elegante şi lungi cu ale lui, mari şi cu bătături. Vino cu mine în salon.

Ea se sprijini de umărul lui, uimindu-l din nou cu intimitatea şi încrederea demonstrate. Va face orice ca să o

apere. Niciun preţ nu era prea mare. Va găsi o cale, pentru că era pur şi simplu inacceptabil să fie trăiască fără ea. De neînchipuit. Intolerabil.

În timp ce traversau holul, din salonul de dimineaţă auziră urlete, lătrături şi trânteli.

— Owen, ai murit? strigă el.

— Aproape, stăpâne. Nu încă.

— Tu şi fantoma ta să staţi departe de salon.

— Bine, stăpâne!

Charlotte îşi acoperi gura cu mâna, râzând silenţios când el închise uşa în urma lor. El zâmbi la ea.

— Acum, ce te aduci aici, *leannan?*

— Mai întâi, sărută-mă din nou.

— Aici nu te contrazic. Cuprinzându-i obrajii, el o sărută, împletindu-şi limba cu a ei până rămase fără aer. Eşti sigură că doar un sărut vrei?

— Oh, vreau mai mult de atât, zise ea, cu braţele în jurul umerilor lui şi uitându-se la faţa lui. Spune-mi cum zici „frumos”.

— *Brèaghe.*

— Eşti foarte *brèaghe,* Ranulf MacLawry.

— Şi tu eşti *èlainn,* răspunse el, sărutând-o cu blândeţe. Eşti o fată bună, frumoasă, Charlotte Hanover. Şi acum spune-mi de ce voiai să mă vezi.

Ea inspiră adânc, trăgând de lavaliera lui. Dacă ea, dintre toţi oamenii, ezita să-i spună ceva, lucrurile nu stăteau bine. Simţi un fior în inimă. Hotărâse ea că nu-l voia? Că viaţa lui era prea periculoasă pentru ea, chiar dacă el voia să o schimbe? Cea mai rea parte era că ştia deja că era adevărat – că nicio femeie întreagă la cap nu ar risca să se mărite cu căpetenia clanului MacLawry decât dacă era disperată după un titlu.

— Doar spune-mi, şopti el, pe Sfântul Andrei!

Un zâmbet rapid îi atinse gura.

— Am marcat Glengask pe o hartă, zise ea, cu privirea fixată pe pieptul lui. Este enorm.

El nu se aşteptase la asta.

— Da?

Asta nu era despre lăcomie, deci ce urmărea?

— Am marcat şi pământurile vecinilor tăi. Eşti înconjurat de clanuri rivale.

Ah. Deci era vorba despre faptul că el nu-i putea promite siguranţă. Aşa să fie.

— Ce zici dacă termini povestea mai târziu, Charlotte?

— Eu…

Îi captură gura cu a lui. O dorea în viaţa lui, pentru tot restul vieţii, cu fiecare fibră din corpul lui. Dar cu aceeaşi convingere ştia că, indiferent de ce făcea, nu o va putea proteja cum ar fi fost protejată la Londra, la fel de în siguranţă cum ar fi fost cu unul ca Lord Stephen Hammond. Dar pe Dumnezeu, nu o va lăsa să plece fără să facă dragoste cu ea încă o dată.

— Ran, tu nu…

Desfăcând fundele de la spatele frumoasei rochii cafeniu cu galben, i-o dădu jos de pe umeri şi-i luă în gură sânul drept, sugând şi mângâind sfârcul cu limba.

Mângâie pe celălalt cu mâna liberă, strângând şi trăgând până când ea gemu şi se arcui spre el.

Eliberându-i braţele din muselină, îi trase rochia peste şolduri şi o lăsă să cadă pe podea. Apoi o sărută din nou, eliberându-şi mâinile pentru a-şi deschide pantalonii şi a-şi da jos haina. Restul hainelor puteau să aştepte. O dorea, avea nevoie de ea acum. Nimic altceva nu conta.

Ridicând-o în braţe, o aşeză pe canapeaua îngustă şi se sui deasupra, incitat când ea se întinse, îi cuprinse umerii şi-l trase mai aproape pentru un alt sărut. El îi depărtă genunchii înainte ca ea să-şi recapete minţile şi intră în ea repede şi adânc. „A mea”, gândi el cu înverşunare. În acele câteva minute era a lui, aşa cum el era al ei.

Ea termină imediat, cutremurându-se în jurul lui şi făcându-i erecţia şi mai puternică, trăgându-l şi mai adânc în ea. Cu privirea pe chipul ei, el intră repetat în ea, până când nu se mai putu reţine şi se vărsă în ea.

Respirând din greu, îşi coborî capul pe umărul ei. Asta era tot ce putea să facă. Nu putea să o încuie, aşa cum nu

putea să îndepărteze lumea. Tot ce putea să facă era să o iubească şi să o elibereze. Chiar dacă asta îl omora.

— Ran, şopti ea, cu un deget prin părul lui. Cred că m-am înşelat.

El rămase cu ochii închişi, încercând să-şi controleze respiraţia. Venise să-i spună şi el o va lăsa să facă asta.

— Spune-mi, zise el.

— Tu nu eşti din Londra, zise ea încet, jucându-se absent cu părul lui într-un fel care îl făcea să simtă fiori de plăcere pe şira spinării.

— Da. Ştiu asta.

— Ceea ce faci tu, felul în care trăieşti, este ceea ce funcţionează pentru tine. Aşa îi protejezi pe toţi.

— Dar nu îi protejez pe toţi, zise el, ordonându-şi să-şi adune curajul şi să se ridice pe braţe să se uite în frumoşii ei căprui.

— Nimeni nu poate proteja pe toată lumea. Dar tu… faci o treabă al naibii de bună. Făcu o grimasă. Trei oameni au încercat să te ademenească într-un scandal azi-noapte. Şi cred că ultimii doi au încercat doar pentru că pe primul nu l-ai înfruntat.

Ceva ciudat părea să se întâmple. Ranulf se retrase reticent din ea şi se ridică în picioare, încheindu-şi pantalonii şi oferindu-i mâna pentru a o ajuta să se ridice. Îşi ridică haina gri-închis de pe podea şi i-o dădu ei. Era mult prea mare pentru ea, aproape o înghiţi când băgă mâinile pe mâneci, dar creierul lui funcţiona mai bine când ea era acoperită. Netezindu-şi părul, se aşeză pe canapea lângă ea.

— Deci. Vrei să spui că…

— Spun că ar fi trebuit să-l pocneşti pe George Gerdens-Dailey. Sau pe Berling. Sau pe Calder. Sau măcar să te asiguri că ei ştiu că ai fi putut să o faci.

El rămase lângă ea o vreme, doar uitându-se la ea. Cu picioarele strânse sub fundul gol şi cu mâinile abia ieşindu-i din mânecile lui ridicate, arăta teribil de sfioasă şi teribil de excitantă în acelaşi timp.

— Credeam că bătaia este prima opţiune a minţilor

inferioare, zise el.

— M-am înşelat.

— Poţi să repeţi asta? N-am auzit foarte bine.

— Ce om îngrozitor, mormăi ea, strecurându-se sub braţul lui şi ghemuindu-se lângă el. Aici, când doi englezi se bat pentru o chestiune idioată de mândrie sau onoare *este* ridicol. Pentru tine, când îl pocneşti pe Lord Berling în nas nu o faci pentru că… ei bine, pentru că eşti mare şi puternic şi poţi. O faci ca să-l avertizezi pe el şi ai lui să păstreze distanţa, pentru că-i o alternativă la a-l omorî pe vreunul din ei.

— Aproape că mă faci să par rezonabil, Charlotte.

— Eşti aproape rezonabil.

Ridicându-se, îl sărută pe maxilar.

— Moartea oricum se întâmplă, fată, zise el. Şi cu cât cineva îmi este mai drag, cu atât este mai probabil să fie rănit. Oftă. Şi nu-s sigur că o bătaie sau două ar putea schimba vreodată asta.

— Eu sunt dispusă să…

— Stăpâne! strigă Owen, lovind frenetic în uşa închisă a salonului. Probleme!

Ranulf fu la uşă în doi paşi.

— Ce probleme? întrebă el deschizând-o.

— Unul dintre noii băieţi de la grajduri ieşise să-l plimbe pe Stirling şi i-a văzut pe căpetenia Arran şi Lady Winnie înconjuraţi de un grup de bărbaţi. Eu…

— Îmbracă-te, ordonă el peste umăr, cu inima îngheţată de groază.

Coborî tropăind pe scări. Fergus şi Una urlau la uşa de la intrare şi el o deschise cu o înjurătură. Nu fu nevoit să întrebe unde erau fratele şi sora lui; îi găsiră câinii. Asta se întâmpla când se relaxa, când se oprea o clipă pentru a se îndrăgosti – chiar şi când ştia că nimic bun nu va ieşi din asta.

Charlotte îşi ridică rochia şi o trase pe ea, legându-şi fundele de la spate într-o clipă. Încălţându-se, alergă spre uşă, cu inima bătându-i aşa de repede încât crezu că s-ar putea să-i explodeze în piept. Dacă fraţii lui păţeau ceva,

Ranulf nu şi-o va ierta niciodată. Dar dacă el păţea ceva, ea nu va supravieţui.

Ajunse la uşa de la intrare când Owen ieşea grăbit de pe holul servitorilor cu o flintă imensă în mâini.

— Unde erau? întrebă ea, mergând în ritm cu el.

— Ar trebui să staţi în casă, milady, zise el, luând-o spre stradă.

Debny, celălalt servitor, era cu câţiva metri înaintea lor. Ranulf şi câinii îi întrecuseră evident pe toţi.

Charlotte ignoră avertismentul; nu era vorba despre ea. Şi era posibil ca prezenţa ei să împiedice orice era pe cale să se întâmple. Sau aşa spera ea. Dacă era nevoie, în momentul acesta era mai mult decât dispusă să pocnească pe cineva. Până la urmă, clanul MacLawry era clanul ei.

Îi văzu într-un mic parc, băgat în spatele unor frumoase case vechi. Nu era nimeni întins pe jos şi nu sângera nimeni, deşi nu ştia de ce – sau dacă acest noroc va continua. În jurul celor doi MacLawry stăteau şapte bărbaţi, împiedicându-i clar să avanseze sau să se retragă.

Ranulf, aflat în faţa ei, încetini pasul, cu câinii de o parte şi de alta. Aveau blana zburlită, şi ea reuşea să le audă mârâiturile joase chiar şi de la treizeci de paşi distanţă.

— Voiai ceva, Berling? strigă marchizul pe o voce tunătoare, mai plină de pericol decât mârâiturile câinilor.

Ea observă că acolo se aflau contele, George Gerdens-Dailey şi acel îngrozitor Charles Calder. *Oh, nu.* Erau înarmaţi? Ştia că Ranulf nu era, pentru că fusese pe jumătate gol în urmă cu câteva minute.

— Am zis să clarificăm nişte lucruri, răspunse Berling, privind de la marchiz la câinii cât nişte măgari şi înapoi.

— Cel puţin trei dintre ei au pistoale, Ran, strigă fratele lui.

Arran avea un braţ în jurul lui Winnie, interpunându-se între ea şi Gerdens-Dailey. Frumuseţea cu părul negru părea realmente înspăimântată, şi Charlotte nu era surprinsă, ţinând cont de cum o protejaseră cei trei fraţi toată viaţa ei.

Oprindu-se la câţiva paşi de grup, Ranulf stătea cu braţele în lateral, într-o poziţie relaxată de parcă discuta la o serată – sau chiar mai relaxat de-atât. Îl cunoştea destul de bine încât să-i vadă tensiunea în umerii drepţi, dar se îndoia că mai ştia cineva asta în afară de ai lui.

— Deci ce vrei să clarifici? întrebă el calm.

— Îţi sunt dator cel puţin cu un nas rupt, răspunse Berling, cu un zâmbet obraznic pe faţă. Pentru început.

— Eu sunt chiar aici, Berling. Sora şi fratele meu n-au nimic de-a face cu faţa ta urâtă.

— Te aştepţi ca eu să fac ceva cu fiarele alea stând acolo? Nu mi se pare o luptă dreaptă, Glengask.

Ranulf chiar râse. Părul de pe ceafa lui Charlotte se ridică.

— Deci acum vrei o luptă *dreaptă,* da? Eşti un blestemat de *cladhaire,* Donald Gerdens.

Contele aruncă o privire bărbatului de lângă el.

— Vere?

— Ţi-a zis laş, traduse Gerdens-Dailey. Şi sunt de acord cu asta.

— Poftim?

— Când aduci şase oameni cu tine şi te iei de sora omului, asta te face laş.

Chipul lui Berling se înroşi.

— Atunci de ce eşti aici, George? se răsti el.

Vărul contelui scoase un pistol din buzunar şi-l îndreptă spre Arran.

— Pentru că înclin să fac să dispară un nevinovat. Doar dacă Glengask nu vrea să-mi explice nişte lucruri şi să încaseze el glonţul.

Charlotte icni, ducându-şi mâna la piept. Ranulf tresări o secundă mai târziu, şi ea îşi dădu seama că el nu ştiuse că ea se afla în spatele lui. Lângă ea, Owen ridică flinta. Erau pe cale să se întâmple lucruri groaznice. Lucruri groaznice, ireversibile. Inspirând uşor, ea ridică mâinile.

— Rowena, vino aici, strigă ea pe cea mai calmă voce.

— Nu, hohoti Rowena, agăţându-se de fratele ei.

— Rowena, fă ce zice Charlotte, repetă Ranulf. Nu

vreau ca vreunul din *amadan* ăştia să te împuşte din greşeală.

Plângând, fata fugi din colţul parcului. Charlotte o luă în braţe, întorcându-se în aşa fel încât ea să vadă ce se petrece, dar Rowena, nu.

— Acum, zise Ranulf, făcând încă un pas spre Gerdens-Dailey armat. Ce vrei să-ţi explic, George?

Vărul contelui rămase cu arma ridicată şi privirea spre Arran.

— Am o bănuială că tu ştii ce s-a întâmplat cu tatăl meu, Glengask. Şi aş vrea să ştiu ce te-a apucat să mi-l iei la două zile după ce l-ai pierdut pe al tău.

— Eu nu mi-am *pierdut* tatăl, răspunse Ranulf, cu emoţie în voce pentru prima dată. *Athair* al tău şi *athair* al tău – şi arătă spre Berling – şi unchiul tău Wallace l-au omorât.

— Eu am auzit că Campbell au fost de vină, zise Gerdens-Dailey.

Charles Calder se încruntă.

— Niciodată. Oricât ar fi de căpoşi MacLawry, Campbell n-ar fi fost niciodată de acord să-l omoare pe Seann Monadh. Cândva au fost prieteni.

Ranulf mai înaintă un pas, cu câinii lângă el.

— N-au fost Campbell. După ce l-am găsit pe tatăl meu, i-am urmărit pe călăreţi înapoi la conacul Sholbray.

— Asta nu-i…

— Şi m-am ascuns în ploaie sub fereastra salonului şi i-am auzit pe tatăl tău şi pe Wallace lăudându-se cum ei şi Berling l-au omorât pe tatăl meu. I-am auzit spunând-o şi le-am văzut feţele.

Furia îi tăie vocea. Charlotte auzea clar, aşa cum auzea adevărul din vorbele lui. Rămase cu atenţia pe el; dacă sau când se mişca el, ea o va duce pe Rowena în siguranţă, pentru că despre asta îşi va face el cele mai multe griji. Aşa cum ea era îngrozită în legătură cu el acum.

— Dar ăsta nu-i finalul poveştii, nu-i aşa? zise Gerdens-Dailey, întorcând capul ca să se uite la Ranulf.

— Este tot ce am de gând să zic în faţa acestor laşi.

Dacă vrei mai mult, bagi pistolul şi vii unde putem vorbi ca doi bărbaţi.

— Ha, zise Berling. Dacă crezi că…

— Taci din gură, Donald, îl întrerupse vărul lui şi coborî pistolul.

— Arran, cheamă câinii, ordonă Ranulf.

Cu chipul alb şi încordat, Arran făcu cum zise el. Câinii se îndepărtară lent, cu reticenţă evidentă şi cu cozile lăsate de lângă Ranulf şi se furişară să stea lângă fratele lui. În vreme ce Charlotte îşi ţinea respiraţia, Ranulf şi George Gerdens-Dailey se apropiară unul de celălalt, oprindu-se lângă un ulm bătrân şi aplecat.

— Ce fac? şopti Winnie, rotindu-şi capul pentru a se uita.

— Vorbesc.

Nu ştia dacă era cel mai înţelept mod de a acţiona sau nu – în ciuda faptului, sau din cauza faptului, că exact asta îl îndemnase ea să facă.

— Dar se urăsc.

Charlotte încuviinţă din cap.

— Foarte probabil. Dar cred că au şi foarte multe în comun.

— Când ne-au înconjurat, am crezut… Am crezut că-l vor omorî pe Arran. Şi apoi… nu ştiu ce mi-ar fi făcut mie.

Îmbrăţişând-o pe fata mai tânără, Charlotte rămase cu privirea la cei doi bărbaţi.

— Tot ce trebuie să-ţi aminteşti este că Arran şi Ranulf sunt bine. Cu noi toţi aici nu se va petrece nimic acum.

— Dar mâine? Dacă merg la balul Lansfield de mâine? Se cutremură. Dacă unul dintre ei mă invită la dans?

— O să-i refuzi, răspunse ea, dorindu-şi tare mult să audă ce-şi spuneau cei doi bărbaţi.

Înţelegea de ce Gerdens-Dailey voia să ştie o dată pentru totdeauna ce se întâmplase cu tatăl lui, aşa cum Ranulf îşi dorise să ştie. Dar dacă Ranulf mărturisea cele două crime, mai ales fiului uneia dintre victime, ar putea foarte bine ajunge în închisoare. Chiar şi în ştreang, dacă

instanţa englezească putea fi influenţată să scape de unul dintre cei mai încăpăţânaţi şi problematici locuitori din Ţinuturile Înalte.

După ceea ce părură a fi ore întregi, dar nu aveau cum să fie mai mult de douăzeci de minute, Gerdens-Dailey încuviinţă scurt din cap şi se întoarse.

— Am terminat aici, declară el.

Berling se încruntă.

— Dar…

Vărul contelui înaintă şi-l apucă pe conte de gât.

— Noi doi trebuie să stăm de vorbă, mârâi el, despre motivul pentru care tatăl tău m-a minţit.

Îl împinse şi Berling se împletici în spate, căzând aproape pe stradă.

— Eu nu…

— Glengask, ai face bine să fii acolo sau voi veni să te caut, îşi întrerupse Gerdens-Dailey din nou vărul.

— Voi fi acolo. Dar nu pentru că vei veni tu să mă cauţi.

Încuviinţând din cap, George Gerdens-Dailey se îndreptă spre un grup de cai. În mai puţin de un minut dădeau colţul şi nu-i mai vedeau. Abia atunci începu Charlotte să respire din nou, simţind cum îi tremură genunchii.

— Liber, câini. Haideţi, zise Ranulf, plesnindu-se peste coapsă.

Cozile dulăilor se ridicară imediat şi tropăiră din nou spre el.

Arran îi urmă la câţiva paşi în spate.

— Unde anume ar trebui să fii? întrebă el, apoi îşi îmbrăţişă puternic fratele. Şi mulţumesc. Lucrurile erau pe cale să devină neplăcute.

Ranulf îl îmbrăţişă şi el, apoi o prinse pe Rowena.

— Totu-i bine, *piuthar.* Nu-ţi face griji.

— Charlotte a zis că totul va fi bine.

Privind peste capul surorii lui, Ranulf îi zâmbi lent şi delicios, ceea ce o încălzi până la degetele de la picioare. Apoi el luă mâna surorii lui, îi oferi braţul şi se întoarse spre

casă.

— Owen, bagă flinta aia, da?

— Ce mama dracului s-a întâmplat? întrebă servitorul, coborând arma.

— Şi eu aş vrea să ştiu, Ranulf, comentă Arran. Unde trebuie să te întâlneşti cu acel bărbat? Dacă e un duel, te leg de un blestemat de scaun.

— Nu-i un duel, răspunse Ranulf, încordându-şi braţul pentru a o trage mai aproape de el pe Charlotte. I-am zis că-i voi arăta unde-i îngropat tatăl lui.

— Ran, şopti Charlotte.

El ridică din umeri.

— A sosit momentul, *leannan.* Tot răul pe care George Gerdens-Dailey ni l-a făcut a fost pentru că bătrânul Lord Berling i-a zis că pe tatăl meu l-au omorât Campbell şi că MacLawry s-au luat de Gerdens doar de dragul de a o face. Ochii lui albaştri îi întâlniră pe ai ei. Pace realizată doar cu câteva cuvinte. Ca să vezi.

Ea zâmbi.

— Şi asta după ce eu ţi-am spus că bătaia este acceptabilă.

— Voi ţine cont de asta, fată.

capitolul 17

Owen se uită de sus până jos la Ranulf în timp ce acesta cobora scările spre foaier.

— Credeam că lucrurile abia se liniştiseră. Sunteţi sigur că vreţi să le agitaţi iarăşi?

Aranjându-şi sporan-ul placat cu argint şi cu margini din blană de iepure, Ranulf ridică dintr-o sprânceană.

— Ginger aproape că a leşinat, comentă el. Dar cum eu sunt scoţian, am de gând să mă îmbrac ca atare.

— Şi eu nu pot să arăt ca un filfizon englez lângă fratele meu, zise Arran de la etaj.

Ca şi Ranulf, se îmbrăcase cu o haină închisă la

culoare, deşi a lui Arran era gri, faţă de a fratelui său care era neagră. Şi ambii bărbaţii se îmbrăcaseră cu kilturile din tartanul în culorile clanului MacLawry, negru, gri şi roşu.

— Mă faceţi să lăcrimez, declară Owen. Sunteţi nişte prinţi munteni cum se cuvine.

— Să nu te audă englezii spunând asta, că altfel începem un alt război, observă sec Ranulf.

În seara asta se simţea... binedispus, de parcă o povară ce o căra de zece ani îi fusese ridicată de pe umeri. Şi aşa era, într-un fel; nu erau prieteni neapărat, dar măcar Gerdens-Dailey fusese de acord că erau chit. O moarte pentru o moarte. Poate că era groaznic, dar aşa erau obişnuiţi semenii lui. Şi Gerdens vor păstra distanţa, dacă nu cumva Berling reuşea cumva să-şi convingă vărul că însuşi Campbell îl omorâse pe Seann Monadh.

Şi cu influenţa Gerdens, poate şi Campbell vor păstra distanţa. Cel puţin bătrânul Campbell fusese surprinzător de... neinteresat să trezească vechile rivalităţi. Dar, cum spusese Charles Calder, Campbell şi Robert MacLawry fuseseră cândva prieteni. Mai rămâneau Dailey, dar prefera ideea de a înfrunta o singură problemă în loc de trei.

— Să ştii că zâmbeşti, sublinie Arran când urcară în trăsură. Sper că eşti conştient că niciunul dintre noi n-a fost invitat la marele dineu din seara asta de la Lansfield.

— Da, dar am fost invitaţi la balul de după. Consider ăsta un progres.

— Deci încă încercăm să ne purtăm civilizat şi să-i facem pe englezi să ne placă? Suntem animalele de companie?

Ranulf se încruntă.

— La primul mare bal din sezon i-am spart nasul lui Berling. La al doilea aproape l-am sugrumat pe Gerdens-Dailey. Deci, când sunt invitat la al treilea, consider că-i un progres.

Fratele lui făcu o grimasă.

— Mă rog, când o zici aşa...

— Aşa aleg să o spun.

Când Arran rămase cu privirea la el, Ranulf se

mulţumi să se uite afară pe geam la străzile întunecate ale Londrei. Era periculos dacă pentru prima dată în ani se simţea… optimist cu privire la viitor? Că el credea că putea să fie un cavaler, aşa cum îi promisese lui Charlotte?

— Charlotte Hanover, zise Arran în tăcere.

— Da? Ce-i cu ea?

— Ai de gând să te însori cu ea?

— Aşa mă gândeam. Se întoarse cu faţa spre Arran din nou. De ce? Ai ceva de obiectat?

Fratele lui ridică din umeri.

— Este o englezoaică cuviincioasă, care cu puţin timp în urmă te considera un sălbatic şi un diavol, dacă-mi amintesc. Nu mai eşti acel bărbat?

Ranulf se aranjă mai bine în colţ.

— Poate că ea nu mai este aşa de rigidă cum o crezi tu, răspunse el.

— Sper că…

— Destul, Arran, îl întrerupse el. Mergem la o serată elegantă, ne vom purta frumos şi eu o să mă descurc cu restul, dacă nu te deranjează.

— Bine.

— Bine.

„Măi să fie, dacă nu era minunat.” Sentimentul de euforie care îi umpluse toată ziua dispăruse. Era în continuare un muntean, liderul clanului său, şi ea era în continuare o domnişoară englezoaică, obişnuită cu iernile blânde şi verile calde. Şi indiferent ce spusese ea, că înţelege folosirea „bătăii”, cum îi zisese ea, nu avea cum să se simtă în largul ei cu asta.

— Ran, eu n-am vrut să…

— M-ai ajutat destul, Arran. Eu doar sper că atunci când vei găsi femeia pe care să o iubeşti, ea va fi perfectă şi n-o să ai vreodată de ce să te plângi sau să-ţi faci griji pentru ea. Şi viceversa.

— Asta mi se pare un pic plictisitor, de fapt.

— Da. Şi să nu uiţi asta.

Arran expiră.

— Nu încercam să te fac să te răzgândeşti. Eu doar…

Sunt îngrijorat că va fi…

— Nu este Eleanor, comentă Ranulf, înţelegând în sfârşit. Nu umblă după un titlu şi consecinţele blestemate. Vreau să fie fericită. Nu doar… lângă mine.

Fratele lui privi îndelung pe fereastră, la fel ca el mai devreme.

— Atunci cred că-i destul de frumoasă. Şi cred că tu eşti fericit când eşti împreună cu ea. Doar… să fii sigur, Ran. Te rog. Pentru binele amândurora.

Ranulf o informase pe Charlotte în avans că el va purta toate însemnele scoţiene, oferindu-i ocazia de a se încrunta sau de a-l contrazice înainte de a apărea în public. Dar ea nu făcuse nici una, nici alta, ceea ce el interpretase drept un semn bun. Acum nu se putea abţine să nu se întrebe dacă ea doar îi făcuse pe plac – şi dacă el de fapt nu o făcea de râs. Cum putea el să fie sigur, cum sugerase Arran? Răspunsul nu era în mintea lui, ci în a ei. Şi el nu avea cum să-l ştie până când ea nu i-l spunea. Dacă i-l spunea.

Acesta era un gând posomorât. Când trăsura se opri pe strada din faţa reşedinţei Lansfield, aproape că se răzgândi în legătură cu participarea. Dar el alesese, aşa că la fel de bine putea să intre şi în kilt.

— Lord Glengask şi Lord Arran MacLawry, intonă majordomul, când păşiră în sala de bal.

Auzi roiul de bârfe începând dintr-un capăt al încăperii şi umflându-se până în partea cealaltă. Dacă tot se agitau atâta pentru că un bărbat îşi arăta genunchii, ar putea să se distreze – sau măcar să se obişnuiască.

Acum că se gândea, mai exista o soluţie; putea să rămână în Londra. I se făcu greaţă gândindu-se că ar putea să vadă Glengask doar ocazional de sărbători, dar bănuia că putea să o facă, dacă rămânând în Anglia o putea avea pe Charlotte..

Alungă ideea aproape la fel de repede cum îi veni. Indiferent ce scria pe blazonul familiei MacLawry, nu prezenţa *oricărui* MacLawry la Glengask semnala oamenilor că totul era bine şi că erau în siguranţă şi protejaţi;

marchizul, căpetenia clanului, trebuia să fie acolo. Şi acesta, la bine sau la rău, era el.

Un vârtej auriu îi atrase atenţia şi ridică privirea să o vadă pe Charlotte intrând în sala de bal cu familia ei. Alesese să se îmbrace cu o mătase aurie, cu aplicaţii de dantelă neagră şi mărgele care o făceau să arate elegantă şi teribil de atrăgătoare. El oftă uşor în timp ce o observa din cap până în picioare şi înapoi. Magnifică.

— O să stăm aici toată noaptea sau…

Fără să mai aştepte ca fratele lui să termine, porni spre sora lui şi familia Hanover. Tradiţia spunea că el va trebui să-i ceară mâna fiicei lui Lord Hest şi probabil că ar fi trebuit să i-o ceară deja. Şi ştia exact de ce nu o făcuse. Mai întâi, contele l-ar refuza şi, în al doilea rând, încă nu fusese în stare să se convingă că a o lua în Scoţia nu era complet egoist.

Ea zâmbi când îl zări, iar Ranulf fu nevoit să se controleze ca să nu mărească pasul. Era superbă. Toţi bărbaţii care se uitaseră şi trecuseră pe lângă ea, din politeţe sau pentru că voiau o debutantă ori pentru că o vedeau doar ca pe logodnica unui bărbat mort, erau nişte proşti.

— Bună seara, zise el, înclinând din cap când ajunse lângă grup.

— Glengask, rosti tatăl ei, uitându-se acru şi la el, şi la Arran. De ce insişti să provoci agitaţie?

— Eu nu provoc agitaţie, răspunse el, îndreptându-şi umerii. Mă port precum marchizul de Glengask.

Sora lui se ridică şi-l sărută pe obraz.

— Eu cred că arăţi *breagha,* Ran, şopti ea. Şi tu, şi Arran.

— Mulţumesc, *piuthar.*

Charlotte întinse mâna şi el coborî capul pentru a-i săruta degetele.

— Şi eu cred că arăţi *breagha,* zise ea cu un zâmbet.

— Aproape ai accent, răspunse el. Spune-mi că în seara asta va fi vals.

— Vor fi două. Pe care îl vrei?

Scoase carnetul de dansuri din săculeţ.

— Ambele.

— Ranulf.

El miji ochii.

— Ţi-am spus că englezii sunt prea băţoşi?

Chicotind, ea îi dădu carnetul de dansuri şi un creion.

— Da, cred că da. Când el alese al doilea vals al serii, ea veni mai aproape. Ai auzit ceva de la Berling sau Gerdens-Dailey?

— Nu. De fapt, Debny a aflat că George a plecat din Londra, se duce la conacul Sholbray. Trebuie să mă întâlnesc cu el acolo la sfârşitul lunii, dar s-ar putea să se fi hotărât să se ducă singur să caute. I-am zis locaţia aproximativă a mormântului.

— Ai făcut un lucru foarte curajos, zise ea, privirea ei căpruie schimbătoare întâlnindu-se cu a lui.

— Curajos? Nu. Sunt de acord că a fost lucrul corect de făcut. Şi o să zic şi că Gerdens-Dailey m-a surprins un pic. Credeam că-mi va răspunde cu un cuţit în inimă.

Pielea ei deschisă la culoare păli. La dracu'! Ea îi făcuse un compliment, iar el, din nou, răspunsese ca un barbar. Normal că era un barbar, după spusele majorităţii oamenilor. Avea momente când îi plăcea titlul. Dar nu ştia dacă ea chiar voia să fie cunoscută drept soţia diavolului. Pentru că singurul lucru mai rău decât un refuz din partea ei ar fi fost ca el să speculeze la nesfârşit cum ea i-ar putea frânge inima.

— Charlotte, murmură el, strângându-i degetele. Trebuie să te întreb ceva.

Lui Charlotte i se tăie respiraţia. O va face? O va cere în sfârşit? Ea îi zâmbi, dorindu-şi ca prin preajmă să nu mai fie nimeni ca să-l poată săruta până când aveau să rămână amândoi fără aer.

— Ascult.

O mână alunecă pe lângă celălalt braţ al ei.

— Charlotte, oamenii încep să se holbeze, zise mama ei, zâmbindu-i încordat lui Ranulf. Şi uite cine-i aici – Lord Stephen Hammond.

Ranulf îi eliberă mâna de parcă nu observase cât de mult i-o ţinuse. Ei îi plăcea asta, că lui îi plăcea să o atingă. Cerul îi era martor că tânjise după atingerea lui, chiar dacă era vorba doar de o atingere a degetelor sau de un sărut.

— Ranulf, murmură ea.

— Găsesc eu un moment sau două să fim singuri, răspunse el pe acelaşi ton.

— Ah, Lady Charlotte, zise Lord Stephen, venind şi luându-i mâna. Spune-mi, te rog, că nu ai dat ambele valsuri în seara asta.

Ea afişă un zâmbet când se uită la fiul blond al ducelui. În trecut fusese în general politicos, deşi un pic cam… ironic. Dar în ultimul an se schimbase felul în care o trata. De fapt, până când apăruse la balul Esmond şi fusese amabil cu ea, se ţinuse numai de glume – menite ca ea să le audă, fără îndoială – despre fete bătrâne şi împuşcături nereuşite.

— Eu…

Îi luă carnetul din mână înainte ca ea să termine.

— Ah, văd că nu. Primul vals trebuie să fie al meu, atunci.

Charlotte tuşi, foarte conştientă că Ranulf stătea ca un munte de granit chiar în spatele ei.

— Mă scuzi, milord, dar am promis vasul lui Lord Arran MacLawry.

Nu era perfect, dar Arran era în apropiere şi el clar era în categoria aliaţilor.

— Prostii! insistă Stephen şi ea observă că apăruse şi bunul lui prieten Simon Beasley. Simon, continuă el, scriindu-şi numele şi apoi dând carnetul domnului Beasley, ce dans vrei – primul cadril sau ultimul dans de ţară?

— Lord Stephen, nu am de gând să dansez prea mult în seara asta, încercă ea din nou. Te rog să-mi dai carnetul înapoi.

Stephen râse.

— Nu vrei ca toată lumea să creadă că te-ai îndrăgostit de un scoţian, nu? După ce va pleca, şi am fost asigurat că în curând va pleca, probabil nu se va mai

întoarce vreodată, nu vei mai avea nicio speranţă să pui mâna pe un soţ. Ce om întreg la cap vrea să lipăie după un scoţian? Mai ales când eşti deja trecută.

O mână ţâşni din spatele umărului ei, smulse carnetul de dansuri şi i-l înmână cu calm.

— Simte-te liberă să le tai, zise Ranulf. Ai fost mult mai politicoasă decât aş fi fost eu.

Îngrijorarea ei subită deveni uşurare. Era clar că el găsise o cale de a-şi folosi creierul în locul muşchilor – deşi ambele erau la fel de bune şi dragi ei.

— Mulţumesc, milord, zise ea, făcând exact ce sugerase el.

— Draga mea, faci o greşeală, comentă Simon Beasley, holbându-se la ea. Dumnezeule, era beat. Şi asta însemna cel mai probabil că şi Stephen era. Dacă vrem, ne putem ocupa să nu mai ai vreodată un partener de dans.

— Asta mi se pare puţin probabil, domnilor, interveni tatăl ei, cu maxilarul încordat, dar cu o expresie nelinişţită. Dacă cuiva nu-i plăceau scenele mai mult decât ei, acela era contele de Hest. Vă sugerez să mergeţi undeva şi să vă reveniţi.

— Şi eu vă sugerez…

— De ce, îl întrerupse Ranulf, închizând gura fiului ducelui doar cu sunetul vocii lui, atunci când aveţi probleme cu cineva, vă apucaţi să insultaţi oamenii din apropierea lui, în loc să spuneţi ce vreţi?

Se aşeză lângă Charlotte.

Stephen pufni.

— Pentru că un prost este un prost şi n-are idee cât de prost arată, chiar dacă încerci cu *ardoare* să-i demonstrezi asta. Cei din jurul lui însă ar trebui să ştie mai bine. Miji ochii, privind din nou la Charlotte. Vei fi norocoasă dacă nu va trebui să dai bani cuiva ca să…

Mâna lui Ranulf ţâşni din nou. De data asta era strânsă într-un pumn şi-l lovi direct în maxilar pe Lord Stephen Hammond. Stephen se împletici în spate, bătând din braţe. În clipa următoare Simon Beasley sări înainte şi-i dădu un pumn în cap lui Ranulf. Apoi atacară încă trei

bărbaţi, sărind cu toţii pe marchiz.

În secunda groaznică în care realiză ce intenţionase Hammond, ea îşi dădu seama că nu erau beţi. El fusese cel care dăduse foc grajdului lui Ranulf. Din moment ce asta nu-l oprise pe marchiz, trecuseră la altceva. Şi acum doar aşteptau ca Ranulf să lovească primul. Şi apoi îl vor bate măr, pretextând că ei doar încercau să supună diavolul.

— Încetaţi! ţipă ea, lovindu-l pe Beasley cu săculeţul.

Arran MacLawry apăru şi se băgă în încăierare – măcar aşa Ranulf nu era singur. Restul… se puteau duce toţi dracului. Stăteau la mare distanţă, prefăcându-se îngroziţi şi în acelaşi timp făcând manevre ca să vadă mai bine şi făcând pariuri privind rezultatul.

Dintr-o altă parte sosi vicontele grizonant Swansley, înjurând, şi trase pe cineva de pe Ranulf. Chiar va fi MacLawry împotriva restului din Mayfair? De ce? Pentru Dumnezeu, Ranulf făcuse toate eforturile ca să se integreze. Nu i-o permiteau. Şi dacă era din cauza ei, pentru că unui aristocrat stupid nu-i plăcea că un scoţian ar fi putut cuceri o englezoaică când niciunul dintre ei nu reuşise…

— Domnilor! strigă ea, lovind pe cineva cu micul ei săculeţ cu mărgele şi dorindu-şi să fie mai mare. Încetaţi imediat!

— Charlotte, dă-te la o parte! strigă mama ei, ţâşnind pentru a o trage de mânecă. Pentru Dumnezeu!

Obrajii îi erau uzi de lacrimi, dar nu ştia când începuse să plângă. Îl zări pe Ranulf, cu chipul plin de sânge.

— Încetaţi! strigă ea din nou, apoi cineva o lovi cu cotul şi o dărâmă.

Blestemând, tatăl ei o ridică în picioare, apoi interveni în luptă. Pentru un moment îngrozitor ea nu fu sigură pe cine ajuta el, până când Simon Beasley se împletici pe lângă ea şi apoi căzu pe podea cu ajutorul piciorului tatălui ei.

— Destul! urlă blajinul Lord Hest.

În sfârşit, impulsionaţi de imaginea respectabilului ei tată încercând să pună singur capăt bătăii, valeţii, invitaţii

şi gazda lor, John Lansfield, marchizul de Ferth, interveniră şi începură să-i despartă.

Ea îi auzea deja pe prietenii lordului Stephen dând vina pentru altercaţie pe marchizul de Glengask. „Barbar”, „diavol” şi „scoţian blestemat” răsunau în jurul ei. Asta nu putea să o permită.

Adunându-şi fustele cu mâinile, se duse unde tatăl ei şi Lord Swansley îl ţineau pe Stephen Hammond de câte un braţ.

— Domnule, nu eşti un gentleman, zise ea tăios, şi mie mi-e ruşine că vreodată te-am numit prieten.

El rânji cu buza însângerată.

— Vorbeşte cu diavolul ăla mare, răspunse el. El…

Charlotte îi dădu o palmă. Mâna o duru, dar nu-i păsa.

— Tot ceea ce a făcut Lord Glengask a fost să intervină când tu te-ai purtat urât. Să-ţi fie ruşine!

Stephen Hammond o săgetă cu privirea, dar nu mai zise nimic. Poate îşi dăduse seama că dacă se certa cu ea nu făcea decât să scoată şi mai mult în evidenţă ce bătăuş era. Îndreptându-şi umerii, îi întoarse spatele, oferindu-i cea mai directă reducere la tăcere şi demonstraţie de dispreţ de care era în stare.

Janie se uita la ea cu ochii mari, apoi îi întoarse şi ea spatele lui Lord Stephen. Urmă mama lor la scurt timp, apoi Winnie şi încă vreo şase femei – majoritatea dintre ele apropiate de aşa-zisa vârstă de fată bătrână sau care nu erau considerate frumuseţi ale sezonului şi cărora Stephen fără îndoială le spusese acest lucru – îi întoarseră spatele ţeapăn şi dezaprobator. *Ha.* Spera ca asta să-l doară.

Restul bărbaţilor se ridicară în picioare. Se uită în sfârşit la Ranulf şi nu-şi putu ascunde uimirea. O mânecă a hainei era ruptă, cealaltă sfâşiată, cămaşa îi ieşea pe jumătate şi era pătată de sânge roşu aprins. Până şi un genunchi era tăiat, dar kiltul îi arăta intact. Slavă Domnului pentru asta.

Pe lângă hainele distruse, buza îi era tăiată, nasul sângera, iar un ochi era vânăt. În vreme ce ea privea, el îşi luă colţul liber al cămăşii şi-şi şterse faţa. Fratele lui nu

arăta mai bine, dar Simon Beasley şi îngrozitorii lui prieteni arătau cu toţii mult mai rău.

Ea înaintă, ridicând o mână spre chipul lui, apoi o coborî, amintindu-şi în ultimul moment unde se afla.

— Eşti rănit? întrebă ea, deşi i se părea o întrebare complet ridicolă.

El clătină din cap, cu o expresie sumbră.

— Nu. Îmi pare rău, fată. N-am putut să… Nu puteam să stau şi să ascult aiurelile acestui *amadan.*

— Ştiu. Este…

— Domnilor, anunţă Lord Ferth, ştergându-şi mâinile de parcă atinsese ceva neplăcut, nu mai sunteţi bine-veniţi aici. Nu tolerez barbarismul în casa mea. Privi spre Charlotte. Nu contează cine a instigat. Eu nu voi tolera asta.

Mormăind ceva ce părea foarte neplăcut, Arran îl luă pe unchiul său de umăr şi făcu semn spre fratele lui.

— Hai să plecăm din locul ăsta blestemat, Ran.

Ranulf încuviinţă din cap, cu privirea încă la Charlotte, de parcă încerca să-i memoreze trăsăturile. De parcă se aştepta să nu o mai vadă vreodată. Inima i se opri în piept, lăsând-o goală şi rece. Nu.

Bărbat prost şi încăpăţânat. Închise ochii pentru un moment, apoi se întoarse şi-şi urmă fratele şi unchiul, ieşind de pe ringul de dans. Normal că făcea gestul nobil şi pleca, pentru că el credea că o dezamăgise. Credea că făcuse singurul lucru pe care ea nu-l va ierta niciodată – pornise o bătaie doar din mândrie.

Se înşela.

Charlotte inspiră, apoi păşi înainte. Mama ei o prinse, dar scăpă repede din degetele contesei. Prinzând din urmă muntele tare şi suplu de bărbat, puse mâna pe umărul lui şi-l trase.

Ranulf se opri şi se întoarse.

— Ce faci, fată? murmură el, cu o expresie surprinsă.

Ce făcea? Ce putea să spună aici, în faţa tuturor, încât să-l convingă că ea nu dădea vina pe el pentru ceea ce se petrecuse, că el se purtase şi acţionase ca un domn? Că nu era acelaşi lucru pe care îl făcuse James Appleton şi pe care

ea îl condamnase îndelung?

Răspunsul era evident nimic. Nu avea ce să spună pentru ca el să nu creadă că era doar amabilă.

Aşa că Charlotte îşi petrecu mâinile prin faţa cămăşii lui rupte, se ridică pe vârfuri şi-l sărută direct pe gură.

Ranulf încremeni complet, clar uluit. Apoi gura lui se modelă după a ei şi braţele lui puternice îi cuprinseră talia. Ea nu ştia dacă cineva era uimit sau leşinase sau orice altceva. Tot ce ştia era că şi el o sărutase.

După un scurt moment etern, el îşi ridică un pic capul, privind-o. Privirea lui albastră ardea.

— Te-ai compromis.

— Ştiu.

Gura lui se curbă într-un zâmbet lent.

— Chiar te iubesc, Charlotte, murmură el. Îmi eşti aşa de dragă încât nu cred că aş putea trăi fără tine.

— Şi eu te iubesc pe tine, Ranulf, şopti ea. *Leannan*.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că o să te măriţi cu mine, zise el, cu o voce oarecum nesigură.

Ea încuviinţă din cap, cu lacrimi alunecându-i din nou pe obraji. Dar de data asta erau lacrimi de bucurie.

— Mă voi căsători cu tine. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Vreau să trăiesc cu tine la Glengask. Nu-mi este teamă. Nu mi-a fost niciodată.

Cu un strigăt, el o strânse mai bine de talie şi o ridică în aer, rotindu-se cu ea în braţe.

— Te iubesc, Charlotte! strigă el, râzând.

Charlotte zâmbi la el.

— Te iubesc!

Scoţianul ei sălbatic. Munteanul ei. Ranulf al ei.

Sfârşit